

המפתח

לחיות באור הפרשה

עם תורה דעתיקה
סתימאה דעתיקה
לאתגליא לעתידי-לבא
י"ז בע"ה ע"י "מכון אור האורות"
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

האורה

B48148@gmail.com

ל'לקוטי-מוהר"ן' על התורה ומועדיה

עם 'לקוטי-תפלות' על הפרשה

- לעשות מהתורה: 'תפלות' - ולהעלות שעשועים כאלו להשם-יתברך שלא עלו לפניו מימות עולם -

גליון 109

פרשת שמיני תשפ"א

פרקי-אבות פרק ראשון | ספירת העמר | חדש אייר

פרשת שמיני

"ויהי ביום השמיני, קרא משה לאהרן ולבניו, ולזקני ישראל" (ויקרא ט, א)

וזה שאמרו חז"ל (ראש-השנה פ"א מ"א): "בראש-החדש ניסן ראש-השנה למלכים" - כי אז היה 'הקמת-המשכן, שממשם נמשך ה'כבוד של מלכים, של כל ה'ממנים' וה'ראשים'.

ועל-כן היה 'הקמת-המשכן, ב'ראש-החדש' דוקא - שאז 'נתחדשו' כל ה'ראשים'. [תפלה א - פרשת שמיני]

"קח לך עגל בן בקר לחטאת" (ויקרא ט, ב)
להודיע: שמכפר לו הקדוש-ברוך-הוא על-ידי 'עגל' זה, על 'מעשה העגל' שעשה (רש"י)

לקוטי-הלכות, יום-טוב ה, ג (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ע, 'ויהי ביום השמיני') - וזה בחינת שאחר פסוק (ויקרא ט, א): "ויהי ביום השמיני" - ב'תוב (שם פסוק ב): "קח לך עגל בן בקר לחטאת", ופרש רש"י: "לכפר על עון העגל".

כי עתה התהפך ה'פח-המכריח' ועולה ל'קרבן' (על-ידי 'פח-המושך' של ה'משכן' המבאר שם בהתורה על פסוק "ויהי ביום השמיני" - מוצא לעיל). - הוא בחינת מה שמעלין "עגל בן בקר" דיקא "לחטאת" - כי

א. ח"א ע - כל ה'כבוד' שיש לכל אדם שבעולם, ולכל הראשים שבעולם, והתחדשות-הכבוד של ה'ממנים' - הוא רק מה'צדיק' שהוא בחינת 'עפר', בחינת 'משכן', בחינת 'פח-המושך' - כפי הקמתו את ה'משכן' בכל-פעם - שממנו 'נמשך' הכל.

וזהו: "ביום השמיני" שהקים 'משה' את ה'משכן' - על-ידי-זה: "קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל" - שהם 'כלל ראשי-העם' מקטן ועד גדול - כי על-ידי 'הקמת-המשכן', קרא את כל 'ראשי-העם', בחינת 'אהרן ובניו'.

משם מבחינת 'שור ועגל', משם בעצמו השתלשלות יניקת העבודה זרה של 'עגל' שהתגבר מסטרא דשמאל, כידוע (זהר בראשית מז: פקודי רלז): "ששרש היצירה מסטרא דשמאל", שהוא בחינת 'שור ועגל', כמו שכתוב (יחזקאל א, י): "ופני שור מהשמאל" (עין דמב"ד כ"י תשא, שמות לב, א).

וצוה השם יתברך: להעלות דיקא העגל ל'חטאת' - להפך 'פח' המכריח אל הקדשה. כי אחר כך כששבין, נעשה תקון נפלא על ידי זה דיקא.

"וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם" (ויקרא ט, כב)

ב. ח"א נד, ד בסוף - עקר ה'ברכות', מ'ידי', בבחינת (ויקרא ט, כב): "וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם".

וזה (בכורות ח:): "זקפא אצבעתא" - זה בחינת 'ברכות', בחינת: "וישא אהרן את ידו ויברכם", כנ"ל.

הינו: שעלידי ה'ברכות' - מבטשין ה'פוחין ב'כתר', ונעשין היכלין.

"וירא נבדד ה' אל כל העם וגו'" (ויקרא ט, כג)

- ענין השראת השכינה ב'משכן' -

ג. שיחות הר"ן מ - עקר בנין בית המקדש, היא בחינת 'עגל החוזר', כי ב'בית המקדש' היה בחינת (פסחים נ. בבא בתרא י): "עליונים למטה ותחתונים למעלה". כי השם יתברך השרה שכינתו במשכן ובבית המקדש, בחינת: "עליונים למטה".

וכן להפך: כל 'ציורא דמשפנא' היה רשום למעלה, בחינת: "תחתונים למעלה" - שזה בחינת: 'עגל החוזר', שהכל חוזר ונתהפך כנ"ל.

כי על-פי 'חקירה', הוא דבר רחוק מאד: שהשם יתברך יהיה מצמצם שכינתו ב'כלי המשכן'. ואף על-פי-כן הראה השם יתברך: שהוא דוקא להפך מדעתם! - כי באמת השרה שכינתו במשכן.

וכן להפך, הוא דבר רחוק: שהאדם שהוא ברירה שפלה יהיה לו פח לעשות רשם למעלה, או בהמה שפלה יהיו מקריבין אותה לקרבן, שתעלה לריח ניחוח לנחת רוח לפניו יתברך שאמר ונעשה רצונו, ואיך שיד רצון אצלו יתברך!?

אבל באמת: הראה להפך מדעתם - כי באמת השרה שכינתו למטה ב'משכן' וב'בית המקדש', והבהמה עלתה לריח ניחוח וכו'. וזה בחינת: "עליונים למטה ותחתונים למעלה", בחינת 'עגל החוזר'.

וזה בחינת ה'גאלה' - כי זהו עקר ה'גאלה', שיהיה בחינת: "עליונים למטה, ותחתונים למעלה" שהיה ב'בית המקדש'. [תפלה ב - פרשת שמיני]

"ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא איש מחתתו, ויתנו בהן אש, וישימו עליה קטרת, ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אתם" (ויקרא י, א)

ד. ח"א מא - עלידי דקודין (של מצוה - כגון: ששונה יין בשבת ויום טוב, או בחתנה של מצוה, או בשאר סעודות מצוה - ושונה במדה וכונתו לשמים, לזכות לשמחת ישראל וכו'. לקוטי עצות 'שמחה' יב) - ששונה יין המשמח - ונמשכין למטה בתוך ה'דגלין', הינו: שמרקד - בזה מנרש ה'חיצונים' משם! - וזאת 'התלהבות של הרקוד', והוא: "אשה ריח ניחח לה" (ויקרא א).

אבל מי שמרקד ב'התלהבות היצר' - זה נקרא 'חטא של נדב ואביהוא', שכתוב בהם (ויקרא י, א): "ויקריבו אש זרה". ונדב ואביהוא, הם נצח והוד. ו'התלהבות שבקדושה', נקרא: יין המשמח. ו"אש זרה", נקרא: יין המשפר, 'התלהבות היצר', ושם יש חס ושלום אחיזה לה' חיצונים, "אשר לא צוה אתם" (ויקרא שם).

ה. לקוטי הלכות, תפלת המנחה ז, צה - נדב ואביהוא פגמו: שלא רצו להוריד עצמן כלל לה' חבור הגשמי, ורצו להשיג אלקותו יתברך עלידי 'תבערת לבם' לבד להשם יתברך, בלי צמצומים ומלחמה, שעליהם נאמר (ויקרא טז, א): "בקרבתם לפני ה' וימתו".

ו. לקוטי הלכות, שבת ז, נב - כל הפגם של נדב ואביהוא שהיו צדיקים נוראים מאד, היה בבחינת 'בקיאות' - שלא תקנו בחינת 'ונפיק', בחינת 'שוב', רק רצו להתקרב בדבקות להשם יתברך יותר מהמדה - בחינת (שמות יט, כא): "פן יהרסו לעלות אל ה'", וכמבאר בפסוק (ויקרא טז, א): "בקרבתם לפני ה' וימתו".

ז. לקוטי הלכות תערובות ה, ז - זה בחינת 'פגם נדב ואביהוא', שהקריבו אש זרה ביום שנתחנף המשפן.

פי' "היו צדיקים גדולים ונוראים מאד מאד" (זהר אחרי נתי), ומחמת שראו המעשה הרע שנעשה בעולם, שאחרי כל האותות והמופתים הנוראים שעשו משה ואהרן וכו', אף-על-פי-כן התגברו ה'עברוב' וקלקלו כל-כף.

על-פן סברו: שעתה שהוקם המשפן וירדה השכינה לישראל ונעשה תקון נפלא בכל העולמות, מה שלא הייתה כזאת מימות עולם - שעתה העת לבער ולכלות הסטרא-אחרא לגמרי, עד שלא יהיה בח עוד לאנשי-רשע' לקלקל עוד.

על-פן הקריבו אש עם קטרת שלא בזמנה, וכוננתם בודאי היה לטובה: שרצו לעורר על-ידי זה אש המשפט בקדשה יתרה, באפן שהרשעה פלה פעשן תכלה אז, פי זה ידוע, שאין שום דבר שמברר הטוב מעמקי הקלפות ומבער הרע כמו אש הקטרת' וכו', שנמשך מבחינת אש המשפט' וכו', שמכלה הרע והקלפות.

והם טעו וסברו: שכבר הגיע העת על-ידי אש הקטרת' שהוסיפו, לבער כל הרע והקלפות לגמרי. על-פן הקריבו אש הקטרת שלא בזמנה, שהכתוב קורא אותה אש זרה', שעל-ידי-זה נענשו ונשרפו, פי אי-אפשר לדחוק את השעה.

אבל מאחר שפונתם היה לטובה, על-פן זכו: שעל-ידי מיתתם תקנו הרבה, פי "נתקדש המשפן על-ידם" (ויקרא-רבה יב, ב) וכו'.

ח. לקוטי הלכות, עבודת-אלילים א, ו - "על כל העברות שבתורה יעבר ואל יהרג, חוץ וכו'" (שלחן-ערוך, יורה-דעה, קנז). פי הדבקות והמסירת-נפש להשם, צריך להיות בבחינת 'רצוא ושוב', בבחינת 'חיים ורחמים', פי השם-יתברך רוצה בשוב-העולם וכו'.

וזה בחינת 'פגם נדב ואביהוא' שיצאו חוץ להגבול, שמסרו נפשם להשם יותר מהראוי, בבחינת 'רצוא' לבד, כמו שכתוב (ויקרא טז, א): "בקרבתם לפני ה' וימתו".

פי באמת מסרו נפשם על 'קדושי-השם', כמו שכתוב (שם י, ג): "בקרבי אקדש" - אבל אף-על-פי-כן פגמו בזה בעצמו, פי אסור למסר נפשו למיתה ממש, אפלו על 'קדושי-השם', שלא בשעת הצורך, וכפי המבאר בשלחן-ערוך פנ"ל.

ט. לקוטי הלכות, שלוח-הקן ז, יד (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א עב, 'להתחזק בכל פעם נגד היצר-הרע') - 'נדב ואביהוא' פגמו, על-ידי בחינת היצר-הרע של מעלה', בחינת 'מלאך הקדוש', בחינת 'דינים וגבורות'.

פי נדמה להם: שלפי גדל קדשתם העצומה, גם הם ראויים להקטיר קטרת. אך הם לא נכשלו רק בדקות גדול, ועברו על (שמות יט, כא): "פן יהרסו אל ה' לעלות" - שזהו בחינת (ויקרא טז, א): "בקרבתם לפני ה' וימתו".

וכמו שכתב אדמו"ר ז"ל בסימן ע"ב (לקוטי-מוהר"ן ח"א), מענין היצר-הרע הגבה של הצדיקים, שכתב שם: "וגם בענין ההתקרבות אל השם-יתברך, יש יצר-הרע גדול, בחינת: 'פן יהרסו'" וכו', עין-שם.

וזהו בעצמו בחינת "פגם פני-עזאי ופני-זומא' שהציצו יותר מדאי" וכו' (חגיגה יד:) - פי 'קטרת' גבה מאד מאד, והוא מבטל מותנא, פי ממתיק כל הדינים מראש ועד סוף, פי "סלוקא דקטרת עד אין-סוף" (זהר ויקהל ריט: אחרי נתי:).

אבל לפי עצם קדשתו של 'קטרת', אין מי שראוי שיעסק בו, פי-אם הפהן הראוי לכך.

אבל "הזר הקרב יומת" - פי אדרבא: מתגרה בו הדין יותר, פי כל הדינים יש להם שרש, וזה השרש יש לו עוד שרש למעלה גבה ממנו, וכן למעלה מעלה וכו', וכל מה שמעלין הדין שלמטה לשרש הגבה ממנו, נקלש ונמתק הדין, בבחינת "המתקת הדין בשרשו" - אבל עדוין גם שם יש איזה דין, וצריכין להעלותו יותר עד תכלית השרש, ששם נמתק לגמרי.

אבל מי שאין ראוי לכך - אזי לא די שאינו ממתיק הדין בשרשו, אדרבא, על-ידו יונק יותר משרשו, מחמת שרצה זה לגע בקדשה גבה כל-כף שאינו ראוי לה, ואזי חסוּש-לום נתעורר ביותר הדין שיש שם, ויונקים הדינים שלמטה יותר ויותר חסוּש-לום.

"וידם אהרן" (ויקרא יג)

"קבל שכר על שתיקתו. ומה שכר קבל? - שנתחדד עמו הדבור, שנאמרה לו לבדו פרשת שְׁתוּי יוֹן" (רש"י; ויקרא רבה יב, ב)

י. לקוטי הלכות, ראשית הגז ג, י - וזה בחינת

(ויקרא יג): **"וידם אהרן"** אחר מיתת נדב ואביהוא - פי פגם נדב ואביהוא היה, שהסתכלו והציצו למעלה מהגבול, כמו שפתוב (שם טז, א): **"בקרבתם לפני ה' וימתו"**, שזהו בחינת פגם השתיקה, שעל-ידי-זה יכולין לפגם למקום שאין צריכין לכנס, שהוא בחינת רבוי-אור, שמשם נאחז חסיד-שלום סטרא דמותא. ועל-כן מתו נדב ואביהוא על-ידי-זה.

ועל-כן התקון היה: על-ידי השתיקה של אהרן, בחינת: "וידם אהרן". ועל-ידי-זה זכה להמשיך 'מקיפין' - פי בזכות זה נתיחד הדבור אליו ונאמרה לו פרשת 'שתוי יון' (רש"י ויקרא יג; ויקרא רבה יב, ב).
- פי כל ה'מקיפין' שהם **'השגת-הדעת'**, שהוא ה'תורה', נמשכין מבחינת **'שתיקה'** וכו'.

"ולהורות את בני ישראל" (ויקרא יא)

יא. ח"ב ז, יא - פה' הוא בחינת 'פכליות בן ותלמיד' (בחינת דרי מעלה ודרי מטה - בחינת איה מקום כבודו, ומלא כל הארץ כבודו) - **פי ב'כהן' נאמר** (ויקרא י, יא): **"להורות את בני ישראל" - "להורות" לשון הוראה'**, זה בחינת **'תלמיד'**. גם **"להורות" לשון 'הריון', בחינת 'בן'.**

"ואתה נתן לכם, לשאת את עון העדה"

לכפר עליהם לפני ה'" (ויקרא יז)

"שפגמים אוכלים ובעלים מתפפרים" (רש"י; פסחים נט; יומא סח; יבמות מ. צ; ספרא שמיני ב)

יב. ספר-המדות, צדיק רט - על-ידי הפרנסה שמפרנסין את הצדיק, נמחל להם כל עוונותיהם, כמו (ספרא שמיני ב; פסחים נט; יומא סח; יבמות מ. צ):
"הפגמים אוכלים ובעלים מתפפרים".

יג. לקוטי הלכות, פדיון-בכור ה, כב (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ז, כ' מרחמם ונהגם) - **מבאר שם: "שמי שהוא איש חיל, יכול לקבל בעת האכילה הארת הרצון!"**

ועל-כן "הפגמים היו אנשי חיל" (קהלת יב, ג; קהלת רבה יב, ז) - פי הפגמים אכלו כל אכילות-דקדקשה,

שהם הקרבנות ותרומה ובפורים וכו', הכל פדי לכפר על ישראל על-ידי אכילתם, בבחינת (פסחים נט; יומא סח; יבמות מ. צ; ספרא שמיני ב): **"פגמים אוכלים ובעלים מתפפרים".**

והכל על-ידי **'הארת-הרצון'**, שזכו על-ידי אכילות קדושות פאלו שזכו לקבל בהם **'הארת-הרצון'**, שעל-ידי-זה עקר הכפרה והסליחה על כל העונות. פי על-ידי **'הארת-הרצון'**, השם-יתברך מתרצה לישראל, ומוחל להם כל עוונותיהם.

ועל-כן "היו הפגמים אנשי חיל" - פי אי-אפשר לזפות ל'הארת-הרצון' בשעת אכילה, פי אם מי שהוא איש חיל, וכנ"ל.

"זאת החיה אשר תאכלו וגו'. אך

את זה לא תאכלו וגו'" (ויקרא יא, ב-ד)

"זאת תאכלו, וזאת לא תאכלו"

(רש"י; חלין מב. ויקרא רבה יג, ד; תנחומא שמיני ח; ספרא שמיני ב)

- ענין 'מאכלות אסורות' -

יד. ח"א יז, ג - פשה'מזבח' בתקונו, הינו: שהאכילה בכשרות פראוי - אזי נכנעים ה'קלפות', הינו ה'פסילות' - פי אינו נותן להם פח וחיות, כ"אם פדי חיונו בצמצום, שזה מוכרח לתן להם. ועל-כן על-ידי אכילה בכשרות' - נכנע ה'פסילות' ונתרומם ה'שכל'.

וזה בחינת **'תקוני-המזבח'**, בחינת (זבחים נג): **"מזבח בחלקו של טורף"**, בחינת (תהלים קיא, ה): **"טורף נתן ליראיו"** - שעל-ידי-זה מכניעין וטורפין אותן, ה'קלפות' וה'פסילות'.

אבל על-ידי **'פגם-המזבח'**, **'פגם-האכילה'** - נותן פח לה'פסילות' - ונעשה מ'טורף', **'טרוף-הדעת'**.
[תפלה ג - פרשת שמיני]

טו. ספר-המדות, עניני 'מאכלות-אסורות'
- [א] מי שכלב נשכו, בידוע שרחמי-שמים מסלקין ממנו, גם בידוע שנכשל ב'מאכלות-אסורות' (אכילה ח"ב ט; המתקת-דין ח"ב יא). [ב] מי שנוהר מ'מאכלות-אסורות', הוא נצול מ'חיות-רעות' (אכילה ח"ב י). [ג] ל'חן' - יכניס אורחים. גם ישמר את-עצמו ממאכלי אסור, וישמר את פיו מ'דבור-אסור' (חן ג-ד).

עֵינַי 'חַיּוֹת טְהוֹרוֹת' וְ'חַיּוֹת טְמֵאוֹת' (ויקרא יא, ב-ח)

טז. ח"א רלג - פְּשֵׁמֶת גְּבָרִים עַל הָאָדָם
מִחֲשֻׁבוֹת דְּרָעוֹת וְהַרְהוּרִים, וּמִתְחַזֵּק וּמִתְגַּבֵּר
עֲלֵיהֶם וּמִנְצֵחַ אוֹתָם - יֵשׁ לַהֲקֵדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא
תְּעַנּוּג גָּדוֹל מְזֵה, וְהוּא יִקָּר מְאֹד בְּעֵינָיו.

כְּמִשְׁלַ שֵׁיִשׁ אֶצֶל הַמְּלָכִים לַפְּעָמִים בְּיוֹמֵי דְפָגְרָא:
שְׂמִינִיחִין כְּפֹה 'חַיּוֹת' שֵׁינְצָחוּ זֶה עִם זֶה, וְהֵם עוֹמְדִים
וּמְסַתְּפִלִים, וְיֵשׁ לָהֶם תְּעַנּוּג גָּדוֹל מִן הַנְּצָחוֹן.

כְּמוֹ כֵן: הַמִּחְשְׁבוֹת בְּאִים מִבְּחִינַת הַ'חַיּוֹת'.
'מִחְשְׁבוֹת קְדוֹשׁוֹת' הֵם בְּחִינַת 'חַיּוֹת טְהוֹרוֹת',
'מִחְשְׁבוֹת דְּרָעוֹת' הֵם בְּחִינַת 'חַיּוֹת טְמֵאוֹת',
וּמְנִיחִים בְּכֻנְהַ מְלַמְעֵלָה שֵׁינְצָחוּ זֶה עִם זֶה, וְיֵשׁ
לַהֲקֵדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא תְּעַנּוּג גָּדוֹל: "כְּשֶׁהָאָדָם
מִתְגַּבֵּר עַל הַ'חַיּוֹת טְמֵאוֹת' וּמִנְצֵחַ אוֹתָם!"
[תְּפִלָּה ו - פְּרִשְׁת שְׂמִינִי]

**"כָּל מִפְּרֶסֶת פְּרֶסֶה וְשִׁסְעַת שִׁסְעַת פְּרֶסֶת,
מַעֲלַת גְּרָה בְּבַהֲמָה, אֶתָּה תֵּאכְלוּ" (ויקרא יא, ג)**

יז. לְקוּטֵי הַלְכוֹת, אֲבָר־מִן־הַחֵי ג, א (על־פי
לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א נא, 'אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא') - נִפְשׁוֹת בְּהֵמוֹת
וְחַיּוֹת וְעוֹפוֹת טְהוֹרוֹת, שֶׁנִּמְשָׁכִין מִבְּחִינַת נְגַה' -
שֶׁרָשָׁם מִבְּחִינַת הַ'טְהָרָה' שֶׁהִיא בְּחִינַת הַ'בְּחִירָה',
שֶׁמִּשָּׁם מִשְׁתַּלְּשֵׁל 'אַחִיזַת הַטְּמָאָה', שֶׁהִיא בְּחִינַת
'נִפְשׁוֹת בְּהֵמוֹת וְחַיּוֹת וְעוֹפוֹת טְמֵאוֹת', בְּחִינַת
'נִפְשׁוֹת הַעֲבוּרִים'.

וּמַחֲמַת שֶׁנִּפְשׁוֹת בְּהֵמוֹת וְחַיּוֹת טְמֵאוֹת שֶׁהֵם
בְּחִינַת הַ'טְמָאָה', נִמְשָׁכִין מִבְּחִינַת נִפְשׁוֹת בְּהֵמוֹת
וְחַיּוֹת טְהוֹרוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת הַ'טְהָרָה' - כִּי
הַ'טְמָאָה' נִשְׁתַּלְּשֵׁל אַחִיזָתָהּ מִבְּחִינַת הַ'טְהָרָה' -
עַל־כֵּן מַחֲמַת זֶה מִסְרָה לָנוּ הַתּוֹרָה סִימְנִים
מִבְּהַקִּים לַיָּדַע וְלַהֲבַחֵן לַהֲבָדִיל בֵּין בְּהֵמוֹת
וְחַיּוֹת טְהוֹרוֹת לְטְמֵאוֹת (ויקרא יא).

וְזֶה בְּחִינַת 'סִימְנֵי בְּהֵמָה וְחַיָּה טְהוֹרָה', "מִפְּרִים
פְּרֶסֶה וּמַעֲלָה גְּרָה" וְכוּ' (שם יא, ג) - כִּי בּוֹדָאֵי
צְרִיכִין 'סִימְנִים גְּדוּלִים' לַהֲבַחֵן וְלַהֲבָדִיל בֵּינֵיהֶם
בֵּין הַטְּהוֹר וּבֵין הַטְּמָא.

כִּי מַחֲמַת שֶׁהַטְּמָאִים נִמְשָׁכִין מִן הַטְּהוֹרִים, כִּי
'שֶׁרֶשׁ הַטְּמָאָה' נִמְשָׁכַת מִן הַטְּהָרָה, עַל־כֵּן בְּקַל
יְכוּלִין לְטַעוֹת בֵּינֵיהֶם וְלַהֲחַלִּיף רַע בְּטוֹב, טְמָא
בְּטְהוֹר - כִּי הַטְּמָאָה הִיא בְּחִינַת הַ'שִּׁקָּר' - שֶׁדָּרְכוּ

לַהֲחַלִּיף וְלַקְלָקֵל וְלַהֲמִיר בְּשִׁקְרוֹ רַע בְּטוֹב, טְמָא
בְּטְהוֹר. עַל־כֵּן צִוְּתָהּ הַתּוֹרָה (ויקרא יא, מז): "לַהֲבָדִיל
בֵּין הַקֹּדֶשׁ לְבֵין הַחַל וּבֵין הַחַיָּה הַנְּאֻכָּלֹת וְכוּ'
- וּמִסְרָה לָנוּ 'סִימְנִים גְּדוּלִים' לַהֲבָדִיל בֵּינֵיהֶם - כִּי
צְרִיכִין 'סִימְנִים מִבְּהַקִּים' לַהֲבָדִיל בֵּינֵיהֶם, כְּדֵי
שֶׁלֹּא יִתְאַחַז הַ'שִּׁקָּר' שֶׁהִיא הַטְּמָאָה, וְיַחַלִּיף חֶסֶד
וְשָׁלוֹם 'טְמָא' בְּטְהוֹר' כְּנ"ל.

**יח. לְקוּטֵי הַלְכוֹת, סִימְנֵי־בְּהֵמָה־וְחַיָּה־
טְהוֹרָה א, אֲבָג** (על־פי לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א יט, 'תְּפִלָּה
לְחַבְּקוּק') - וְזֶה בְּחִינַת 'סִימְנֵי טְהָרָה' שֶׁהֵם "מַעֲלָה
גְּרָה וּמִפְּרִים פְּרֶסֶה" (ויקרא יא, ג). כִּי כִּידוּעַ (זֶהר
שְׂמִינֵי מֵא: סִפְר־הַלְקוּטִים, בְּשַׁלַּח יח): שִׁמְנֵי בְּהֵמוֹת
וְחַיּוֹת טְהוֹרוֹת, הֵם מִבְּחִינַת נְגַה'. וְהַטְּמָאִים,
הֵם מִבְּחִינַת 'קְלַפּוֹת הַטְּמָאוֹת לְגַמְרִי'.

שֶׁזֶה בְּחִינַת 'לְשׁוֹן תְּרַגְמוֹם', בְּחִינַת "עֵץ הַדַּעַת טוֹב
וְרַע" (בְּרַאשִׁית ב, ט). וְלְשׁוֹנוֹת הָעַמִּים, שֶׁהֵם 'רַע־
הַפּוֹלָל', בְּחִינַת הַקְּלַפּוֹת הַנִּלְשָׁאִין בָּהֶם טוֹב.

וְעַל־כֵּן הַ'סִימְנֵי טְהָרָה' הֵם: "מַעֲלָה גְּרָה וּמִפְּרִים
פְּרֶסֶה" - כִּי הַנִּפְשׁוֹת וְהַחַיּוֹת שֶׁבְּבְּהֵמוֹת וּשְׂאָר מִינֵי
הַחַי, הֵם 'נִפְשׁוֹת' שֶׁנִּפְּלוּ מִגְּדֵר 'מְדַבֵּר' לְגְּדֵר 'חַי',
וְהֵם שֶׁם בְּבְּחִינַת 'נִפְשׁוֹת הַעֲשׂוּקִים' - כִּי הֵם
עֲשׂוּקִים וְנִגְזָלִים שֶׁם, שֶׁנִּלְקַח מֵהֶם הַדְּבִיר בְּנִפְלִתָם
לְשָׁם. וְדָרְךְ הַנִּפְשׁ הַקְּדוֹשָׁה, שֶׁמִּתְרוֹמָמַת תָּמִיד
לְמַעַלָּה, כִּי מִתְאַוִּית וּמִמְשַׁכַּת עֲצָמָה לְשֶׁרֶשֶׁה תָּמִיד.
וְזֶה בְּחִינַת "מַעֲלָה גְּרָה" שֶׁבְּבְּהֵמָה טְהוֹרָה -
שֶׁהַנִּפְשׁוֹת שֶׁבְּדָבָר הַנְּאֻכָּל שְׂבָאוּ עִתָּה וְנִפְּלוּ לְתוֹךְ
בְּחִינַת הַחַי, אֵינָם יְכוּלִים לְסַבֵּל לְחַיּוֹת שֶׁם, וְהֵם
מִתְרוֹמָמִים וּמִנְשָׂאִים עֲצָמָם לְמַעַלָּה עַד הַפֶּה
וְהַצְּוָאר, שֶׁשֶׁם מְקוֹם הַדְּבִיר שֶׁהוּא מְקוֹם הַנִּפְשׁ.

כִּי הַנִּפְשׁוֹת שֶׁבְּכָל מִינֵי הַחַיִּים וְהַמְדַבְּרִים, הֵן מִן
הַדְּבָרִים הַנְּאֻכָּלִים, כִּי הָאֻכֵּל הִיא עַקֵּר הַחַיּוֹת
וְקִיּוּם הַגּוֹף, שֶׁמִּשָּׁם מְקַבֵּל הַגּוֹף חַיּוֹתוֹ בְּחִינַת 'נִפְשׁ'.
וּמִזֶּה בְּעֲצָמוֹ נַעֲשֶׂה הַדְּבִיר וְכוּ'.

וּכְשֶׁאוֹכְלִין אִיזָה דָּבָר - אֲזִי יוֹצֵאִין הַנִּפְשׁוֹת
שֶׁבְּהַדְּבָר הַנְּאֻכָּל, וְנִתְּהַפְּכִין לְמַהוּת נִפְשׁ הָאוֹכֵל - כִּי
נַעֲשֶׂה מִן הַמְּאֻכָּלִים, 'דָּמִים', שֶׁהֵם הַנִּפְשׁ שֶׁל
הָאוֹכֵל. וְאוֹתָן הַנִּפְשׁוֹת עוֹלִין וְנַעֲשִׂין מֵהֶם 'דְּבִיר'.
וְעַל־כֵּן כְּשָׂבָא הַנִּפְשׁ שֶׁבְּמֵאֻכָּל לְתוֹךְ הַחַי - אֲזִי
אֵינָה יְכוּלָה לְנוּחַ וּלְשַׁקֵּט שֶׁם, כִּי דָרְכָהּ לְהַתְּנַשֵּׂא
לְמַעַלָּה תָּמִיד, שִׁיְהִיָּה נַעֲשֶׂה מִמֶּנָּה 'דְּבִיר'.

וזוהו בחינת: **"מעלה גרה"** - שאין המאכל יכול להתעכל שם תקף, כי הוא מתרומם עצמו למעלה למקום ה'דבור', כנ"ל.

וכליזה הוא ב'מינים הטהורים' - שאין הנפשות נצודים ונתפסים שם תקף, ויש להם כח לנשא עצמם למעלה בטבעם. כי מחמת שיש שם טוב, על-כן אין נלפדים שם כל-כף, על-כן יש להם כח להתנשא למעלה למקום הדבור בטבעם.

אבל מינים הטמאים - שיניקתם מ'לשונות העבו"ם, הפך ה'דבור הקדוש' לגמרי, ואין בהם טוב - על-כן הנפשות הבאים לשם, נתפסים שם תקף ומיד, ואינם יכולים לקום ולהתנשא ולעלות - ועל-כן **פן אינם "מעלי גרה"**. ועל-כן הוא סימן טמאה בבהמה וחיה.

אבל האדם הוא להפך - כי האדם הוא גם-כן אינו **"מעלה גרה"**, כי הוא בבחינת **'שלמות לשון הקדש'** שהיא בחינת **'גדר אדם'**, ויש לו נפש קדושה. ועל-כן אדרבא, כשהנפשות שבדבר הנאכל באים לגופו, הם נחים ושוקטים שם. ואזי נתחלק המאכל פראוי, והולך כל חלק וחלק למקומו הראוי לו.

אבל ב'בהמות' שהם בבחינת **'ערובי-הדעת'**, בחינת **'עץ-הדעת'**, כי הוא מערב מטוב-ורע - על-כן הנפשות הם נעים ונדים שם, ואין יכולין לנוח במקומם, ומתנשאים למעלה כנ"ל, שזה בחינת **"מעלה גרה" כנ"ל**.

כמו האדם כשהוא **'שבור'**, שדעתו מערבת, שאזי הוא גם-כן בחינת **"מעלה גרה"**, כי חוזר אצלו המאכל למעלה תמיד, עד שלפעמים הוא מקיאו לגמרי וכו', כי ה'שבור' הוא בבחינת **"עץ הדעת טוב ורע"**, בחינת **'ערובי-הדעת'** וכו'. ועל-כן הדבור נלקח אצלו, כי אין לו **'שלמות-הדבור'** של בחינת **'אדם'**, שהוא בחינת **'לשון-הקדש'** וכו'.

ועל-כן ב'בהמות' שמתגבר שם רוח-הבהמיות, בחינת **'פגם-הברית'** כנ"ל, שזה בחינת **'שכרות'**, שהוא **'פגם היין'** שבא על-ידי **'פגם-הברית'** (לקוטי מוה"ר ח"א כט), רק שיש בהם גם-כן טוב כנ"ל - על-כן הם **"מעלי גרה"**.

וזוהו בחינת: **"מפרים פרסה"** - כי עקר קיום האדם, הוא על רגליו, שהם **'מעמידי הגוף'**. ועקר קיום

רגלי אדם' הוא על-ידי ה'דעת'. ועל-כן כשהחינת **'אדם'** בשלמות, בחינת **'שלמות-הדעת'**, **'שמירת-הברית'** - אזי הוא **'קיום הרגליו'**, שעקרום תלוי ב'קדשת אדם', בחינת **'שמירת-הברית'**, **'שלמות-הדעת'**.

ועל-כן כשה'דעת' מערבת - אי-אפשר לעמד על רגליו, ואז הוא נופל חס-ושלום, בבחינת **'חלי נופל'** רחמנא-לצלך, שהוא על-ידי **'ערובי-הדעת'** (לקוטי מוה"ר ח"א כט).

ועל-כן כשהאדם **'שבור'**, שהוא **'ערובי-הדעת'** כנ"ל - אינו יכול לקום על רגליו - כי בה'רגליו' מלבש בחינת ה'חיות', בחינת ה'מחיון', בבחינת **'נעוץ סופו בתהלתו'** וכו'. ועל-כן ה'רגליו' הם בבחינת ה'דבור' (לקוטי-מוה"ר ח"ב פא), כי ה'דבור' תלוי ב'דעת' כנ"ל.

וב'בהמות וחיות' שאין להם 'דבור ודעה' - הם בבחינת ירידת ונפילת בחינת ה'חיות' שברגליו, ועל-כן אין להם כח לעמד ולסמוך הגוף על רגליהם לבדם, וצריכין לילך על ארבע, כי אין להם כח רגלי אדם'.

ובה'רגליו' נפר ביותר גדל ההפרש וההבדל שבין אדם לבהמה - כי זה הולך בקומה זקופה על הרגליו לבדם, והבהמה אין לה זה הכח לילך על רגליו לבדם. וכליזה מחמת שאין לה דבור ודעה, שזהו ההפרש שבין **'גדר-אדם'** ל'גדר-בהמה', שמוזה בא ההפרש הגדול שבתמונת צורתם, שהוא נפר ביותר בעמידת רגליהם.

ועל-כן נפר ההפרש שבין **'טהורים'** ל'טמאים', גם-כן בה'רגליו' - ששם בחינת ההשתלשלות החיות של בחינת **'דבור ודעה'**.

ועל-כן ב'טהורים' - שהנפש העשוקה שנפלה מ'מדבר' לחי, אינה פבושה ונתפסת שם כל-כף כנ"ל, על-כן ה'חיות' בוקע ויוצא דרך ה'רגליו', ששם הוא בחינת ה'תלכשות הנפש' כנ"ל. וזהו הסימן של **"מפרים פרסה"** - ש'נסדקו הרגליו' על-ידי ה'בקוע'.

אבל ב'טמאיו' - הם נתפסין שם מאד כנ"ל, עד שאינם יכולים לבקע וליצא כלל, ועל-כן **'פרסותיהם קלוטות'** (בכורות מ).

יט. לקוטי הלכות, סימני בהמה וחיה - טהורה ב, ב (על פי לקוטי מוה"ר"ן ח"ב ז, פי מרחמם ונחגם) - וזה בחינת 'סימני בהמה וחיה', שהם "מעלה גרה ומפריס פרסה" (ויקרא יא, ג) - זה רמז על 'הארת הצדיק' שעל ידו התקון.

פי ה'ניצוצות' שנפלו וירדו ונשתלשלו ונתלבשו בבהמות וחיות, הם בחינת 'שוכני עפר' - כי ירדו במדרגה התחתונה מאד, והצדיק מחיה אותם, בבחינת (ישעיה כו, יט): "הקיצו ורגנו שכני עפר".

וזה בחינת: "מעלה גרה". "גרה" - זה בחינת הניצוצות והנפשות שנפלו וירדו מאד, בבחינת (שמואל ב יד, יד): "וכמים המגרים ארצה אשר לא יאספו". פי ירדו מאד "כמים המגרים ארצה". ועל ידי 'הארת הצדיק' שמעורר ומחיה אותם, על ידי זה הם בבחינת "מעלה גרה" - הינו: שנמשך עליהם 'הארת הצדיק'.

פי הוא יתברך "חושב לכל ידח ממונו נדח" (שם), פי "מלא כל הארץ כבודו" (ישעיה ו, ג). וזה בחינת "מפריס פרסה" - פי ה'ניצוצות' שנפלו למקומות הנמוכים כאלה בבהמות וחיות, הם "כצפרים האחזות בפה" (קהלת ט, יב) - פי הם סגורים במאסר.

אבל על ידי 'הארת הצדיק' שמעורר ומחיה אותם בבחינת "מלא כל הארץ כבודו" - על ידי זה הוא מראה להם: שגם שם במקום שהם, יש פתח לצאת.

וזה בחינת: "מפריס פרסה" - זה רמז שגם ב'רגלי הבהמות' שהוא מדרגה התחתונה מאד: - גם שם נמצא פתח לצאת, פי "מלא כל הארץ כבודו", ואין שום יאוש בעולם כלל.

הפך "פרסותיו קלוטות" (בכורות מ.) - שהוא בחינת: שהם קלוטים וסגורים שם ואינם יכולים לצאת.

"ואת החזיר וגו', טמא הוא לכם" (ויקרא יא, ז)

כ. שיח שרפי קדש ח"ב לח; ח"ו שנג - אמר רבנו ז"ל: אומרים העולם בדרך הלצה: "אחד שכבר חוטא ואוכל חזיר, לכלי הפחות שישל שומן החזיר על זקנו!" - ואני אומר: "שכללי הפחות לא יזל על הזקן!" - [די וועלט זאגט: אז איינער עסט שוין חזיר, זאל אים קאטש רינען אויף די בארד! - און איך זאג: זאל קאטש נישט רינען אויף די בארד!].

כאומר: שהעולם אומרים: "שיה האדם שעושה רע, אל יהיה צבוע ויסתיר מעשיו, אלא טוב שיגלה ויראו הכל את נבלותו!" - ואני אומר: "שכללי הפחות יתבייש במעשיו המגנים, ולא יגלה מעשיו ברבים!"

ויש אומרים: שכונת הדברים הוא: "שכל מה שמונע האדם עצמו מלעשות רע בעת הטאו, אפלו מעט, זה גם טוב!" - וזהו שאמר: "שכללי הפחות לא יזל משומנו על זקנו!"

ואמרו על זה אנשי שלומנו: "שענין זה אנו מוצאים בענין 'מחללי שבת' - שאף שהוא 'מחללי שבת', אבל פליזמן שאינו מחללו בפרהסיא - עדין בכלל ישראל הוא, ועדין אין פתו פת עכו"ם, ואין יינו יירנסך!"

פי נקדת ה'בושה' שיש בו עדין לבלי לעבר על רצון השם בפרהסיא - בזה מראה: שעדין 'קדשת ישראל' בו, ועדין בכלל ישראל הוא!

"את זה תאכלו מכל אשר במים" (ויקרא יא, ט)

- ענין 'אכילת דגים טהורים' -

כא. ח"א יז, ח - וחיזינו ההוא פורא דאפיק רישא ממיא" (בבא בתרא עד.). "פורא" - זה בחינת ה'טוב', שהם 'חלקי נשמות ישראל' עם ה'גרים' - פי 'דגים, אסיפתן הוא מטהרתן' (חלין כז: זהר שמיני מב. תצא רעה: - זה בחינת 'חלקי נשמות ישראל', בחינת (איוב לה, יד): "רוחו ונשמתו אליו יאסף"; ובחינת 'גרים', בבחינת (תהלים מז, י): "נדיבי עמים נאספו".

ועל שם זה נקראים ה'חכמים': "בעלי אספות" (קהלת יב, יא) - שהם מאספים ה'טוב' עם ה'גרים'.

וזה ה'טוב' עם ה'גרים' - "אפיק רישה ממיא" - הינו: שמוציא את ה'שכל' משטיפת "המים הזידונים" (תהלים קכד, ה), שהוא ה'פסילות' השוטף על ה'שכל'.

[וב'לקוטי מוה"ר"ן ח"א ב, בסוף; ובח"א טז: ש'צדיק הדור' נקרא דג'. - ובח"א ד בסוף: ש'ישאל מלכנים בשם דגים'].

כב. לקוטי הלכות, דגים ג, ג דה (על פי לקוטי מוה"ר"ן ח"ב ד, ואת הערבים) - על כן "דגים אין צריכין שחיטה" (חלין כז: שלחן ערוך יורה דעה יג, א) -

פי 'דגים', הם בבחינת 'שרשי הרצון', בחינת "עינא פקיקא, עינא חד דרחמי" (זהר נשא קל. קלז: האזינו רצג:) - שזהו בחינת 'רעוא דרעוין', בחינת 'מצח הרצון'.

פי "דגים, מים מכסין עליהן" (ברכות נה:), שהוא בחינת 'מימי הדעת', בחינת 'השגחה', שהוא עקר ה'דעת', "ואין עין הרע שולטת בהם" (שם), דהינו: 'דעות חכמי הטבע' שהם בחינת 'עין רעה'. פי "עינים על-שם החכמה נאמר, כמו שכתוב (בראשית ג, ז): 'ותפקחנה עיני שניהם'" (רש"י שם).

'עין רעה' זה בחינת 'דעות רעות', 'חכמות רעות' של 'חכמי הטבע', ואין להם שליטה ב'דגים' שבים, שחיותם מ'שרשי הרצון' - פי 'מימי הדעת' שהוא בחינת 'השגחה', מכסה עליהם.

ועל-כן 'דגים, אספתן היא מטהרתן' (חלין כז: זהר שמיני מב. תצא רעה:) - זה בחינת 'רצון דקדושה', בחינת (איוב לד, יד): "רוחו ונשמתו אליו יאסף", שהוא בחינת "הסתלקות של צדיקים, שנאמר בהם גויעה ואספה" (בבא בתרא טז:) - שמתקשרים נפשם ורוחם ונשמתם בשעת ההסתלקות, ב'שרשי הרצון', שזהו בחינת 'הסתלקות משה' וכו'.

הינו: שהדגים חוזרים לשרשם, תכף ביציאתן מן המים, שהוא בחינת 'שרשי הרצון', שמשם חיותן פנ"ל. ועל-כן "אין צריכין שחיטה כלל" - פי אין לבחינת ה'חיות רעות' וכו', שום אחיזה בהם, פי הם בבחינת 'שרשי הרצון', פנ"ל.

אף אף-על-פי-כן: יש 'דגים טהורים' ו'דגים טמאים' - פי פנגד 'שרשי הרצון' 'מצח הרצון', יש בחינת 'מצח הנחש'. וזה בחינת 'דגים טמאים', שהם פנגד 'דגים טהורים', שהם בחינת "עינא פקיקא", 'שרשי הרצון דקדושה'. ו'דגים טמאים', הם פנגדם בבחינת 'מצח הנחש', שהוא פנגד 'מצח הרצון' וכו'.

פי אכילתנו צריכה להיות רק בבחינת 'התגלות הרצון' - שנוזפה לקשר על-ידי אכילתנו, כל הדברים ל'שרשי הרצון' - לדעת ולהפיר ולהאמין: פי הכל ברצונו לבד ובהשגחתו לבד, לתקן פגם 'אכילת עץ הדעת טוב ורע', שעל-ידי אכילתו נפגם ה'דעת' ונתגבר דעות 'חכמי הטבע' שנייקתם רק משם.

ועל-כן צריכין לאכל בקדושה על-פי התורה - פדי לתקן זאת - פדי לזכות על-ידי האכילה, להכניע 'חכמי הטבע', ולקשר ה'טבע' ל'רצון', פנ"ל.

פג. לקוטי הלכות דגים ד, א - על-כן "הדגים אין צריכין שחיטה, רק אספתן היא מטהרתן" (חלין כז: שלחן ערוך יורה דעה יג, א; זהר שמיני מב. תצא רעה:), ואין שום דבר אסור ב'דגים טהורים'. מה שאין-כן בשאר 'בעלי חיים טהורים', שאסור בהם ה'חלב' ו'ה'דם' ו'גיד הנשה', וצריכין שחיטה.

וזה: פי ה'דגים', נמשך חיותם מבחינת ה'צדיק' [בלקוטי מוה"ר ח"א ב, בסוף; ובח"א טז: ש'צדיק הדור' נקרא דג], ועל-כן אין טעוניהן שום תקון עוד - פי ה'צדיק' כבר זכך עצמו מכל וכל, ואין בו שום נדנד פסלת עוד.

על-כן הדגים שנייקתם משם - אין טעוניהן עוד שום תקון וזכוד על-ידי השחיטה, וגם אין שום דבר אסור בהם - פי בהצדיק אין בו שום פסלת פנ"ל.

אבל בהמות ועופות - מרמזין על שאר בני-אדם, אף-על-פי שהם טהורים - שנייקתם מצד הקדושה, מבני-ישראל הכשרים.

אבל אף-על-פי-כן: עדין לא נתתקנו ונזדככו לגמרי מכל וכל - על-כן הבהמות ועופות שמקבלין חיות מהם, צריכין תקון השחיטה. וגם אחר-כך פמה דברים אסורים בהם, כמו ה'דם' ו'ה'חלב' וכו' - פי עדין יש בהם פמה פסלת פנ"ל.

אבל ה'צדיק' - כבר נקי וזך מכל וכל, ויכול לעבד את השם יתברך, בכל דבר שבעולם, אפלו באכילה ושתייה ושיחת-חלין וכו' - על-כן הדגים שמקבלין חיות משם, אין טעוניהן שום תקון, רק "אספתן היא מטהרתן" - שזה בחינת 'צדיקים, שנאמר בהם (בראשית מט, לג): 'ויגוע ויאסף וכו'' (בבא בתרא טז: זהר שמיני מב.). ועל-כן אין בהם שום דבר האסור, פי אין בהם שום פסלת, פנ"ל. (עין עוד בפנים).

"כל אשר לו סנפיר וקשקשת במים בימים ובנחלים, אתם תאכלו" (ויקרא יא, ט) - ענין 'סנפיר הדג' -

כד. שיחות הר"ן רמב - יש בזה ממש בהראיה, שהולך בזה הראות ומזיקו פשעינו רעה. ודע: ש'סגלה לעין הרע': 'סנפיר של דג'

לעשן בו, וסימן: 'סנפיר' בגימטריא: 'ר' עיני'ן.
וביותר מסגל: 'סנפיר' של מין דגים שקורין אותו
'שלעיי'ן' - 'ש' ליעי'ן' - 'לשון נופל על לשון'
(בראשית רבה לא, ח).

נסח אחר: לתלות ה'סנפיר' הנ"ל, על האדם או
תינוק שמרגל שיהיה לו לפעמים עיני הרע, וינצל.

'עין הרע' נמשך: מהארבע מאות איש שהלכו
עם עשו להלחם עם יעקב, "להטיל עין רעה
חס ושלום במחנה של יעקב" (מגיד משרים, פרשת
וישלח), ו'סנפיר' הוא מספר 'ארבע מאות' שהוא
מספר 'ר' עיני'ן' במקוון, פנגד ה'ארבע מאות
איש של עשו הנ"ל. ועל כן 'סנפיר' מציל מזה.

"ואת אלה תשקצו מן העוף לא יאכלו וגו'"
(ויקרא יא, יג)
- ענין 'נ"ד מיני עופות טמאים' -

כה. תי-מוהר"ן תקנו - הפעל-שם טוב
ז"ל השיג וראה כל הרפואות, כמו שהם
נקראים בכל השבעים לשון, בפרשת "נ"ד
מיני עופות טמאים" (ויקרא יא, יג-ט).

"וזה לכם הטמא בשרץ השרץ על הארץ וגו'"
(ויקרא יא, בט) - ענין 'טמאת השרץ'

כו. ח"א ד, בסוף - "אמר רבה בר בר חנא:
זימנא חדא הוה קאזלינן בספינתא, וחזינן ההוא
פורא דיתבא לה אכלה טינא באוסיה, ואדחיהו
מיא" (בבא בתרא עג).

[פעם אחת נסענו בספינה, וראינו דג ענק, שנכנס 'שרץ קטן'
בנחיריו, ומת הדג הגדול מפנהו. ואז דחו אותו מי הים אל שפת
הים, פדרך כל דבר מת שהמים פולטים אותו אל החוף].

פירש הרשב"ם: "פורא" - דג. "אכלא טינא" -
שרץ קטן. "באוסיה" - בנחיריו של דג נכנס השרץ.
"ואידחיהו מיא" - הדיחיהו המים והשליכוהו
ליבשה, פדרך ים' שאינו סובל דבר מת.

פרוש: "ספינה" - לשון 'חשיבות', בחינת
'מלכות'. שרבה בר בר חנה' חקר בשכלו אודות
ה'מלכות', איך בני ישראל מעלין אותה.

"וחזינן האי פורא" - 'ישראל' מכנין בשם 'דגים',
כמו שכתוב (בראשית מח, טז): "וידגו לרב בקרב
הארץ".

"דיתבא ליה אכלא טינא בנחיריו" - זה בחינת
'תפלתן של ישראל', כמו שכתוב (ישעיה מח, ט):
"ותהלתי אהטם לך".

שנתערב 'שרץ', הינו: 'טמאה', בתפלתו ועבודתו,
ובלבב אותו, ולא היה יכול איש הישראלי הזה
לעבד עבודתו תמה.

מה עשה האיש הזה? - עשה שלש בחינות: (א)
התקשרות להצדיק. (ב) גתינת הצדקה. (ג) ודוי'
דברים.

ועל ידי זה שאיש הישראלי הנ"ל נתעורר
ב'תשובה' על ידי 'שרץ קטן' שבנחיריו, על ידי
שהרגיש 'טמאה קטנה' שמבלבלת אותו.

גורם על ידי תשובתו: שגם הרשעים הגמורים
שיצאו מכלל ישראל על ידי רבוי מעשיהם הרעים -
נעשים פסא לקדשה, וחוזרים בתשובה, ועוזרים
גם הם לעובדי השם, שיבנו 'בנינים דקדשה'.

כז. שיחות הר"ן קו - 'הכמה אמיתית' עם
'אמונה', נקרא 'ראיה'. ולעמת זה: החכמים שאין
להם 'אמונה', נקראים "בעלי ראתן" (כתבות עז):
וכמו שפרש רש"י (שם): "שיש להם שרץ במחם"
- הינו: שיש להם טמאה וכפירה במחם.

וצריכין להרחיק מאנשים אלו, אפלו משכונתם, כי
הבל פיהם מזיק לאדם כבשר, שיפול ל'תאות נאוף'.

"במים יונא, וטמא עד הערב וטהר" (ויקרא יא, לב)
"בנין אב לכל הטמאים שיבואו במים" (רמב"ם, מקואות פ"א ה"ב)

"אך מעין ובור מקוה מים יהיה טהור" (ויקרא יא, לו)
"יהיה 'טהור', הטובל בהם מטמאתו" (רש"י)

עניני 'טבילה במקוה' - נמצאים בפרשת 'טהרה',
בפסוק (ויקרא טו-יג): "ורחץ בשרו במים"

"זכל נלי חרש אשר יפל מהם אל תוכו,
כל אשר בתוכו יטמא, ואתו תשברו" (ויקרא יא, לג)

"שבירתן הוא טהרתן" (פלים פ"ב מ"א)
- ענין 'שבירת בלי חרס' -

כח. ח"ב צ - "שער החרסית היה בירושלים,
שהיו משליכין שם שבירי חרסים" (רש"י ירמיה יט,
ב). וזה ה'שער' הוא פנגד 'פתחה של גיהנם'. כמו
שכתוב (ירמיה שם): "ויצאת אל גי בן הנם אשר

פתח שער החרסית, ו"צי סבן הנם' זהו בחינת ה'ציהנם'" (סופה לב: ערובין יט).

וזהו: **'ששוברין פלי-חרס בשעת השדוף!'** - לרמז שני ענינים:

(א) אם היא 'אשה רעה' - תקבל הכל באהבה, ואל תבגד בה, כי על-ידיה "אינך רואה פני גיהנם" (ערובין מא:).

(ב) אם היא 'אשה טובה' - דע וזכר: שיש גיהנם, ולא תהיה נמשך אחר תאוותך, ותקדש עצמך פראוי! וכליזה מרמזין לו: על-ידי **'שבירת פלי-חרס'**, שהוא בחינת **'שער החרסית'**, שהוא בחינת **'פתחה של גיהנם'**.

(ויש עוד שני טעמים על 'שבירת פלי-חרס' בשעת השדוף - ב'לקוטי-מוהר"ן ח"א ס, ח; ח"א רסח). **[תפלה ז - פרשת שמיני]**

"ונטמתם במ" (ויקרא יא, מג) "אל תקרי ונטמתם, אלא ונטמטם" (יומא לט).

כט. ח"א ה, ג - פש'גלגלתא-דמחא' אטום ב'טמאה' (על-ידי 'חכמות-חיצוניות' ו'מחשבות-זרות'), כמו שכתוב (ויקרא יא, מג): **"ונטמתם במ"** - אזי אין קולו נשמע, ואי-אפשר לו לכון בתפלתו, ואי אפשר לו לשמח.

פרקי אבות - פרק ראשון

- הקדמה לפרקי אבות -
"כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, שנאמר (ישעיה ס, כא): 'ועמך כלם צדיקים לעולם יידשו ארץ' וגו' (סנהדרין פ"מ"א)

א. ח"א נג, בסוף - כל ישראל נקראים 'צדיקים', על-שם ה'ברית'. שמעתי מפיו הקדוש בפרוש, שאמר: "שכל ישראל על-ידי שהם נמולים, על-פן כלם נקראים צדיקים!"

ב. ח"א לד, ד - כל אחד ואחד מישראל, יש בו בחינת 'צדיק מושל', שהוא בחינת 'מלא פום', כמו שכתוב (ישעיה ס, כא): 'ועמך כלם צדיקים'.

וזהו פרוש (תהלים קיד, ב): **"ישראל ממשלותיו"** - הינו (מועד-קטן טז:): **"מי מושל בי צדיק"**.

כי יש בכל אחד מישראל, דבר יקר שהוא בחינת נקדה, מה שאין בחברו. **כמעשה דאפני ואבא-אמנא** (תענית כא:): **"שהשיבו לו, לא מצית למעבד כעבדא דאבא אמנא" וכו'.**

ובחינה הזאת שיש בו יותר מחברו, הוא משפיע ומאיר ומעורר לב חברו, וחברו צריך לקבל התעוררות ובחינה הזאת ממנו, כמו שכתוב (תרגום ישעיה ג, א): **"ומקבלין דין מן דין"**.

ג. ח"א עג - כל אחד מישראל נקרא 'צדיק', שנאמר (ישעיה ס, כא): 'ועמך כלם צדיקים'.

ד. ח"י-מוהר"ן מג - מימות עולם עד הסוף, בודאי נמצאים צדיקים רבים מאד, וכמו שכתוב (תהלים קלט, יח): 'אספרם מחול ירבון', וגם פתיב (ישעיה ס, כא): 'ועמך כלם צדיקים' - כי בודאי כל ישראל יזדככו ויהיו בכלל צדיקים.

"משה קבל תורה מסיני" (משנה א)

ה. ח"א טו, ד - יש שני בחינות 'תורה', נגלה ונסתר'. לבחינת 'נסתר' אינו זוכה אלא 'לעתיד-לבוא', אבל ב'זה-העולם' זוכה לבחינת 'נסתר' על-ידי 'תפלה במסירת-נפש', ול'תפלה' זוכה על-ידי 'תורה-שבנגלה'.

כי ה'תורה-שבנגלה' היא בחינת **'סיני'**, כמו שאמרו חז"ל (ברכות סד:): **"סיני ועוקר הרים, סיני עדיה, פי הכל צריכין למרי חטיא", וה'תורה-שבנגלה' הכל צריכין לה, אבל ה'תורה-שבנסתר' זעירין אנו דצריכין לה.**

ובחינת **'סיני'** הוא בחינת **'שפלות'**, כמו שאמרו חז"ל (סוטה ה): **"שהניח הקדוש-ברוך-הוא כל ההרים, ולא נתן התורה אלא על הר-סיני"**. וחז"ל אמרו (שם ה): **"שתפלת השפל אין נמאסת, כמו שכתוב (תהלים נא, יט): 'לב נשבר' וכו'". ועל-ידי 'תפלה במסירת-נפש', שמבטל כל גשמיותו ואין גבול, וכש'אין גבול' - אזי יכול להשיג ה'תורה-שפלעתיד', שהיא 'אינה גבול', ואין נתפסת בגבול.**

ו. לקוטי-הלכות, ברפת-הפרות ה, יד - על-פן אומרים 'פרקי-אבות' ב'ימי הספירה', ומתחילין (פ"א מ"א): **"משה קבל תורה מסיני, ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים, ונביאים מסרוה" וכו'. וכן מדור לדור.**

להורות: שעקר תקון כל אחד, עקר 'קבלת התורה', הוא על-ידי ה'צדיקי האמת', שמקבלין התורה בכל דור מבחינת 'משה', כי "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא" [התפשטות משה בכל דור ודור] (תקוני-זהר קיב).

"ומסרה ליהושע" (משנה א)

ז. ח"א ו, בסוף - "ויאמר ה' אל משה קרא את יהושע, והתיצבו באהל-מועד, ואצונו" (דברים לא, ד).

"משה" - הוא 'נקדה-העליונה'. ו"יהושע" - הוא 'נקדה-התחתונה'. "והתיצבו באהל" - זה בחינת ה'רקייע', בחינת ה'אהל', בחינת ה'וא"ו שבתוך האל"ף.

"ואצונו" - כי 'משה' היה צריך אז למסר הכל ל'יהושע', "ואין שלטון ביום המות" (קהלת ח, ח) - כי בשעת 'הסתלקות-הצדיק', אין לו שליטה וכח להאיר ליהושע. על-כן דיק: "ואצונו", 'אני בעצמי' - כי חזרה הממשלה להקדוש-ברוך-הוא.

"הווי מתונים בדין, והעמידו תלמידים הרבה, ועשו סיג לתורה" (משנה א)

ח. ח"ב ז, ד - ואפלו בשמגיע זמנו להסתלק, והנשמה עולה ומתדבקת במקום שעולה, בעולמות עליונים, אין זה תכלית ושלמות שתהיה הנשמה רק דבוקה 'למעלה', רק עקר השלמות של הנשמה היא: שבעת שהיא 'למעלה', תהיה 'למטה' גם-כן.

על-כן צריך שישאיר אחריו ברכה, 'בן' או 'תלמיד' - כדי שישאר דעתו 'למטה' גם-כן בעת שנסתלק למעלה וכו'. כי בשנשאר דעתו 'למטה' על-ידי 'בן' או 'תלמיד' - נחשב כאלו הוא בעצמו ממש נשאר בעולם.

ובל אדם יכול לקים זאת: "להעמיד תלמידים" (אבות פ"א מ"א). כי פשטנים מדברים יחד ב'יראת-שמים' - אזי כשאחד מאיר לחברו ב'איזה דבור', נחשב חברו אצלו בחינת 'תלמיד'.

ולפעמים נעשה להפך - דהינו: כשאחרי-כך הוא מקבל מחברו 'איזה דבור', אזי נעשה הוא בבחינת 'תלמיד' לגבי 'חברו'.

וצריך כל אדם לזהר להשתדל ולעסק בזה, כי "לא תהו בראה לשבת יצרה" (ישעיה מה, יח), כי צריך כל אחד לעסק ב'שובו של עולם', שיהיה העולם ממלא מבני אדם, כמו שכתוב (בראשית א, כח; ט, א): "ומלאו את הארץ" - כי זה עקר 'שובי העולם', כשהעולם ממלא מ'בני-אדם', הינו: מ'בני-דעה'. כי מי שאין בו דעת, אינו אדם כלל.

הינו: כמו שהאדם מצוה להעמיד 'בנים' בעולם בשביל קיום העולם, כן הוא מצוה להכניס דעת ויראת-שמים בבניו ובתלמידים.

כי זה עקר המצוה: שמצוה להעמיד תולדות לקים העולם, כי העקר: להעמיד 'תולדות' ממין בני-אדם דוקא, ולא מין בהמות וחיות בדמות אדם.

על-כן: כל-זמן שאין מאיר ה'דעת' בבני-אדם, ואינם יודעים ומרגישים אלקותו יתברך וממשלתו, אינם בכלל 'בני-אדם', מאחר שאין בהם 'דעת' 'לדעת את ה'" (הושע ו, א), שזה עקר 'גדר-האדם'. ועל-כן נחשב העולם פתחו ובהו.

על-כן צריך כל-אחד לעסק בזה: להכניס 'דעת' ויראת-שמים בחברו - שעל-ידי-זה נעשה 'חברו', בחינת 'תלמיד' אצלו. ואזי כשימלאו ימיו ויגיע זמן הסתלקותו, אזי יתלבש בזה הדבור שהכניס בחברו, ויהיה נחשב כאלו הוא בעצמו ממש קים בזה-העולם וכו'.

ט. ח"ב ז, ח - החכם-הדור צריך לידע איזה 'מקיפים' שצריך להמשיכם ואיזה שאין-צריך. ובשביל זה יש דברים שאין רשאים לגלותם בפני התלמידים, כי אם יגלה אותן, יפנסו מקיפים אחרים בתוך שכלו, עד שיוכל לפגם בהשגות מקיפים שהם למעלה מהזמן, שאין הזמן מספיק לבאר הקשיות והתרוצים שיש שם. על-כן מכרח החכם לעשות סיג לדבריו, לדקדק ולזהר מה לגלות ומה שלא לגלות, באפן שלא ישיג רק המקיפים שצריך להשיג.

וזה פרוש (אבות פ"א מ"א): "הווי מתונים בדין, והעמידו תלמידים הרבה, ועשו סיג לתורה". "הווי מתונים בדין" - שצריך החכם להיות לו 'מתונות', לידע איך לדבר עם כל אחד ואחד, שלפני 'דרי-מעלה' יגלה להם ההשגה של 'מה', ולפני 'דרי-מטה' יגלה ההשגה של "מלא כל הארץ כבודו" (ישעיה ו, ג).

וזהו: **"והעמידו תלמידים הרבה"** - פי פשוטה להשגה פזו, להאיר בגדולים וקטנים - בודאי יעמיד תלמידים הרבה' - פי כלם צריכים אליו, פי יש לו כוח ללמד עם כלם.

וזהו: **"ועשו סיג לתורה"** - בחינת (שם פ"ג מ"ג): **"סיג לחכמה שתיקה"** - פי צריך לעשות 'סיג' לדבריו, לשתק לפעמים. פי על-ידי שזוכה להעמיד תלמידים הרבה' - על-ידי-זוה זוכה להשיג ה'מקיפים' מה שלא היה יכול להשיג מתחלה. על-כן הוא צריך לעשות 'סיג' לדבריו ולשתק לפעמים - כדי שלא יכנס ב'מקיפים' ש'למעלה-מהזמן, שאין הזמן מספיק לבאר הקשיות והתרוצים שיש שם.

י. ספורי-מעשיות, מעשה ג מ'הגר' - **"מעשה בחכם אחד: קדם מותו קרא בניו ומשפחתו, וצוה אותם: "להשקות אילנות! - גם יש לכם רשות לעסק בשאר פרנסות, אבל בזה תשתדלו: להשקות אילנות!"**

יא. חיי-מוהר"ן תקמג - פמה-פעמים היה מדבר הרבה עמו, והזהיר אותנו מאד: **"לקרב נפשות להשם-יתברך, להשתדל לדבר הרבה עם בני-אדם, כדי לעוררם ולהשיבם לקרבם להשם-יתברך!"**

ורצונו היה: אפלו לדבר עם בני-העולם שיחות חלוין בעסקי העולם - אולי יצמח ויתגלגל מזה דבורים שיעוררו אותם להשם-יתברך. ואפלו אם לא יפעל פי אם תנועה בעלמא, שיכנס בהם איזה הרהור תשובה או התעוררות לפי שעה - גם-כן טוב מאד.

מפלי-שכן שיכול להיות: שפרבות הימים, בשידבר עמהם ויחזר וידבר, אולי יזכה לעוררם באמת להשם-יתברך, ולקרבם לעבודתו יתברך, אשר אין דבר גדול מזה, כמובא בכל הספרים בפרט ב'זהר-הקדוש'.

והוא ז"ל האריך לדבר עמו כמה וכמה פעמים מזה, וזרז אותנו לזה מאד בכמה מיני לשונות. וכמה פעמים היה מבזה אותנו בבזיונות על שאנו מתעצלים בזה.

ופעם אחת קרא אותנו: **"עצים יבשים!"** - על שאין אנו מולידים נפשות שיתקרבו להשם-יתברך על-ידינו.

וגם היה רצונו: **"שיסעו נסיעות בשביל זה, כדי לדבר עם בני-אדם!"**

והיה מתלוצץ: מאלו המשתדלים לקרב להשם-יתברך רק הפחותים במעלה מאד, כגון עניים ואביונים ועמי-הארצות וכיוצא בזה אנשים השפלים במעלה! - פי העקר הוא להשתדל לקרב להשם-יתברך, בני האדם הגדולים במעלה שיש להם איזה חשיבות וכו' וכו'!

"על התורה" (משנה ב)

יב. ח"א א - על-ידי ה'תורה' - נתקבלים כל התפלות וכל הבקשות שאנו מבקשים ומתפללים.

יג. ח"א עד; לקוטי-עצות תלמוד-תורה מט - על-ידי שמתניע בתורה עד שזוכה לידע אותה ולהבינה, על-ידי-זוה הוא מרפא את נפשו, ומעלה אותה למקום שרשה, וממתיק כל הדינים.

יד. ח"א קא - על-ידי שהאדם מתינע בתורה לשם-שמים, עד שזוכה להשיג ולהבין חכמת התורה-הקדושה' - על-ידי-זוה יוצא מבחינת 'אנפין-חשוכין', לבחינת 'אנפין-נהירין'.

ואז נתבטל ממנו השעבוד של ה'תאוות' וה'מדות-רעות' של ה'שבעים עבובים', שהם בחינת 'אנפין-חשוכין'.

ואז נקרא 'אדם', בחינת (במדבר יט, יד): **"זאת התורה אדם"**, בחינת (יבמות סא): **"אתם קרויים אדם"**. פי עקר שם 'אדם', זוכין על-ידי ה'תורה-הקדושה', שהיא בחינת 'אנפין-נהירין'. והיא בחינת 'הרחקת ושבירת כל התאוות ומדות-רעות'.

ועל-ידי-זוה זוכה: שנתבטל ממנו על השעבוד של העבובים גם בגשמיות, כמו שאמרו רז"ל (אבות פ"ג מ"ה): **"כל המקבל עליו על תורה" וכו'.**

טז. שיחות-הר"ן יז - הופיח את אחד על 'התמדת-הלמוד', ואמר לו: **"מדוע לא תלמד? מה תפסיד בזה? הלא תקבל עולם-הבא על הלמוד?"!**

ואין-צריך-לומר: כשתתורה מראה אתה לא-אחד - אז אין רוצה כלל 'עולם-הבא', רק שרוצה את ה'תורה' בעצמה.

והלא: "גם השם יתברך לומד" וכו' (עבודה זרה ג).
ובדורות הללו בעונותינו הרבים, נפל למוד-
התורה מאד.

ודע: שהגדולים שהיו בדורות שלפנינו, דהינו
הרבנים הגדולים שהיו אז, לא היו יודעים שום
פונות, ואף-על-פי-כן היו יכולים לעשות
'מופתים', רק על-ידי למוד התורה הקדושה, כי
על-ידי-זה פשהו אומרים איזה דבור, נתקיים כד!

טז. נוכבי-אור, שיחות וספורים יב - רבנו
ז"ל עורר איש אחד בראורין על התמדת
הלמוד, בזה הלשון: "שפתיה לא תשבתנה!
התורה תרוה אותה! התורה תחזק אותה!" [די
ליפן זאלן דיר נישט צו שטיין, די תורה נועט דיק קוויקן, די
תורה נועט דיק שטארקן]. "התורה מעשרת!" [די תורה
מאכט רייך].

"ועל העבודה" (מטנה ב)

יז. ח"א מט, ב-ד-ה - וזה בחינת (דברים יא, יג):
"ולעבדו בכל לבבכם", "איזהו עבודה שבלב
זה תפלה" (תענית ב). כי תפלה בחינת מלכות
דוד, כמו שכתוב (תהלים קט, ד): "ואני תפלה".
ועקר התפלה תלוי בלב, שישים כל לבו עליה
- דהינו: שיקשר מחשבתו היטב לדבורי-
התפלה, שלא יהיה בבחינת (ישעיה כט, יג):
"בשפתם כבדוני ולבם רחק ממני".

ו'תפלה שבלב' - היא בחינת התגלות מלכותו
בתוך ה'הכלי-הפנוי', בתוך המדות, בתוך
ה'עולמות'.

ועל-ידי-זה נתגלה ונתגדל מלכותו יתברך, ונפל
מלכות-הרשעה.

"ועל גמילות חסדים" (מטנה ב)

יח. ח"א ת, ח - "כי רכיב גמלא" (בבא-בבא עד).
בחינת (משלי יא, יז): "גמל נפשו איש חסד" - זה
בחינת (שמות לד, ו): "רב חסד".

יט. ח"א יד, ח-יא - תחלה צריך אדם לראות
שיהיה 'שלום בעצמיו', כי לפעמים אין 'שלום',
כמו שכתוב (תהלים לח, ד): "אין שלום בעצמי מפני
חטאתי" וכו'. ואז יכול להתפלל וכו'. ועל-ידי
'תפלה' זוכה ל'שלום-הכללי' וכו'.

ואיך יזכה לתפלה? - על-ידי 'שלום-בית', יהא
'שלום בעצמיו', בין 'גופו' ו'נפשו'.

וזה (שם קמה, י): "יודוה כל מעשיה". "מעשיה" - זה
בחינת 'עשיה', בחינת 'גוף'. "וחסידיה יברוכה" -
"חסידיה" זה בחינת 'נפש', כמו שכתוב (משלי יא, יז):
"גמל נפשו איש חסד". (עין בפנים).

כ. ח"א לז, ד - וזה שאמרו חז"ל (תענית יא):
"היושב בתענית נקרא חסיד, שנאמר (משלי יא, יז):
גמל נפשו איש חסד". כי ה'תענית' הוא
'גמילות-חסדים' ל'נפשו', הינו ל'תורה', כמו
שכתוב (תהלים יט, ח): "תורת ה' תמימה משיבת
נפש". גלל בן נקרא "איש חסיד" - כי מבטל
ה'דין' ו'ה'חשד', וממשיך 'חסדים' בעולם.

כא. ח"ב ב, ד - יש דבור של צדקה, בבחינת
(ישעיה סג, א): "מדבר בצדקה" - ס'זהו בחינת
היתרון שיש לאדם על ה'חי', שהוא ה'דבור',
שהוא 'גדר האדם', והוא בחינת 'צדקה', שהוא
'גמל חסד עם הבריות', שזה 'גדר האדם',
ש'דרכו לגמל חסד, מה שאין בן ה'חי'.

וזה בחינת (שמות ד, י): "לא איש דברים אנכי" -
הינו ה'דבור של צדקה', בחינת (תהלים קיב, ה): "טוב
איש חונן ומלוה יכלכל דבריו", דהינו: 'גמילות-
חסד' ו'צדקה'.

**"אל תהיו כעבדים המשמשין את הרב על
מנת לקבל פרס, אלא הו כעבדים המשמשין
את הרב שלא על מנת לקבל פרס" (מטנה ג)**

כב. ח"ב לז - הפלל: שעקר התכלית הוא רק
לעבד וליכף בדרבי-השם לשמו יתברך, כדי
לזכות להכיר אותו יתברך ולדעת אותו יתברך,
שזהו עקר התכלית, וזהו רצונו יתברך, שאנחנו
נכיר אותו יתברך. ואין ראוי לאדם שיהיה לו פונה
אחרת בעבודתו יתברך, כ"א למלאות רצונו
יתברך, שאמר ונעשה רצונו.

כי יש מי שעובד כל ימיו ורודף אחר 'תאוות עולם-
הזה', כדי למלאות בטנו וכרסו ב'תאוות עולם-הזה'.
ויש מי שעובד ומשתדל, כדי לזכות לעולם-הבא,
וגם זהו נקרא 'מלוי בטן', שרוצה למלאות בטנו
ותאנתו עם עולם-הבא.

וְזָהוּ בְּחִינּוֹת (תְּהִלִּים יז, יד): **"חֲלֻקֶם בְּחַיִּים וַצְפוּנָה תְּמַלֵּא בְטַנָּם"**. **"חֲלֻקֶם בְּחַיִּים וַצְפוּנָה"** - הֵינּוּ הֵן אוֹתָן שְׂבוּחֵרִין **"חֲלֻקֶם בְּחַיִּים"**, דְּהֵינּוּ: לְמַלְאוֹת תְּאוֹתָם בְּחַיִּים חַיּוֹתָם בְּעוֹלַם הַזֶּה, וְהֵן אוֹתָן שְׂבוּחֵרִין בְּרַב טוֹב הַצְּפוּן, דְּהֵינּוּ **"עוֹלַם הַבְּא"**.

וְזָהוּ: **"וַצְפוּנָה"** - שְׂבוּחֵרִין בְּטוֹב הַצְּפוּן, דְּהֵינּוּ **"עוֹלַם הַבְּא"**, וּשְׁנֵיהֶם הֵם בְּחִינַת **"מְלוֹי בְּטוֹן פִּנְל"**.

וְזָהוּ: **"חֲלֻקֶם בְּחַיִּים וַצְפוּנָה, תְּמַלֵּא בְטַנָּם"** - שְׂאֵלוֹ שְׁתֵּי הַפְּתוּת, הֵן הַבוּחֵרִין בְּעוֹלַם הַזֶּה, וְהֵן הַעוֹבְדִין בְּשִׁבִיל הָעוֹלַם הַבְּא, שֶׁהֵם בְּחִינּוֹת: **"חֲלֻקֶם בְּחַיִּים, וַצְפוּנָה"** פִּנְל - שְׁנֵיהֶם הֵם בְּבְחִינַת: **"תְּמַלֵּא בְטַנָּם"** - שְׂרוּצִים לְמַלְאוֹת בְּטַנָּם וְתְאוֹתָם, זֶה בְּעוֹלַם הַזֶּה, וְזֶה בְּעוֹלַם הַבְּא.

רק שְׂזָה הַבוּחֵר בְּעוֹלַם הַבְּא - הוּא חָכֵם יוֹתֵר, שְׂבוּחֵר בְּעוֹלַם עוֹמֵד, הַקָּיִם וְהַנֶּצְחִי, וּמִמָּאֵם עוֹלַם הַזֶּה, שֶׁהוּא עוֹבֵר וְכֹלָה. וְגַם בְּאֵמַת בּוֹדָאי טוֹב יוֹתֵר הַרְבֵּה לְעַבֵּד הַשֵּׁם, אֲפֹלוֹ אִם עוֹבֵד בְּשִׁבִיל עוֹלַם הַבְּא. אֲךָ אֵי-עַל-פִּי-כֵן גַּם זֶה נִקְרָא בְּחִינַת **"מְלוֹי בְּטוֹן, פִּנְל"**.

כג. שיחות ה'ר"ן מח - וְזָהוּ כָּלֵל גְּדוֹל מְאֹד בְּעִבוּדֵי הַשֵּׁם: לְכָל יְנִיחַ עֲצָמוֹ לְפַל חֲסִיּוֹשְׁלוֹם, מִחֲמַת שֶׁנֶּפֶל מְאִיזָה עֲבוּדָה אוֹ מִתְּפִלָּה בְּכוֹנֵה, אוֹ שֶׁנֶּפֶל לְמָקוֹם שֶׁנֶּפֶל חֲסִיּוֹשְׁלוֹם - עִם-כְּלִיזָה יַחֲזֵק עֲצָמוֹ בְּכָל הָאֲפֹשֶׁר, וְיִתְחַיֵּל בְּכָל-פַּעַם מִחֲדָשׁ וְכוּ'.

וְכִלְכִּיף הוּא צָרִיף לְהִתְחַזֵּק - עַד שֶׁהוּא מִכְרַח לְהִיּוֹת מְרַצָּה לְעַבֵּד אֶת הַשֵּׁם תָּמִיד כָּל יְמֵי חַיָּיו, **"עַל מְנַת שְׂלֵא לְקַבֵּל פְּרָס"**.

כִּי לְפַעְמִים נִדְמָה לְהָאֲדָם: שְׂרַחֲזֵק שֶׁהוּא יִזְכֶּה לְחַיֵּי עוֹלַם הַבְּא, לְפִי גְּדֹל הַתְּרַחֲקוּתוֹ מִהַשֵּׁם-יִתְבַּרְךָ. אֵי-עַל-פִּי-כֵן יִהְיֶה מְרַצָּה לְעֵשׂוֹת מַה שְׂיֻכַּל בְּעִבוּדֵי הַשֵּׁם בְּלֵא עוֹלַם הַבְּא.

וְאֲפֹלוֹ אִם נִרְאָה לוֹ שְׂיִהְיֶה לוֹ גִּיהֵנִם גַּם-כֵּן חֲסִי וְשְׁלוֹם - יִהְיֶה אִיךָ שְׂיִהְיֶה, הוּא מִחֵיב לְעֵשׂוֹת אֶת שְׂלוֹ תָּמִיד בְּעִבוּדֵי הַשֵּׁם, כָּל מַה שְׂיֻכַּל לְעֵשׂוֹת וְלַחֲטוֹף אִיזָה מְצוּה אוֹ תוֹרָה וְתַפְלָה וְכִיּוּצָא, "וְזֶה" הַטוֹב בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה" (דְּבָרֵי הַיָּמִים יט, יג).

וְכַעֲיֵן מַה שְּׂמִסְפָּרִים בְּשֵׁם הַבְּעַל-שֵׁם טוֹב יִצְ"ל: שְׂפַעֲסֵ-אֲחַת נֶפֶל בְּדַעְתּוֹ מְאֹד מְאֹד, עַד שֶׁנִּדְמָה לוֹ: **"שְׂבוּדָאי לֹא יִהְיֶה לוֹ עוֹלַם הַבְּא חֲסִיּוֹשְׁלוֹם!** - וְלֹא יִהְיֶה לוֹ בְּמָה לְהַחֲיוֹת עֲצָמוֹ כָּלֵל, וְאָמַר: **"אֲנִי**

אוֹהֵב הַשֵּׁם-יִתְבַּרְךָ בְּלֵא עוֹלַם הַבְּא!" (וְכִידוּעַ הַסְּפוּר מִנְסִיעַתוֹ לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל, שְׁנוֹהֲגִין לְסַפְרוֹ בְּשִׁבְעֵי-שְׁלִי-פְסָח).

כד. חיי-מוהר"ן תפנ - פַּעַם-אֲחַת סִפֵּר עֲמִי מַעֲנִין 'עֲנוּה' וְאִיךָ הוּא ה'אֲמַת' וְכוּ'. וְכֵן סִפֵּר עֲמִי מַעֲנִין (אָבוֹת פ"א מ"ג): **"עַל מְנַת שְׂלֵא לְקַבֵּל פְּרָס"** - **"וְהֵלֵא אֵי-עַל-פִּי-כֵן בְּהִכְרַח שְׂאֵנִי רוּצָה אִיזָה דְבָר"** וְכוּ! - וְכֵן לִי מִחֲשַׁבְתִּי, כִּי אֲלוֹ הַקְּשִׁיּוֹת בְּעֵנִין 'עֲנוּה', וּבְעֵנִין זֶה, הֵיוּ עוֹלָיִם עַל דַּעְתִּי, וְהוּא ז"ל בְּקִדְשָׁתוֹ הַנִּפְלְאָה, כִּי לִי מִחֲשַׁבְתִּי.

אֲךָ לֹא אָמַר שׁוּם יִשׁוּב וְתַרוּץ עַל-זֶה, רַק דְּבוּרָיו הֵיוּ, כְּאוֹמֵר: **"שֶׁהוּא יוֹדֵעַ כָּל מִחֲשַׁבּוֹתֵי שְׂעוֹלָיִם עַל הַלֵּב, אֲךָ אֵי-אֲפֹשֶׁר עֲתָה לְיִשֵּׁב לִי כְּלִיזָה!"**

וְהַבְנָתִי מִדְּבָרָיו: **"שְׂצָרִיכִין לָזֶה רַק יְגִיעָה גְּדוֹלָה בְּעִבוּדֵי-הַשֵּׁם, וְתַפְלָה וְתַחֲנוּנִים הַרְבֵּה - אֲזִי נִזְכָּה לְיָדַע 'דְּרָכֵי עֲנוּה' בְּאֵמַת - וְכֵן לְזַפּוֹת לְעַבֵּד אֶת הַשֵּׁם "שְׂלֵא עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרָס!" - יִהְיִי-רָצוֹן שְׁנוֹזְכָה מִהֲרָה לְכָל-זֶה בְּאֵמַת וּבְשִׁלְמוֹת.**

"וְיִהִי מוֹרָא שָׁמַיִם עֲלֵיכֶם" (מְשִׁנָּה ג)

כה. ח"א ס, ד - **"שְׁלֵמוֹת הִירָאָה, הִיא בְּבְחִינַת 'שְׁלֵשׁ קוּיָן. א' (מִזְרָא שָׁמַיִם" (אָבוֹת פ"א מ"ג). ב' "מִזְרָא רִבְּף" (שָׁם פ"ד מ"ב). ג' "מִזְרָא אָב וְאִם" (וִיקְרָא יט, ג).**

וְכַשֵּׁי'ש 'חֲכָם-הַדּוֹר' שְׂזוֹכָה לְתַלְמִידִים הַגּוֹנִים וְלְבָנִים-הַגּוֹנִים' - אֲזִי ה'יִרְאָה' בְּשִׁלְמוֹת.

כִּי 'יִרְאֵת הַחֲכָם וְהַרְבֵּי-שְׂבִדוֹר' - הוּא בְּחִינַת **"מִזְרָא שָׁמַיִם"**.

וְהַתְּלַמִּידִים - יֵשׁ לָהֶם 'יִרְאֵת הַרְבֵּי, בְּחִינַת "מִזְרָא רִבְּף".

וְהַבָּנִים - יֵשׁ לָהֶם "מִזְרָא אָב וְאִם".

שְׂעַל-יְדֵי שְׁלֵשׁ יִרְאוֹת' אֲלוֹ, ה'יִרְאָה' בְּשִׁלְמוֹת.

וּבְחִינַת 'יִרְאָה' שֶׁל כָּל אֶחָד מִהַשְּׁלֵשׁ הַנֵּ"ל - צָרִיף שְׂיִהְיֶה כְּלוּל מִשְׁלֵשׁ שְׁלֵשׁ. דְּהֵינּוּ: מִזְרָא שֶׁל הַרְבֵּי, שֶׁהוּא "מִזְרָא שָׁמַיִם" - צָרִיף שְׂיִהְיֶה כְּלוּל בְּכָל הַתְּלַת מַחֲיָן: חֲכָמָה, בִּינָה, דַּעַת.

כִּי עַקֵּר 'יִרְאֵתוֹ שֶׁל הַרְבֵּי' - הוּא עַל-יְדֵי הַתְּבוּנָנוֹת גְּדֹלַת הַבוֹרָא-יִתְבַּרְךָ-שְׁמוֹ, שְׂחוֹקֵר וְדוֹרֵשׁ בְּשִׁכְלוֹ. נִמְצָא: שְׂיִרְאֵתוֹ עַל-יְדֵי ה'שְׂכָל'.

עלין צריך שתהיה ה'ראה' מלאה בכל השלשה מחין, בחכמתו ובינתו ודעתו, כלם יהיו מלאים מ'ראת השם'. - ו'ראת התלמיד' וכו'. ו'ראת הבר' וכו'.

"יהי ביתך בית ועד לחכמים" (משנה ד)

כו. ח"א נח, ג - המתנגדים והמבזים והמחרפים יראי השם, זה מחמת שמקבלים תורה מ'תלמידי חכמים שדין יהודאין, שיש להם תורה נפולה מאלפין נפולים.

ועצה ותקון לזה: היא בחינת 'תולע', בחינת 'אמונה', והוא בחינת 'אברהם', שהוא בחינת 'חסד'.

ולבא ל'חסד' הנ"ל - אי אפשר אלא על ידי שיכנים תלמידי חכמים צדיקים לתוך ביתו. פי "המכנים אורחים תלמידי חכמים אמתיים לתוך ביתו, באלו הקריב תמיד" (ברכות י). ובזה השמוש שעומד עליהם ומשמש אותם, זוכה לחסד הנ"ל, כמאמר (פתבות צו): "כל המונע תלמידו מלשמשו באלו מונע ממנו חסד".

ומי שביתו: "בית ועד לחכמים" (אבות פ"א מ"א) - שבונה ביתו בבחינת (מלכים ב, טו): "איש קדוש עובר עלינו תמיד נעשה עליה קיר" - אלו האנשים מעלין האלפין הנפולין.

"ויהיו עניים בני ביתך, ואל תרבה שיחה עם האשה" (משנה ה)

כז. ח"א רמב - 'צדקה', הוא סגולה גדולה ומועלת מאד להנצל מ'הרהורי נאוף'. אך אסור לסמך עליה, ולהיות מערב עם הנשים ולהרבות שיחה עמהם חסו ושלום, רק מה שמכרח לדבר עמהם אינו מזיק לו, על ידי זכות וכח הצדקה.

וזהו (אבות פ"א מ"ה): "ויהיו עניים בני ביתך, ואל תרבה שיחה עם האשה" - הינו: שאף שאתה עושה 'צדקה', ו'עניים' הם 'בני ביתך', אף על פי כן "אל תרבה" וכו'.

"עשה לך רב, וקנה לך חבר, והוי דן את כל האדם לכף זכות" (משנה ו)

כח. ח"א ג - על ידי ששומע הנגינה ממנו כשר, הוא מתקן 'בנין המלכות' שלו.

ובזה יתישב הסמיכות של המשנה (אבות פ"א מ"ו): "עשה לך רב, וקנה לך חבר, והוי דן את כל האדם לכף זכות".

"עשה לך רב" - הינו שיתקן בחינת 'מלכות' (ב'אור הלכות): שגם ענין הרב והרבי בעצמו הוא סוד המלכות, שאין להתעטר בו רק הראוי לזה).

וזה על ידי: "קנה לך חבר" - הינו על ידי 'קנה' שהקול יוצא ממנו, שמחבר השני פרובים להיות פנים בפנים "כמעט איש ולויות" (מלכים א, לו), "בזמן שישראל עושין רצונו של מקום" (יומא נד, בבא בתרא צט).

ואזי כשיתקן בחינת 'מלכות' שלו, ויוכל למשל בכל מה שירצה, ויוכל להמית לזה ולהחיות לזה, ונמצא עולם הרב - לזה אמר: "והוי דן את כל האדם לכף זכות" - שצריך לדון את כל אדם לכף זכות, פי אין הקדוש ברוך הוא חפץ בחרבן העולם, "פי לא לתהו בראה, לשבת יצרה" (ישעיה מה, יח).

כט. ח"א ו, בסוף - צריכין לזהר מאד "לדון את כל אדם לכף זכות", ואפלו החולקים עליו ומבזין אותו, צריך לדונם לכף זכות ולשתק להם. ועל ידי זה נעשה בחינת 'פתר', כמובא במדרש (ויקרא רבה ב, ה): "משל לאחד, שמצא את חברו שהוא עושה פתר. אמר לו: בשביל מי, אמר לו: בשביל המלך. אמר לו: פיון שהוא לצורך המלך, כל אבן טוב שתמצא תקבענו בו".

כך כל אחד מישראל הוא בחינת 'פתר' להשם יתברך, וצריך להכניס בו כל מין אבנים טובות שאפשר למצא.

דהינו: שצריכין להשתדל לחפש ולבקש אחר כל צד זכות ודבר טוב שאפשר למצא בישראל, ולדון את הכל לכף זכות, וכמו שאמרו חז"ל (אבות פ"א מ"ו): "הוי דן את כל אדם לכף זכות".

נמצא: שעל ידי שדנים את הכל לכף זכות, פי מוצאין בו זכות שאינו חייב כל כך במה שמבזה אותו, פי לפי דעתו וסברתו נדמה לו שראוי לו לבזות אותו וכו' - על ידי זה נעשה בחינת 'פתר'.

ל. ח"א קלו - "הוי דן את כל אדם לכף זכות" (אבות פ"א מ"ו). פי כשיש מחלוקת על אדם,

צריך לחקור למצא זכות בחברו במה שחולק עליו, כדי לדנוג לכף-זכות.

פי המחלקת לא ימנע משני פנים: א) או מחמת שחבירו גדול ממנו במעלה, ועל-כך חולק עליו על שלא הגיע למדרגתו. ואזי צריך להשתדל שיגיע הוא גם-כן למדרגת חברו, בכדי שיהיו שניהם שווים, ואזי לא יהיה מחלקת. ב) או לפעמים להפך, שהוא גדול מחברו, והמחלקת מחמת שחברו מתקנא בו על שלא הגיע למדרגתו.

ועל-כך צריך לדנוג לכף-זכות - ובזה הוא מעלה חברו לכף-זכות. ואז הם במקום אחד, הינו במדרגה אחת. ואזי בודאי לא יהיה 'מחלקת' - פי 'מחלקת' הוא רק מחמת שהם משנים זה מזה. אבל אם יהיו שניהם במדרגה אחת - בודאי לא יהיה 'מחלקת' - פי בדבר אחד אין שיע 'מחלקת'.

ובזה שמעלה את חברו לכף-זכות - יוכל להיות שחברו יחזר בו ולא יהיה שוב 'מחלקת', או שיהיה לו מפלה - פי יוכל להיות ש"גחלים אפה חותה על ראשו" (משלי כה, כב) בזה שאפה מעלהו לכף-זכות.

וזהו: "הוי דן את כל אדם לכף זכות" - "דן" דיקא - פי הוא בחינת 'דין ומשפט' ממש. פי ידוע (שער-הגלגולים, הקדמה כב): "שקדם שעולין לאיזה מדרגה, דנין את האדם". ועל-כך בזה שאפה דן אותו לכף-זכות, ואפה מעלהו למדרגה יותר גבוהה, דנין אותו, וכפי שיצא המשפט בן יקום.

לא. ח"א קנו - על-ידי שמצדיק הרבים, הינו על-ידי שמקרב בני אדם לעבודת השם-יתברך, או על-ידי שדן כל אדם לכף-זכות, שגם זה נקרא 'מצדיק הרבים' - על-ידייזה מוריד חמימות והתלהבות להשם-יתברך, כמו שכתוב (דניאל יב, ג): "ומצדיקי הרבים פכוכבים".

ועל-ידייזה מטהר לבו. ואז זוכה לדבר דבורים חדשים בכל פעם שמתבודד, שהם בחינת 'רוח הקדש' ממש.

לב. ח"א רז - כל ה'דבורים' הם בחינת 'גבורות', כמו שכתוב (תהלים קמה, יא): "וגבורתך ידברו". וצריך להמתיקם על-ידי 'למוד-התורה' ו'דבורים-טובים' שמדברים.

ולפעמים יוצאין 'גבורות-קשות' רחמנא-לצלן, והם באים ל'גדולי-הדור', מחמת שיש להם 'דעת'

גדול, ובוקעין ויוצאין מה'פה', ונעשה מהם 'דבורים', וצריך לראות להמתיקם.

וכשאין ממתיקים אותם - אזי מתחילין לדבר באלו ה'דבורים', 'דבורים-רעים' על הכלל או על הפרט, או שמדברין על 'צדיק-הדור', ואזי נופלים עליו ה'גבורות-קשות', והוא צריך לראות להמתיקם.

ועל-ידי שהוא דן אותם לכף-זכות בזה שמדברים עליו - נמצא: שהוא "מטה כלפי חסד" (ראש-השנה יז), ובזה ממתיקם.

או על-ידי שמקבל באהבה ה'יסורים' שמדברים עליו - על-ידייזה הוא ממתיק גם-כן 'דבורים' שלהם, שהם ה'גבורות-הקשות'.

לג. ח"א רפב - דע: פי צריך לדון את כל אדם לכף-זכות, ואפלו מי שהוא 'רשע-גמור', צריך לחפש ולמצא בו 'איזה מעט טוב' שבאותו המעט אינו רשע. ועל-ידייזה שמוצא בו 'מעט טוב', ודן אותו לכף-זכות - על-ידייזה מעלה אותו באמת לכף-זכות, ויוכל להשיבו בתשובה.

וכמו שצריכין לדון אחרים לכף-זכות, אפלו את הרשעים, ולמצא בהם 'איזה נקודת-טובות', ועל-ידייזה מוציאין אותם באמת מ'כף-חובה' לכף-זכות' - כמו-כן הוא אצל האדם בעצמו: שצריך לדון את-עצמו לכף-זכות, ולמצא בעצמו איזה 'נקדה-טובה' עדין - כדי לחזק את-עצמו שלא יפל לגמרי חסו-שלום, רק אדרבא: יחיה את עצמו וישמח את נפשו, ב'מעט הטוב' שמוצא בעצמו.

לד. ח"ב קנה - עקר 'אמירת תהלים': לומר כל מזמורי תהלים על-עצמו, למצא את-עצמו בתוך כל מזמור. פי כל המלחמות שבקש 'דוד' המקלף שיצילהו השם-יתברך מהם, צריכין לפרש לעצמו על 'מלחמת היצר-הרע וחילותיו'.

והפסוקים שדוד-המלך משבח את-עצמו, כגון (תהלים פו, ב): "שמרה נפשי כי חסיד אני", וכיוצא בזה - גם זה צריכין לפרש על-עצמו - פי צריכין לדון את-עצמו לכף-זכות, ולמצא בעצמו איזה 'זכות' ו'נקדה-טובה', אשר בבחינת ה'נקדה-טובה' הזאת הוא בחינת 'חסיד', וכיוצא.

לה. ח"ב א, יד - רק הוא לבדו יתברך יכול לדון את האדם, פי הוא יתברך בעל-הרחמים,

"ושנא את הרבנות" (משנה י)

ובודאי הוא מקיים בנו: "הוי דן את כל האדם לכף זכות" (אבות פ"א מ"ז).

ואנו רואין רחמנותו במה שקבע לנו 'ראשי השנה' שהוא 'יום-הדין, ב'ראשי-הדש'! - כי זה הוא חסד גדול, שאז כפיכך הוא יתברך בעצמו מבקש פפרה, בבחינת (שבעות ט. חולין ס:): **"הביאו עלי פפרה"**, הנאמר ב'ראשי-הדש'. כי איך היינו מרימין פנינו לבקש פפרה מאתו יתברך. ועל-כן אין לנו בושה ביום-הדין לבקש פפרה, מאחר שהוא יתברך בעצמו מבקש אז פפרה.

לו. שיחות-הר"ן צו - הצדיק "מטה כלפי חסד" (ראשי-השנה יז), ודן את כל החולקים עליו לכף-זכות, שפונתם לשם-שמים. כי לא היה העולם יכול לסבל אור הצדיק, שאורו גדול מאד להעולם לסבלו. וגם מחמת שיש פמה דינים וקטרוגים גדולים על הצדיק הגדול האמת. על-כן הם חולקים עליו, ובזה הם משתיקים הדינים והקטרוגים.

וגם עושה לו טובה - כי בשהצדיק צריך לילך מדרגא לדרגה, אזי מנסים אותו אם יש לו "כח לעמד בהיכל המלך" (דניאל א. ד), שהוא הפה של הצדיק' החולק עליו, ועל-ידי-זה מעלין אותו מדרגה לדרגה יותר עליונה. נמצא: שעושה לו טובה.

לוז. עלים-לתרופה, מכתב הסתלקות מוהרנ"ת - מוהרנ"ת ז"ל (לפני הסתלקותו): אמר פרוש על משנה (אבות פ"א מ"ז): **"עשה לה רב וקנה לה חבר"**.

"עשה לה רב" - ואם אין אתה יודע מי ה'רב' - **"וקנה לה חבר" -** פרוש: תתחבר את עצמך לה'קלמוס'. [מען דארף זיך מקרב זיין צו א 'רבי', און אז ס'איז נישט דא קיין רבי, איז מען זיך מחבר צו דער פערן].

לח. ספר-המדות - עניני 'לדון לכף-זכות' - [א] מי שיש לו מחשבות-רעות, ידן את כל בני אדם לכף-זכות תמיד (הרהורים ה). [ב] מזונות של אדם נתמעט, כשאין דן את האדם לכף-זכות (קמון טו). [ג] הדן את בני-אדם לכף-זכות, יזכה לקבל את המועדים פנכון (רחמנות יב). [ד] מי שאין דן את חברו לכף-זכות, כאלו הרגו, גם השרים אינם נוהגים עמו ב'שרנות' (שרים ב).

לט. ח"א נו, א-בג - יש בכל אחד מישראל בחינת 'מלכות', וצריך לבלי להשתמש עם בחינות ה'מלכות' שיש לו להנאתו ולצרפו, שלא תהיה בחינות ה'מלכות' אצלו בעבד למלאת תאוותו, רק שתהיה בחינת המלכות בבחינת 'בן-חורין' וכו'. שלא להשתמש בה להנאתו ולצרפו, כפי-אם להשתמש עם ה'מלכות' לעבודת השם-יתברך.

דהינו: להזהיר ולהוכיח את כל הנשמות שנכנעים אליו, כל אחד ואחד לפי בחינות המלכות שיש לו. הן אם הוא מושל בביתו - צריך להזהיר ולהוכיח את 'בני-ביתו'. ואם יש לו ממשלה יותר - מטל עליו להזהיר יותר ויותר אנשים, לפי בחינת ה'מלכות' שלו. וצריך להמשיך 'אריכות-ימים' לתוך ה'מלכות' - שלא תהיה בבחינות (פסחים פז:): **"הרבנות מקברת את בעליה"**.

כי כל-אחד לפי בחינת ה'מלכות' שיש לו, הוא בחינת 'צופה', שמטל עליו להזהיר ולהוכיח את האנשים שהם משרשו, שיש לו בחינת 'מלכות' עליהם.

ואם הוא מזהיר ומוכיח אותם - אזי הוא עושה את שלו, ומציל את נפשו, כמו שנאמר (יחזקאל ג. י"ט): **"צפה נתתיך לבית ישראל וכו', ואתה פי הזהרת רשע ולא שב מרשעו וכו', הוא בעונו ימות ואתה את נפשך הצלת"**.

אבל אם אינו מזהיר ומוכיח אותם - אזי הענש עליו, כמו שכתוב שם. ועל-כן **"הרבנות מקברת את בעליה"**.

ועל-כן צריך לראות: להמשיך 'אריכות-ימים' לתוך ה'מלכות' - דהינו: שיראה שיוכל להזהיר ולהוכיח אותם.

וצריכין לזה 'דעת', כדי לידע איך להוכיחם. ולבוא ל'דעת' הזה, הוא גם-כן על-ידי 'אריכות-ימים' בעצמו' וכו'. ולבא ל'אריכות-ימים', הוא על-ידי 'עסק התורה' וכו'. ואז אין ה'רבנות' וה'מלכות' מזקת לו. (עין בפנים).

מ. ח"ב ה, ה - יש 'מנהיגים', שמתנהגים ב'רבנות', ו"מושלים על עם דל" (משלי כח, טו), והם מתגאים על הדור בחנם, כי לא נתן להם גדלה מן-

השמים כָּלֵל, רק הם מתגאים מעצמם על הדור בחנם, והם מקבלין 'חרב הגאווה', בבחינת (דברים לג, כט): "וְאִשֶּׁר חָרַב גְּאוֹתָהּ", ו"מוֹשְׁלִים עַל עַם דָּל" בחנם, ויש להם כח אפלו להעניש את מי שאינו רוצה להכניע עצמו תחת ממשלתם, וכל זה על-ידי 'חרב הגאווה'. ובאמת אין זה נקרא 'מעניש', אלא 'מזיק', כי הן 'מזיקי-עלמא'.

מ.א. ח"ג פ - לא ירצה שום אדם ב'התנשאות', אלא עד שיבואו כל העם ויפיוסו אותו שיקבל רבנות, אזי יקבל. אבל בלא 'פיוס' - לא יקבל, ולא ירדף אחר 'התנשאות'.

כי לא מצינו בדור הזה שיהא פונתו לשם-שמים - כמו שמצינו (הוריות יג) "שהתקין רבן גמליאל כבוד לעצמו, וכבוד לנשיא, וכבוד לאב-בית-דין, ואחר-כך פשראו רבי מאיר ורבי נתן, התיעצו לבטל הדבר!" - ובודאי לא היו פונתם חסד-ושלום, בשביל 'כבוד עצמם', אלא בשביל 'כבוד השם-יתברך'.

מ.ב. חיי-מוהר"ן תקלח - אמר רבנו ז"ל על אנשי-שלומנו: "שקשה להם שירימו את-עצמן להנהיג ברבנות והתנשאות - מחמת שהכנסתי בהם 'אמת', הרבה יותר מדי!"

**עין עוד להלן במשנה יג:
"ודאשתמש בתגא, חלף"**

"חכמים הזהרו בדבריכם וכו', וישתו התלמידים הנאים אחרים וכו'" (משנה יא)

מ.ג. ח"א נט, ה - על-ידי שמכלכל דבריו במשפט - יכול ללמד לתלמידים חכמתו, ולא יזיק להם. כי עקר הלמוד תלוי בזה, ש"יכלכל דבריו במשפט" (תהלים קיב, ה), כמו שכתוב (אבות פ"א מ"א): "חכמים הזהרו בדבריכם וכו', וישתו התלמידים הנאים" וכו'.

"הוי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום" (משנה יב)

מ.ד. ח"א לג, א - הכלל הוא: שצריך לבקש שלום, שיהיה שלום בין ישראל, ושיהיה שלום לכל אדם במדותיו.

היגו: שלא יהיה מחלק במדותיו ובמארגותיו, שלא יהא לו חלוק בין בטיבו בין בעקו, תמיד ימצא בו השם-יתברך - על-ידי ה'תורה' הנקראת 'שלום' וכו', ועל-ידי 'צדיקים' שנקראו גם-כן 'ברית שלום'.

ומחמת זה יכול לאהב את השלום בכל מקום, הן בטיבו וכו', ויכול להיות שלום בין ישראל, ולאהב זה את זה.

מ.ה. ח"א לד, ז - כשמקשר ה'לב', לה'נקדה', שהוא בחינת 'צדיק', ששם ה'אור האהבה' הקדושה' שורה, כי "אור החסד נשאר ביסוד דאצילות" - אזי נתבטל ה'אהבות-דעות', היגו ה'חרפות', היגו 'ערלת לב'. כי "על כל פשעים תכסה אהבה" (משלי י, יב) - כי שם שורה 'אהבה' הקדושה'.

וזהו כשהקדוש-ברוך-הוא נתן ה'כהנה לפינהם, אמר (במדבר כה, יב): "הגני נתן לו את בריתי שלום" - כי ה'כהנה' היא בחינת 'אהבה', הוא 'אברהם' - שורה במקום 'ברית שלום' - היגו: 'צדיק יסוד עולם' (משלי י, כה).

"ודאשתמש בתגא, חלף" (משנה יג)

"המשתמש ב'כתרה של תורה' כאדם המשתמש בכליו - חלף ועבר מן העולם" (פרוש רבינו עובדיה מפרטנוא)

מ.ו. ח"א נב, ד - יש 'רועים' של הפטרא-אחרא', 'מפרסמי-הדור', וכופין אנשים לתחות שעבודיהו, ועקר 'מלכותם' הוא על-ידי 'עזות', כי "עזות, מלכותא בלא תגא" (סנהדרין קה) - והם ככלבים בעזותם, והן "פני הדור כפני הכלב" (סוטה מט:).

וכדי להנצל מהם מתחת ממשלתם, אי-אפשר רק על-ידי 'עזות', לעמד נגד עזותם, ואז נכנס לתוך ה'קדשה'.

מ.ז. ח"א סז, ג - כשפוגם ב'תאות-אכילה' - נופל ה'כבוד', בחינת 'מלכות', ואזי נוטלין 'כבוד', ה'עזי-פנים' שבדור. כי "עזות מלכותא בלא תגא" (סנהדרין קה). היגו: כשאין בחינת 'מלכות', בחינת ה'שלחן שבקדשה' בשלמות - אזי מתגבר ה'עזות', שהוא "מלכותא בלא תגא", בלא 'פתר מלכות'.

אבל כשמשרין 'תאות-אכילה', אזי אין שום פקידות ושררה לה'עזי-פנים'.

מח. ח"ב א, יג - מי שהוא 'מפרסם', ויש לו 'שם' על-ידי 'עזות' - הוא נופל לפני ה'בעל-תפלה', 'המלוה הגדול', שכל צבא השמים וכל הפחות כלם הם בחינת לוויין ממנו.

מט. ח"ב יח - ספנה גדולה להיות מפרסם ולהנהיג העולם. לא מפעיא פשאינו ראוי לכל ולובש טלית שאינו שלו, רק אפלו 'עובדי-השם באמת' גדולי-הדור, יש עליהם סכנות נוראות בהנהגת העולם. ויכולים לעבר ממש גנב ונאף ורצח בכל-פעם בכל-רגע רחמנא-לצלן.

נ. ח"ב פ - מצינו בדור הזה: שכמה בני-אדם נפלו מאמונתם מחמת שרואים שבני-גילם עלו לגדלה. ובודאי מה שדחף אותו ולקח גדלה לעצמו היא 'עזות', פמו שאמרו חז"ל (סנהדרין קה): **"עזות מלכותא בלא תנא"**.

נא. ספר-המדות, בושיה ב - מתר לביש את הרבנים ששוכרין את הרבנות לשם גאווה, וראוי לבזותן ולהקל בכבודן, ואין עומדין בפניהם, ואין קורין אותן רבי, וה'טלית' שעליו כ'מרדעת של חמור'.

עין עוד לעיל במשנה י: "ושנא את הרבנות"

"אם אין אני לי מי לי, ובשאיני לעצמי"

מה אני, ואם לא עכשו אימתי" (משנה יד)

נב. לקוטי-הלכות, קריאת-התורה ו, לב - **"אם אין אני לי מי לי, ובשאיני לעצמי מה אני, ואם לא עכשו אימתי"** (אבות פ"א מ"ד) - שאם לא אשתדל בעצמי ללמד ולהגות בתורה ועבודה - **"מי לי"** - כי חובת האדם של כל אחד ואחד אין מי שיפטר אותו מזה.

"ובשאיני לעצמי מה אני" - פי בודאי תורתך ועבודתך בעצמה אינה נחשבת, פי עקר בחינת 'קבלת-התורה' שמחייב כל איש ישראלי לקבל בכל דור, הוא רק על-ידי שיתחבר ויכלל בתוך הצבור-הקדוש.

ואם אמר: **"שלא ללמד ולהתפלל, ביי-אם כשאזכה לבוא ולהתחבר לצבור-הגון העוסקים בתורה ועבודה!"** - על-זה משיב לעצמו: **"ואם לא עכשו אימתי"** - כי חסו-שלוש יכלה זמן ימי חייו, ולא יזכה לזה.

פי למוד ועבודה של הצבור אינו קבוע בתמידות, ובתוך כך יאבד הרבה מימי חייו בלא תורה ועבודה, וגם: פי לא בנקל זוכין למצא צבור-הגון שיזכה להשלים עבודתו על-ידם.

וכל פונת התנא: להורות לאדם הרוצה לפקח על ימי חייו, שלא יאבד ימיו חס ושלום - שצריך להשתדל לבקש ולחפש מאד, ולהתפלל להשם-יתברך: שיזכה למצא רבי אמת, עם צבור-הגון שהם תלמידיו הנלוים אליו, ויאחז בזה וגם מזה אל תנח ידך - להתחבר בכל עבודתו בתורה ותפלה עם הצבור ההגון כנ"ל.

וגם בפני-עצמו יעסק בתורה ותפלה, בעת שאינו יכול להתועד עם הצבור, וגם אז יהיה מקשר עמהם בפנימיות לבבו, שכל פונתו בעסקו בתורה ותפלה יהיה: שיזכה להפיל תמיד עם הצבור-הקדוש הנכללים בהרבייה-אמתי שיש לו בחינת רוח-הקדש וכו', שעקר התקון על-ידו.

"ואם לא עכשו, אימתי" (משנה יד)

נג. שיר-ידידות, בתחלת הספר - מה תעשה ליום פקדה, ומה תשיב לשולחך דבר. אל תבט על מצהלות הזמן, כי גופך חלש ודל. הזמן הולך והומה, והגוף אפשר עכשו בא יומו.

נד. ח"א מט, בסוף - **"ישיש כגבור לרוץ ארח"** (תהלים יט, ו) - פי הצדיקים הם **"גברי כח עשי דברו לשמע בקול דברו"** (תהלים קג, כ). פי צריך 'התגברות', כדי **"לרוץ ארח"** הזה שהיו יכולים לילך בזמן-הזה שהיו ישראל נזופים, ועכשו רצים במהירות גדול זה הדרך.

בעת שאמר זאת התורה, שמעתי אז מפיו הקדוש ענין זה בבאור יותר, שאמר ענין זה: לענין בני-אדם הזוכים לעשות 'תשובה' על העבר - שאף-על-פי שזוכים לתקן מה שעבר, אף-על-פי-כן: עדין היכן הוא אותו הזמן שהיו רחוקים מהשם-יתברך - שהיו יכולים לעבד השם-יתברך באותו הזמן.

ובודאי צריכים לתקן זאת - דהיינו: להשלים ולמלא את העבודה שהיו יכולים לעבד השם-יתברך בכל אותו העת שהיו נזופים מלפניו יתברך ורחוקים ממנו.

על-כן אחר שזוכין להתעורר לתשובה - צריכין זריזות גדול בעבודתו יתברך, ולרוץ מאד מאד, כדי שיזכה על-ידי זריזות עבודתו, לתקן ולהשלים גם חסרון העבודה של הימים שעברו.

פי עכשו צריך לרוץ במהירות גדול, זה הדרך שהיה יכול לילך בזמן שהיה רחוק מהשם יתברך.

ואמר לאנשיו בזה הלשון: **"איר דארפט זיך זייער יאגן, איר זאלט נאך קענען עפעס באפן!"** [אתם צריכים למהר מאד, שתוכלו עדין לחטף משהו!]

"שמאי אומר, עשה תורתך קבע" (משנה טו)

נה. ח"א רפד - הוכיח את אחד שאמר לו, שאין לו פנאי ללמוד מחמת שעוסק במשא-ומתן: **"שאתה על-פיי-כן ראוי לו לחטף איזה זמן לעסק בתורה בכל יום!"**

וזהו שאמרו חז"ל (שבת לא): **"ששואלין את האדם: קבעת עתים לתורה"!** - 'קבע' הוא לשון 'גזלה', כמו שכתוב (משלי כב, כג): **"וקבע את קבעיהם נפש"**.

הינו: ששואלין את האדם: **"אם גזל מן הזמן שהוא טרוד בעסקיו, אם גזלת מהן עתים לתורה"!** - פי צריך האדם לחטף ולגזל עתים לתורה, מתוך הטרדא והעסק.

נו. שיחות הר"ן יט - רבנו ז"ל אמר: **"נכספתי מאד להמשיך את העולם אל עשייה" - שיהיה חיוב אצל כל אחד ואחד, ללמוד 'כף וכף' בכל יום, ולא יעבר, וכיוצא!"**

ואמר: שאפלו אותן האנשים הרחוקים מן הקדשה מאד, שנלכדו במצודה-רעה, עד שרגילין בעברות חסו-שלום, אף-על-פיי-כן הפח של התורה גדול כל-כך, עד שיכולה להוציא אותם מן העברות שרגילין בהם חסו-שלום!

ואם יעשו להם 'חק קבוע' ו'חיוב חזק' ללמוד בכל יום ויום 'כף וכף', יהיה איך שיהיה' - בודאי יזכו לצאת ממצודתם הרעה - על-ידי ה'תורה' - פי 'פח התורה' גדול מאד!

[ב'לקוטי-הלכות, בציעת-הפת ה, כב: שמעתי מפיו-הקדוש ז"ל שאמר: "נכספתי מאד להמשיך העולם אל עשייה" - דהינו: שיהיה חיוב לכל אחד בכל יום, ללמוד 'כף וכף' כפי ערכו וכו'!]

ושאלתי אותו אז: **"הלא יש בני-אדם 'בעלי-עברות' רחמנא לצלן"!** - השיב בלשון גערה קצת: **"אין אתה יודע פח הגדול של התורה וכו'!"**

וכונתו היתה: שאפלו מי שנלכד בעברות חסו-שלום, ונדמה לו שאי-אפשר לו לצאת משם - אם אף-על-פיי-כן היה קובע לו 'שעורים קבועים' לתורה בכל יום ויום - היה 'פח התורה' מתגבר, עד שגם הוא היה נתתקן ויוצא מהם סוף-כ"ל-סוף].

נז. לקוטי-הלכות, בית-הננסת ה, ט (על-פי לקוטי-מוה"רן ח"ב עח, 'בענין הנהגת הפשיטות') - בודאי אף-על-פי שצריכין לבטל את עצמו ולעסק באיזה משא ומתן או מלאכה, אבל העקר הוא התורה, כמו שהזכירו רז"ל (אבות פ"א מט"ו): **"עשה תורתך קבע", "ומלאכתך עראי"** (מאירי שם).

פי ה'חיות' של בחינת ה'בטול', שהוא החסד-הננס שהיה מקים העולם 'קדם מתן-תורה', הוא רק בבחינת 'עראי', בחינת 'דירת-עראי'. ועקר הקיום ב'דרך-קבע', הוא רק על-ידי ה'תורה', שהוא עקר קיום-העולם בקביעות.

"עשה לך רב, והסתלק מן הספק" (משנה טז)

נח. ח"א קמג - מעלת המקבל עצה מ'חכמי-הדור' - פי הוא 'המתקת-הדינים'. פי כשצריך לעצה, ואינו יודע איך לעשות - היא בחינת 'צמצום', פי נתצמצם שכלו ואינו יודע איך לעשות, והוא בחינת 'דינים', פי דוע. ועל-ידי שהחכם נותן לו 'עצה' - הוא מרחיב לו, ומאיר בו חכמתו. וזה בחינת 'חסדים' וכו'.

גם פתיב (משלי יא, יד): **"תשועה ברב יועץ",** ו'הצדיק' נקרא 'רב', כמו שאמרו רז"ל (תענית ט): **"משה אידי דנפיש זכותה, ברבים דמי"**.

גם אם מקבל 'עצת הצדיק' - אף שאחר-כך לא עלתה לו יפה מעצתו - אזי יודע שהיה רק מהשם יתברך.

אף אם לא היה מקבל 'עצת הצדיק' - היה אפשר שתגיע לו 'רעה', בלי 'גזר-דין' של מעלה, רק שהוא בעצמו מושך על-עצמו, כמו שכתוב (משלי יט, ג): **"אולת אדם תסלף דרכו, ועל ה' יזעה לבו"**.

אף אם קבל 'עצת הצדיק' - יודע שהוא רק על-פי 'משפט שלמעלה'.

נט. ספר-המדות, אמונה ח"ב ז; למוז ח"ב ז - פשהולך מרב לרב, אז צריך לחזק 'אמונתו'

בְּאַחֲדוּת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ - בִּי הַלְמוּד מִהַרְבֵּה מְלַמְּדִים, מְזִיק לְאַמוּנַת הַיְחוד'. וְכֵן הָרַב שֵׁשׁ לֹו 'אַמוּנַת הַיְחוד', הוּא יְכוּל לְהַאִיר לְכָל תַּלְמִיד וְתַלְמִיד לְפִי פָחוּ, וְכָל תַּלְמִיד אֵינוֹ שׁוֹמֵעַ אֶלֶּא מִה שֶׁצָּרִיךְ לֹו וְלֹא יוֹתֵר.

[ויבן על-פי באור רבנו עובדיה מברסגנוןא' במשנתנו (אבות פ"א מ"ו): "עשה לך רב, והסתלק מן הספק" - "ולא ילמד היום מאחד, ולמחר מן האחר. ואף-על-גב דבמסקת עבודת-זרה (יט). אמרו: הלומד תורה מרב אחד, אינו רואה סימן ברכה' - כבר פרשו ואמרו (שם): 'הני מילי ב'סבא' - שטוב לו לשמע 'סברת הרבים'. אבל לענין 'גמרא' - מחד רב מעלי, פי היכי דלא לפגם לישניה".]

"כָּל יָמֵי גְדֻלְתִּי בֵּין הַחֲכָמִים, וְלֹא מִצְאָתִי לְגוֹף טוֹב מִשְׁתִּיקָה. וְלֹא הַמְדָּרֵשׁ הוּא הָעֵקֶר אֶלֶּא הַמַּעֲשֵׂה. וְכָל הַמְרַבֵּה דְבָרִים מְבִיא חֲטָא" (משנה יז)

ס. ח"א סד, ד - 'מחלקת' היא בחינות 'בריאת העולם'. בי עקר 'בריאת העולם', על-ידי 'הכלל-הפנוי', כי בלא זה היה הכל 'אין-סוף', ולא היה 'מקום' ל'בריאת העולם'.

וְכֵן הוּא בְּחִינַת הַ'מַּחְלֻקוֹת' - בִּי אֵלוֹ הָיוּ כָּל הַתַּלְמִידֵי-חֲכָמִים אֶחָד, לֹא הָיָה מְקוֹם לְבְרִיאת הָעוֹלָם, רַק עַל-יְדֵי הַ'מַּחְלֻקָּת' שֶׁבִּינֵיהֶם, שֶׁכָּל אֶחָד מוֹשֵׁף עִצְמוֹ לְצַד אַחֵר, עַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֵׂה בִּינֵיהֶם בְּחִינַת הַ'חֲלָל-הַפְּנוּי', בְּחִינַת 'צְמִצּוֹם הָאוֹר לְצַדִּדִּין'.

בִּי כָּל הַדְּבָרִים שֶׁכָּל אֶחָד מֵהֶם מְדַבֵּר, הֵם רַק בְּשִׁבְלֵי 'בְּרִיאת-הָעוֹלָם', בִּי הֵם בּוֹרְאִים אֶת הַכֹּל עַל-יְדֵי דְבָרֵיהֶם, "אֵל תִּקְרֵי עַמִּי אֶלֶּא עַמִּי" (הקדמת הזוהר ה.).

אֵךְ צָרִיךְ לְזַהֵר שֶׁלֹּא לְדַבֵּר יוֹתֵר מְדִי, רַק כְּפִי צָרִיךְ 'בְּרִיאת-הָעוֹלָם', לֹא יוֹתֵר. בִּי עַל-יְדֵי רְבוּיֵי-הָאוֹר, נִשְׁתַּבְּרוּ הַכֹּלִים, וְנִתְהוּוּ הַ'קְלָפוֹת'. כֵּן אִם אֶחָד מְרַבֵּה לְדַבֵּר, מִזֶּה גוֹרֵם הַתְּהוּוֹת הַ'קְלָפוֹת', בִּי הוּא בְּחִינַת 'רְבוּיֵי-הָאוֹר' שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה הָיוּ שְׁבִירַת-הַכֹּלִים'.

וְזֶה פְּרוּשׁ הַמַּשְׁנָה (אבות פ"א מ"ז): **"כָּל יָמֵי גְדֻלְתִּי בֵּין הַחֲכָמִים, וְלֹא מִצְאָתִי לְגוֹף טוֹב מִשְׁתִּיקָה. וְלֹא הַמְדָּרֵשׁ הוּא הָעֵקֶר אֶלֶּא הַמַּעֲשֵׂה. וְכָל הַמְרַבֵּה דְבָרִים מְבִיא חֲטָא"**.

"בין החכמים" - הוּא בְּחִינַת הַ'חֲלָל-הַפְּנוּי' שֶׁנִּתְהוּוּ וְנַעֲשֵׂה **"בין החכמים"**, עַל-יְדֵי הַ'פְּרוּד'

וְהַ'מַּחְלֻקָּת' שֵׁשׁ בִּינֵיהֶם. בִּי אִם הָיוּ כָּלֵם אֶחָד, אֵין שֵׁיךְ לֹומֵר **"בין החכמים"**. וּבְתוֹךְ הַ'חֲלָל-הַפְּנוּי' הִזָּה נַעֲשֵׂה 'בְּרִיאת-הָעוֹלָם', הֵינוּ הַ'יָּמִים' וְהַ'מְדוּת'. וְזֶה: **"כָּל יָמֵי גְדֻלְתִּי"** - שְׁהֵייתִי מְגֻדֵל 'יָמֵי וּמְדוּתִי', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בְּרִיאת-הָעוֹלָם' - **"בין החכמים"** דִּיקָא, בְּתוֹךְ הַ'חֲלָל-הַפְּנוּי', בִּי שֵׁם נַעֲשֵׂה כָּל הַבְּרִיָּאָה.

וְזֶה: **"גְּדֻלְתִּי"** - שֶׁ'הַגְּדֻלְתִּי 'יָמֵי וּמְדוּתִי, מִ'קְטָנוֹת' לְגְדֻלוֹת'.

וְזֶה שֶׁקְּרָאָם: **"יָמֵי"** - בִּי הֵם 'יָמִים' שְׁלוֹ, בִּי הוּא בּוֹרָא אֶת הָעוֹלָם כְּנ"ל.

וְזֶה: **"וְלֹא מִצְאָתִי לְגוֹף טוֹב מִשְׁתִּיקָה"** - בִּי שֵׁם בְּ'חֲלָל-הַפְּנוּי' אֵין טוֹב מִ'שְׁתִּיקָה' כְּנ"ל, בִּי אֲסוּר לְכַנֵּס לְשֵׁם כִּי-אִם מִי שֶׁהוּא בְּבְחִינַת 'שְׁתִּיקָה', בְּחִינַת 'מִשָּׁה'.

וְזֶה שֶׁאָמַר: **"כָּל יָמֵי גְדֻלְתִּי בֵּין הַחֲכָמִים, וְלֹא מִצְאָתִי וְכוּ"** - בִּי עַל-יְדֵי שֶׁאֲחַז בְּמַדְרַגָּה זוֹ בְּבְחִינַת 'שְׁתִּיקָה', עַל-כֵּן הָיָה מְגֻדֵל 'יָמֵי וּמְדוּתִי' שֵׁם בְּ'חֲלָל הַפְּנוּי', בִּי אֲסוּר לְכַנֵּס לְשֵׁם כִּי-אִם מִי שֶׁהוּא בְּבְחִינַת 'שְׁתִּיקָה'.

וְזֶה: **"וְלֹא הַמְדָּרֵשׁ הוּא הָעֵקֶר אֶלֶּא הַמַּעֲשֵׂה, וְכָל הַמְרַבֵּה דְבָרִים מְבִיא חֲטָא"** - בִּי כָּל 'מְדָרְשִׁים וְדְבָרֵיהֶם' שֶׁאֵלוֹ הַחֲכָמִים מְדַבְּרִים, אֵין הָעֵקֶר הַמְדָּרֵשׁ בְּלִבָּד, אֶלֶּא הַמַּעֲשֵׂה, שֶׁיַּעֲשֶׂוּ וַיִּבְרְאוּ עַל יְדֵי דְבָרֵיהֶם אֶת הָעוֹלָם.

אֵךְ: **"כָּל הַמְרַבֵּה דְבָרִים מְבִיא חֲטָא"** - בִּי מְדַבְּרֵי הָאוֹר נִתְהוּוּ הַ'קְלָפוֹת', כְּנ"ל.

[בכתב-יד רבנו ז"ל, השיך לתורה הזו, הנדפס בסוף הספר - יש נסח שונה, עירושם]

סא. ח"ב ה, טו - באמת צריכין דיקא לסלק את המח, להשליך כל החכמות ולעבד השם בפשיטות, בלי שום חכמות, שיהיו 'מעשיו מרבין מחכמתו' (אבות פ"ג מ"ט), **"ולא המדרש הוא העקר אלא המעשה"** (שם פ"א מ"ז).

לֹא מְבַעֲרָא 'חֲכָמוֹת שֶׁל שְׁטוּת' שֶׁל סֵתֵם בְּנֵי-אָדָם, אֶלֶּא אֲפִלוּ 'חֲכָמוֹת גְּמוּרוֹת', אֲפִלוּ מִי שֵׁשׁ לֹו מִחַ גְּדוֹל בְּאֵמֶת - כְּשֶׁמְגִיעַ לְאִיזָה עֲבוּדָה, הוּא צָרִיךְ לְהַשְׁלִיךְ כָּל הַחֲכָמוֹת, וְלַעֲסֵק בְּעֲבוּדַתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּפִשְׁיטוֹת.

כב. שיחות-ה'ר"ן קלא - כל דברי תורתו הקדושה, אף-על-פי שיש בה עמקות גדול ונורא מאד מאד, ורזין-עלאין, וסודי-סודות עמקים ורחבים מני ים, בכל דבור ודבור - אף-על-פי-כן עקר פונתו, לשמר ולעשות ולקיים את כל דברי תורתו בפשיטות ובתמימות. **פי "לא המדרש הוא העקר אלא המעשה"** (אבות פ"א מ"ז).

ושים עינך היטב היטב ותסתכל יפה בכל תורה ותורה, העבודות והעצות והמוסר וההתעוררות היוצאים על-פי פשוטן של דברים, ותבקש מהשם-יתברך שיאיר עיניך לזכות לזה להבין הדברים היטב למעשה.

כג. שיחות-ה'ר"ן רעג - אומר: **"טוב להאדם להרגיל את עצמו שיוכל להחיות את עצמו עם איזה נגון"** וכו' וכו'. ועין בסוף המעשה של ה'שבעה-בעטלערס' (ספורי-מעשיות, מעשה יג), שם מרמז קצת מעלת הנגון וכו'. והבן שם עוד דברים מתוך דבר. והעקר להוציא משם עצות טובות לשוב להשם-יתברך באמת, **פי "לא המדרש הוא העקר אלא המעשה"** (אבות פ"א מ"ז).

כד. חיי-מוהר"ן, השמטות בסוף הספר - אמרו רז"ל (מגלה יח): **"מלי בסלע, משתוקא בתרי"**. וזהו מי שאינו יכול לדבר פראוי כמו שצריכין לדבר בקדשה ובטהרה, ואז שתיקותו יפה מדבורו. אבל מי שיוכל לדבר פתקונו - בודאי דבורו שוה שני סלעים.

כה. ספורי-מעשיות, מעשה יג מ'שבעה בעטלערס' (יום החמישי, בעל הטוטרוות) - פעם-אחת היה שיחה וספור, שהיו אנשים מפארים עצמם בבחינה זו של "מעט מחזיק את המרבה" וכו'.

ואחד אומר: שה'שתיקה' שלו היא בחינת "מעט מחזיק את המרבה" - פי יש עליו 'מקטרגים' הרבה ו'בעלי לשון-הרע', שמלשינים עליו הרבה מאד. וכל מה שמלשינים ודוברים ומקטרגים עליו בלשון-הרע הרבה - הוא ב'שתיקתו' מתרץ **הכל, על-ידי מה שהוא שותק לבד** - (פי הוא עושה רק איזה 'שתיקה', והוא 'תרוץ' על הכל). נמצא: ש'שתיקתו' הוא 'מעט מחזיק את המרבה'.

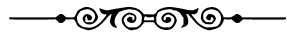
כו. לקוטי-הלכות, נטילת-ידיים לסעדה ו
צא - אפלו העוסקים בחכמות-התורה ובפלפולא

לשם-שמים, פי "חדי קדשא בריה הוא בפלפולא" (זוהר), אף-על-פי-כן אין זה עקר התכלית - פי העקר הוא **"לאסוקי שמעתתא אלבא דהלכתא"** (יומא כו.), כמו שמצינו בהקדמונים (סוטה כא): **שנתרחקו מהפלפול של הכל, רק ירדו לעמק ההלכה "לאסוקי שמעתתא אלבא דהלכתא"**.

אבל אפלו העוסקים בזה (לאסוקי שמעתתא אלבא דהלכתא) באמת לשם-שמים, שבודאי אשרי להם אשרי חלקם. אבל עדין אין זה תכלית השלמות, פי עקר התכלית בשלמות הוא הלמוד-הקדוש שמביא לידי מעשים-טובים ומדות-ישרות וקשוב מעברות, להציל את ישראל מהעוונות, שזה עקר הרחמנות על ישראל, **פי "לא המדרש הוא העקר אלא המעשה"** (אבות פ"א מ"ז).

וכמו שאנו מבקשים בכל יום (בברכת אהבת עולם): **"ותן בלבנו בינה, להבין ולהשפיל לשמע ללמד וללמד לשמר ולעשות ולקיים"** וכו'. פי העקר הוא הלמוד-הקדוש שמכניס קיום-התורה בישראל. והעקר: שתתקיים התורה והמצוות אצל כל אחד ואחד כל ימי חייו בכל מה שיעבר עליו.

וזהו בחינת הלמודים של התורה שמחייב את העולם באמת, אבל הוא רק לפי שעה, ואף-על-פי שגם זה טוב מאד ויש שיכולים לחיות בזה כמה זמנים, אבל אין זה קיום כל בני אדם לנצח, **פי עקר הקיום לנצח, הוא על-ידי התורה-הקדושה שמאירה בעולם קיום-התורה לדורות-עולם**, כמו משה רבנו עליו-השלום שנאמר בו (שמות יט, ט): **"וגם בה יאמינו לעולם"**.

ספירת העמר

- כלליות עניני ספירת העמר -

א. ח"א י, ח - המן חשב שבבר מת משה המבטל פח העבודת-אלילים, ואין עוד מי שיוכל לבטלו. אבל מרדכי ואסתר' היה להם פח לבטל העבודת-אלילים של המן - פי על-ידי הארת מרדכי ואסתר', הינו בחינת הידין ו'רגלין' - נתבטלו הכפירות, ונתרבה 'אמונה' בעולם על-ידיהם.

- יכולין להכניע את המסור. וסימן: 'לעמ"ר' - ראשי-תבות (תגינה ה: על הפסוק באיכה ב, א: "השליך משמים ארץ"): "מ'איגרא ר'מא ל'בירא ע'מיקתא" [מגג גבה, לבור עמק] (ספירת-העמר ח"ב ג).

"הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית-המקדש למקומה"

ד. לקוטי-הלכות, בית-הכנסת ד, ו - בשביל זה "התחיל שלמה המלך" עליו-השלוש, לבנות יסוד בית-המקדש ב'הודש איר" (מלכים-א ו, א; דברי-הימים-ב ג, ב) - שכל החדש הזה הוא כלו בימי הספירה, ועל-ידי הספירה מתקנין ה'דמים, וזוכין ל'שלוש'. ועל-כן אז התחיל ב'גן בית-המקדש' - שמשם קדשת הבית-הכנסת ובית-המדרש, שכל קדשתם הוא בבחינת 'שלוש'.

"אלקים יחננו ויברכנו, יאר פניו אתנו סלה"
(מזמור 'למנצח בנגינת' - תהלים סז, ב)

ה. ח"א ב, בסוף - "יאר ה' פניו אליך" (במדבר ו, כה) - בגלותנו, כביכול הקדוש-ברוך-הוא בהסתרת-פנים, כמו שכתוב (תהלים ל, ח): "הסתרת פניך", שהוא בחינות 'רחמים', ופנה 'ערף' שהוא בחינות 'דין'.

וכל תפלותינו ובקשתנו, על-זה שפנה 'ערף' אלינו: "שיחזר את פניו!" - כמו שכתוב (שם כה, טז; סט, יז; פו, טז; קיט, קלב): "פנה אלי". וכמו שכתוב (במדבר ו, כה): "יאר ה' פניו".

ו. ח"א סג - 'פנים' לשון 'פעס', כמו שכתוב (שמות לג, יד): "פני ילכו". וגם 'פנים' לשון 'רצון' והשגחת השם-יתברך, כמו שכתוב (במדבר ו, כה): "יאר ה' פניו אליך".

ז. לקוטי-הלכות, שלוהין ה, ראשי-פרקים בסופו - 'תקון העמר' "ממחרת השבת", שהוא 'פסח' - אז נמשך: בחינת רוח-הקדש על-ידי 'משה רבנו', בחינת: עצם ההארה של ליל ראשון של פסח וכו'.

ועל-ידי-זה יש פח להניף העמר ולספר ספירה וכו', שהוא: בקשה וחפוש אחר הצדיק, בחינת (תהלים סז, ב): "יאר פניו אתנו סלה" - פי "הצדיקים הם אנפי שכניתא" (זהר תרומה קסג). ואז זוכין ל'קבלת-התורה', בחינת 'רוח-הקדש'

וזה בחינות "עמר שעורים". "עמ"ר" - זה בחינת 'מרדכי, עי"ן מו"ר, מר דרור" (שמות ל, כג - חלון קלט:). "דרור" - לשון 'חרות' (ראש-השנה ט:), הינו בחינת (שמות לב, טז): "חרות על הלחת", כמו שאמרו רז"ל (ערובין נד:). "אל תקרי חרות אלא חרות", שהוא בחינת התורה-בנגלה, שהוא בחינת: "עין בעין" (במדבר יד, יד).

"שעורים" - זה בחינת "אסתר ברוח-הקדש" (מגלה ז), כמו שכתוב (דברים לב, ב): "כשעירם עלי דשא", לשון 'רוח' (רש"י שם) - בחינת ה'צדיק' שהוא ה'רוח-שבבל'.

ובשביל זה (מגלה טז. אסתר-רבה י, ד): "כשבא המן למרדכי, מצאו עוסק בעמר שעורים, אמר להם: עמר שעורים דיכנו, אתי ונצח אותו ואת בניו" - פי על-ידי 'עמר-שעורים', בחינת 'דין' ו'רגליך', בחינת 'המחאת-כף ו'רקודין' - נתבטל ה'עבודה-זרה', בחינת 'המן', בחינת 'גאות'.

ובשביל זה צוה המן לעשות "עץ גבה חמשים אמה" (אסתר ה, יד) - פי רצה לבטל פח ה'חמשים יום' של 'ספירת-העמר', שהוא הפח של 'מרדכי ואסתר'.

וזה (בבא-בתרא עד:): "ושקיל גבבא דעמרא" - זה בחינת 'עמר'.

"ומשיה במיא" - זה בחינת 'שעורים', בחינת "אסתר ברוח-הקדש", שהוא בחינת 'רגליך'.

[ב'לקוטי-עצות' (מועדי ה', ספירה ושבועות א): על-ידי 'שמחת פורים' ב'המחאת-כף ו'רקודין - על-ידי-זה זוכין לקים מצות 'ספירת-העמר' בשלמות! - ועל-ידי-זה זוכין ל'קבלת-התורה' בנגלה ובנסתר]. [תפלה א - ספירת העמר]

ב. ח"א קפג - דע: שכל מה שהעולם מדברים בספירה בכל ימי הספירה, הם מדברים רק מהספירה של אותו היום.

ומי שהוא מבין - יוכל לשמע ולידע זאת, אם יטה אָזנו היטב לספורי דבריהם, ישמע שהם מדברים רק מהספירה של אותו יום.

ג. ספר-המדות, עניני 'ספירת העמר' - [א] על-ידי 'ספירת-העמר', נצולין מ'גרוש' (ספירת-העמר ח"ב א). [ב] ביותר צריך להזהר לטבל לקריו בימי עמר (ספירת-העמר ח"ב ב), [ג] ב'ספירת-העמר'

וְכוּ, "שֶׁפֶל הָעוֹלָם תִּלְוִי עַד יוֹם זֶה שֶׁהוּא שְׂשִׁי בְּסִיּוֹן" וְכוּ (שַׁבָּת פח).

ח. לְקוּטֵי הַלְכוֹת, גִּנְבָה ג, יא - עַל־כֵּן מִבְּקָשֶׁיךָ אַחַר הַסְּפִירָה: "יָאֵר פָּנָיו אֲתָנוּ סִלָּה" (תְּהִלִּים סז, ב) - כִּי זֹכִיךְ עַל־יְדֵי הַסְּפִירָה לְבַחֲנֵת 'הָאֶרֶת־פָּנִים', 'הַדְּרַת־פָּנִים', בַּחֲנִינֵת הַשְּׁבָעִים־פָּנִים שֶׁל תוֹרָה - שֶׁזֶהוּ בַּחֲנִינֵת 'קַבְּלַת־הַתּוֹרָה בְּשָׁבוּעוֹת'.

"לְדַעַת בְּאֶרֶץ דְּרָבָה, בְּכָל גּוֹיִם יִשׁוּעַתְךָ"
(מִזְמוֹר 'לְמַנְצַח בְּנִיגִינַת' - תְּהִלִּים סז, ג)

ט. שִׁיחוֹת־הַר"ן רַצַּב - סִפְרוּ לִי שִׁיחַתוֹ הַקְּדוּשָׁה: שֶׁחֲסִיד אֶחָד בָּא לְפָנָיו שֶׁהָיָה חָשׁוּב קֶצֶת (הָלֹא הוּא רַבִּי יוֹדֵל תַּלְמִיד רַבֵּנוּ ז"ל, בַּתְּחִלַּת הַתְּקַרְבוֹתוֹ - כּוֹכְבֵי־אֹר, אֲנִשְׁי־מִזְהַר"ן כג - עֵינ־שֶׁם הַסְּפוּר בְּאֶרֶיכוֹת), וְכִבֵּר הָיָה בָּא בִּימֵים קֶצֶת, וְהָיָה לוֹ יְדִיעָה בְּכַתְבֵי הָאֲרִיז"ל, וְרָצָה לְהִתְקַרֵּב לְרַבֵּנוּ ז"ל. וְהִתְחִיל לְדַבֵּר עִם רַבֵּנוּ ז"ל, בְּדֶרֶךְ הַחֲסִידִים הַחֲשׁוּבִים.

וְאָמַר לְרַבֵּנוּ ז"ל: "יִזְרְנוּ רַבֵּנוּ דֶּרֶךְ לְעִבוּד־תִּיבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ!"

עָנָה וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל, בְּלִשׁוֹן תְּמִימָה: "לְדַעַת בְּאֶרֶץ דְּרָבָה"?! (תְּהִלִּים סז, ג) - הִינּוּ: "מִי שֶׁהוּא עֹדִין מְשַׁקֵּעַ בְּאֶרְצֵי־גִמּוּר, הוּא רוֹצֵה לְדַעַת דֶּרֶךְ לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ"!

וְכִפִּי הַמוֹבֵן מִהַסְּפוּר - שֶׁקִּפְדָּתוֹ הָיָה: מַה שֶׁמְדַבֵּר עִמוֹ בְּלִשׁוֹן גְּדֻלוֹת, שְׂרוּצָה לִידַע דֶּרֶךְ לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, כָּאִלוֹ לֹא חָסַר לוֹ כִּי אִם לִידַע דְּרָכִים. כִּי רַבֵּנוּ ז"ל רָצָה, שִׁידַבֵּר עִמוֹ בְּאִמָּת.

"אֶרֶץ נְתַנָּה יְבוּלָה, יְבָרְכֵנוּ אֱלֹקִים אֱלֹקֵינוּ"
(מִזְמוֹר 'לְמַנְצַח בְּנִיגִינַת' - תְּהִלִּים סז, ז)

י. ח"א רַעַז - בְּעַת שֶׁהָאֶרֶץ נוֹתַנָּת יְבוּלָה שְׁנוֹתַנָּת כַּח בְּכָל הָאֵילָנוֹת וְהַצְּמָחִים, בְּזִמְנֵי הַחֲנִיטָה ב'הַדְּשִׁי־אֵייר' - אֲזִי יֵשׁ כַּח יוֹתֵר בְּכָל הַרְפוּאוֹת.

וְעַקֵּר הוּא 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' וְכוּ - וְאֲזִי הִיא בַּחֲנִינֵת (תְּהִלִּים סז, ז): "אֶרֶץ נְתַנָּה יְבוּלָה" - שְׁנוֹתַנָּת כַּחוֹתֵיהָ לְכָל 'יְבוּל הָאֶרֶץ' - וְאֲזִי יֵשׁ כַּח לְכָל הַרְפוּאוֹת.

וְעַל־כֵּן אוֹתִיּוֹת 'אֵייר', רְאשֵׁי־תִבּוֹת (שָׁם ג, יא): "אֵיבִי יִשׁוּבוּ יִבְשׁוּ רְגַע" (מְגִלַּת־עֲמֻקּוֹת אוֹפֵן קכא; וְדַוִּידוֹן מֵאִמֶּר ז) - כִּי אֲזִי הֵם כָּל הַרְפוּאוֹת שֶׁהֵם בַּחֲנִינֵת 'שְׁלוֹם', בַּחֲנִינֵת: "אֶרֶץ נְתַנָּה יְבוּלָה".

יא. לְקוּטֵי הַלְכוֹת, גְּלוּת ז, ט - זֶהוּ כָּל עֲסָקְנוּ ב'יְמֵי הַסְּפִירָה, לְהַמְשִׁיךְ 'פְּרִנְסָה וּמְמוֹן־דְּקֻדְשָׁה, עַל־יְדֵי ה'צְּמֻצוּמִים הַקְּדוּשִׁים, בַּחֲנִינֵת 'שְׁעָרוֹת הַקְּדוּשִׁים' שֶׁמְמַשְׁיכִין ב'יְמֵי הַסְּפִירָה, כִּי מִשָּׁם נִמְשָׁךְ ה'פְּרִנְסָה־דְּקֻדְשָׁה. וְזֶה שֶׁאֲנוּ מִבְּקָשֶׁיךָ בַּסְּפִירָה: "אֶרֶץ נְתַנָּה יְבוּלָה, יְבָרְכֵנוּ" וְגו' (תְּהִלִּים סז, ז).

וְזֶה שֶׁמִּבְּקָשֶׁיךָ: "יָאֵר פָּנָיו אֲתָנוּ סִלָּה" (שָׁם, שָׁם ב) - כִּי אֲנוּ מִבְּקָשֶׁיךָ: שֶׁעַל־יְדֵי ה'סְפִירָה, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְתַּקְּנִים ה'צְּמֻצוּמִים' וְה'מְדוּת־הַקְּדוּשִׁים' - עַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה ל'פְּרִנְסָה־דְּקֻדְשָׁה, בַּחֲנִינֵת: "אֶרֶץ נְתַנָּה יְבוּלָה". וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה: ל'הָאֶרֶת פָּנֵי הַשָּׁם'.

וְעַל־כֵּן ב'יְמֵי הַסְּפִירָה, הַתְּחִלַּת יְרִידַת הַמָּן, כִּי "בַּחֲמֹשֶׁה־עָשָׂר בְּאֵיִר יִרַד הַמָּן" (שַׁבָּת פז; סְדֵר־עוֹלָם־רַבָּה פ"ה; רַש"י שְׁמוֹת טז, א; טז, לה) - כִּי ה'מָן' הוּא בַּחֲנִינֵת 'פְּרִנְסָה־דְּקֻדְשָׁה, שֶׁמֵּאֱמִינִים: שֶׁכָּל הַפְּרִנְסָה הוּא רַק מִהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ. וְכִמוֹ שֶׁכָּל־כָּל אֶת אֲבוֹתֵינוּ וְהוֹרִיד לָהֶם הַמָּן אֲרַבְעִים שָׁנָה, כִּמוֹ כֵּן הוּא מְפָרְנֵס אוֹתָנוּ בְּרַחֲמָיו עֵתָה, כִּי "לֹא נְתַנָּה תוֹרָה כִּי אִם לְאוֹכְלֵי הַמָּן" (מְכִילְתָּא בְּשַׁלַּח, וַיִּסַּע ב).

יב. לְקוּטֵי הַלְכוֹת, פְּדִיּוֹן־בְּכוֹר ה, יח - עַל־כֵּן סוֹפְרִין יְמֵי הַסְּפִירָה בְּעַת שֶׁגְּדֻלָּה ה'תְּבוּאָה, וּמִבְּקָשֶׁיךָ אֲזִי בְּכָל יוֹם (תְּהִלִּים סז, ז): "אֶרֶץ נְתַנָּה יְבוּלָה, יְבָרְכֵנוּ אֱלֹקִים" וְכוּ. וְכָל מִסְפַּר יְמֵי הַסְּפִירָה, הוּא מ'הֶבֱאֵת הָעֵמֶר שְׁעוּרִים, עַד 'שָׁבוּעוֹת' שֶׁמִּבְּאֵיִן 'שְׁתֵּי־הַלֶּחֶם' מ'חֲטִיִּם'.

כִּי ה'עֵמֶר' הַתִּיר אֲכִילַת יִשְׂרָאֵל, כִּי אֲסוּר לְאֹכַל קֹדֶם ה'הִנְפַת־הָעֵמֶר, כִּי עַל־יְדֵי ה'דַּעַת' שֶׁמְמַשְׁיכִין עַל־יְדֵי ה'הִנְפַת־הָעֵמֶר, זֹכִיךְ לְהַמְשִׁיךְ 'הָאֶרֶת־הַרְצוֹן' בְּשַׁעַת הָאֲכִילָה, שֶׁזֶה עַקֵּר תְּקוּן אֲכִילַת יִשְׂרָאֵל.

וְעַל־כֵּן אֲזִי מִבְּקָשֶׁיךָ עַל־יְדֵי: "שְׁתַּתֵּן הָאֶרֶץ יְבוּלָה, וַיְבָרְכֵנוּ אֱלֹקִים" - כִּי עַקֵּר ה'בְּרָכָה, הוּא 'הָאֶרֶת־הַרְצוֹן, שֶׁהוּא 'מְקוֹר הַבְּרָכָה, בַּחֲנִינֵת

(במדבר י, כה): **"יִבְרַכְךָ ה' וְיִשְׁמְרֶךָ, יָאֵר ה' פָּנָיו וְכו'.**

שָׁזָהוּ בַּחֲנִינָת מַה שְּׁמַבְקִשִּׁין בַּסְפִּירָה: **"אַלְקִים יַחַנְנוּ וְיִבְרַכְנוּ, יָאֵר פָּנָיו אֶתְנוּ סֶלָה"** - דְּהִינּוּ: **"הָאֵרְתִּי הָרָצוֹן"** בַּשַּׁעַת הָאֲכִילָה וְהַפְּרָנְסָה שְׁמַקְבְּלִין אֶז, כִּי אֵז גְּדֻלָּה הַתְּבוּאָה. וְכו' ה'מֵן' שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת 'פְּרָנְסַת יִשְׂרָאֵל', נִמְשָׁךְ בִּימֵי הַסְפִּירָה, **"בַּחֲמֹשֶׁה-עָשָׂר בְּאֵיר"** (שַׁבַּת פֵּז; סְדֵר-עוֹלָם-רַבָּה פ"ה; רַש"י שְׁמוֹת טז, א; טז, לה) - כִּי ה'מֵן, בַּחֲנִינָת 'הָאֵרְתִּי-הָרָצוֹן' שְׁנִמְשָׁךְ עַל-יְדֵי הַדַּעַת שֶׁל מֹשֶׁה וְכו'.

וְעַל-כֵּן "לֹא נָתַנָּה תוֹרָה אֶלָּא לְאוֹכְלֵי הַמֶּן" (מְכִילֵתָא בְּשַׁלַּח, וַיִּסַּע ב) - כִּי מַחֲמַת שְׁבִימֵי הַסְפִּירָה נִמְשָׁךְ הַדַּעַת' - עַל-כֵּן אֵז נִמְשָׁךְ הַפְּרָנְסָה בַּחֲנִינָת 'מֵן, בַּחֲנִינָת: **"אֶרֶץ נָתַנָּה יְבוּלָה"** - שְׁעַל-יְדֵי-זֶה מַקְבְּלִין 'הָאֵרְתִּי-הָרָצוֹן', שְׁעַל-יְדֵי-זֶה עֵקֶר קִיּוּם הַמְּשַׁכַּת הַדַּעַת מְדוּר לְדוּר לְנֹצָח.

יג. לְקוּטֵי-הַלְכוּת, גִּנְבָה ג, י - זֶה בַּחֲנִינָת ה'מֵן' שְׁזוֹכִין בִּימֵי הַסְפִּירָה, כִּי **"בֵּט"ו** בְּאֵיר יֵרֵד לָהֶם הַמֶּן" (שַׁבַּת פֵּז), וְגַם **"עֵגֶה שֶׁהוֹצִיאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, טָעְמוֹ בַּה טַעַם מֵן"** (קְדוּשִׁין ל.ח).

"יִבְרַכְנוּ אֱלֹקִים וְיִירָאוּ אוֹתוֹ כָּל אַפְסֵי אֶרֶץ"
(מְזֻמּוֹר 'לְמַנְצַח בְּנִגִּינַת' - תַּהֲלִים סז, ח)

יד. ח"א עה - יֵשׁ מִדַּת-נִצְחוֹן וּמַחֲלֻקַּת וּמַלְחָמָה! וּמִדָּה זֹאת בָּאָה: מִדְּמִים' שְׁעֵדִין לֹא עֹבֵד בָּהֶם הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ! - כִּי עֵקֶר מִדַּת-הַנִּצְחוֹן הוּא מִה'דְּמִים' וְכו'! - וְצָרִיךְ כָּל אֶחָד לְבַטֵּל מִדַּת-הַנִּצְחוֹן וְה'מַחֲלֻקַּת, וְלָרַדֵּף אַחֵר ה'שְׁלֹמֹם'!

וְעַל-יְדֵי שְׁיִדְבַר הַרְבֵּה בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה, יִזְכֶּה ל'שְׁלֹמֹם' וְכו'! - כִּי עֵקֶר הַבְּרִיאָה הִיְתָה עַל-יְדֵי ה'דְּבוּר, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (תַּהֲלִים ל.ג ו): **"בְּדַבַּר ה' שְׁמַיִם נִעֲשׂוּ"**. וְעַל-יְדֵי ה'שְׁבִירָה' נִפְלוּ 'נִיצוּצוֹת' בְּכָל הַדְּבָרִים וְכו', וְה'נִיצוּצוֹת' הֵם 'אוֹתוֹת'.

וְקִדְּם שְׁמוּצִיאַם אֵל ה'דְּבוּר' - הֵם בְּבַחֲנִינָת דְּם', שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת 'נֶפֶשׁ' וְכו'. וְכַשְׁמוּצִיאַם עַל-יְדֵי ה'דְּבוּר' - זֶהוּ בַּחֲנִינָת (שִׁירֵי-הַשִּׁירִים ה, ו): **"נֶפֶשׁ יִצְאָה בְּדַבְּרוֹ", וְאֵז מַעֲלָה ה'נִיצוּצוֹת' וּמַחְבְּרָם יַחַד, וְעוֹשֶׂה 'שְׁלֹמֹם' בֵּינֵיהֶם.**

עַל-כֵּן צָרִיכִין לְדַבֵּר רַק 'דְּבוּרִים-קְדוּשִׁים, וְלֹא 'דְּבָרִים אַחֲרִים'! - כְּדֵי לְהַעֲלוֹת ה'נִיצוּצוֹת' הַנ"ל, לְתַקֵּן כָּל הָעוֹלָמוֹת!

וְזָהוּ שְׁאִמְרָנוּ לְמַעֲלָה: **שְׁעַל-יְדֵי ה'דְּמִים' שֶׁלֹּא עֹבֵד בָּהֶם הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, מִזֶּה בֹא 'נִצְחוֹן וּמַחֲלֻקַּת'!** - כִּי עֵקֶר ה'נִצְחוֹן' וְה'מַחֲלֻקַּת, הוּא מְבַחֲנִינָת ה'נִיצוּצוֹת-הַנְּפֹלִין' הַנ"ל, כְּדָם שְׁמַחְבְּרָם וּמַתְקֵנָם, שְׁאֵז הֵם בְּבַחֲנִינָת 'מַחֲלֻקַּת, וְאֵזי הֵם בַּחֲנִינָת 'דְּמִים' כְּנ"ל.

וְעַל-כֵּן צָרִיךְ לְעֹבֵד הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, בְּכָל ה'טְפֵי דָם' שְׁנִמְצָאִים בּוֹ! - דְּהִינּוּ: שְׁיִדְבַר הַרְבֵּה בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה, עַד שִׁיְהִיָּה נַעֲשֶׂה מְכַל ה'דְּמִים', 'דְּבוּרִים שֶׁל תוֹרָה וּתְפִלָּה'. כִּי ה'דְּבוּר' הוּא מ'הַנְּפֶשׁ', שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת 'דְּמִים'.

וְאֵזי מְבַטֵּל כָּל ה'נִצְחוֹן' וְה'מַחֲלֻקַּת' הַנִּמְשָׁךְ מִה'נִיצוּצוֹת-הַנְּפֹלִין, שֶׁהֵם הֵם בַּחֲנִינָת ה'דְּמִים' שְׁעֵדִין לֹא עֹבֵד בָּהֶם הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, כְּנ"ל.

וְצָרִיכִין לְדַבֵּר בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה, עַד שִׁיְהִיָּה הַגּוֹף בְּטָל וְאֶפְס וְכו'! - דְּהִינּוּ: שְׁיִתְבַּטֵּל הַגּוֹף לְגַמְרֵי כְּאִין וְכַאֲפֵס, עַל-יְדֵי 'דְּבוּרֵי תוֹרָה וּתְפִלָּה'.

וְלְבוֹא לָזֶה, לְבַטֵּל הַגּוֹף לְגַמְרֵי, הוּא עַל-יְדֵי 'יִרְאָה' וְכו'!

וְזֶה פְּרוּשׁ הַפְּסוּק (תַּהֲלִים סז, ח): **"יִבְרַכְנוּ אֱלֹקִים"** - זֶה בַּחֲנִינָת 'שְׁלֹמֹם', "כִּי לֹא מִצָּא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּלִי מַחְזִיק בְּרַכָּה, אֶלָּא הַשְׁלֹמֹם" (עוֹקְצִין פ"ג מ"ב).

"וְיִירָאוּ אוֹתוֹ" - הִינּוּ: 'יִרְאָה', שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְבַּטֵּל הַגּוֹף לְגַמְרֵי, עַל-יְדֵי 'דְּבוּרֵי תוֹרָה וּתְפִלָּה, כְּנ"ל.

וְזָהוּ: **"כָּל אַפְסֵי אֶרֶץ"** - הִינּוּ: שְׁכָל ה'אַרְצִיּוֹת' נַעֲשִׂים 'אַפְס וְאִין', כִּי נִתְבַּטְּלִין לְגַמְרֵי, כְּנ"ל.

אֵזי זוֹכִין ל'בְּרַכָּה', שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת 'שְׁלֹמֹם', בַּחֲנִינָת: **"יִבְרַכְנוּ אֱלֹקִים"**, וְכְנ"ל.

"צַעֲקוֹתֵינוּ יוֹדַע תַּעֲלָמוֹת" (תְּפִלַּת 'אֲנָא בְּכַח')

טו. ח"א כא, ז - ה'צַעֲקוֹת' שְׁאִדָּם צוֹעֵק בְּתְפִלָּתוֹ וּבְתוֹרָתוֹ כְּשֶׁנִּסְתַּלְקִין הַמַּחִין בְּבַחֲנִינָת 'עֲבוּר', הֵן בַּחֲנִינָת 'צַעֲקַת הַיּוֹלָדָת' בְּשַׁעֲה שֶׁהִיא כּוֹרַעַת לִילָד, שְׁרָאמַת 'עִיִן קָלִין' כְּמִנְיֵן תְּבוֹת שְׁבַמְזֻמּוֹר 'יַעֲנֵךְ' (תַּהֲלִים כ), וְאֵז מוֹלָדָת (זָהָר פְּנִיחָם רמט:).

וה'שבעין קלין, הם בחינת 'שבעה קולות' שאמר דוד על המים (תהלים כט), שכל אחד כלול מעשר. והקדוש-ברוך-הוא שהוא יודע תעלומות של המחין, הוא מאזין צעקתנו, בחינת (תפלת אנא בכח): "צעקתנו יודע תעלומות."

והוא במקום 'צעקת השכינה', פאלו היא צועקת - ואז מולדת המחין. וזה בחינת (ש"ה): "הקול מעורר הכינה" - הינו: ה'מחין'.

"פדי לטהרנו מקלפותינו ומטמאותינו"

טז. לקוטי הלכות, נטילת ידים לסעדה ו, לו - על-ידי תקון הספירה, זוכין "לטהר עצמנו מקלפותנו ומטמאותנו" - מפל הרוח-שטות של העוונות.

והעקר: על-ידי שיוזעין ומכוונים על-ידי הצדיק האמת: שגם שם בתוך הרוח-שטות בעצמו, נעלם השם-יתברך, כי יש שם ניצוצות אלקותו יתברך המחין אותם, שזה עקר הפגם של העוונות, שהוריד ניצוצות קדושות פאלו, למקומות-מטנפים פאלו.

וזה זה עקר התקון - כשיודע ומאמין: שיש שם 'ניצוצות קדושים', שהם חיות אלקותו יתברך, ומדבק את עצמו להשם-יתברך גם משם. עד שנתעורר ושב להשם-יתברך מפל מקום שהוא.

עד שמלקט ומברר בכל יום פמה ניצוצות - עד שמהפך בחינת 'שטות', לבחינת 'אדם', שהוא בחינת 'דעת' בחינת 'רצון'. והפל על-ידי ה'דעת של הצדיק-האמת, שמאיר בלב כל אחד ואחד, כי עדין השם עמו וכו'. (עיר-שם בפנים באותיות לר"ה, אריכות מתק לשונו הקדוש).

"שבע שבתות תמימת תהיינה" (ויקרא כג, טו)

יז. לקוטי הלכות, פקדון ד, הו - עקר פונת הספירה, שאריכין לספר בכל יום פמה מלא: שאריכין לדעת ולזכר היטב: שימי האדם מנויים וספורים במספר ובמנין כל יום ויום, והאדם יצטרך לתן דין וחשבון מפל יום ויום.

כי אין שום יום, ואפלו שעה ורגע אחת, אינו הולך לבטלה, בבחינת (ויקרא כג, טו): "שבע שבתות תמימת תהיינה" - שה'שבע שבתות' שהם 'ימי

הספירה, צריכין להיות תמימות ושלמות בעבודת-השם, ולא ילך מהם רגע לאבוד. כי ה'שבע שבתות' מרמזין על כל ימי חיי האדם.

כי מחמת 'זהמת מצרים' יכולין הסטרא-אחרא והקלפות לבלבל את המוח, שיטעה את עצמו: פאלו אין היום הזה שהוא בו, מסגל לעבודת הבורא יתברך, וירצה לדחות עבודת-השם מיום ליום.

כמצוי זאת ברב בני-אדם: שעקר התרחקותם מעבודת-השם, הוא רק על-ידי-זה שדוחין עצמן מעבודת השם מיום ליום, על-ידי המניעות והבלבולים והעפובים שיש בכל יום, עד שנגמח פאלו אין זה היום נמנה ונספר כלל, וכאלו היום הזה אי-אפשר לעבד השם-יתברך.

ועל-כן דוחה עצמו ליום המחר. וליום המחר נמצאים מניעות ובלבולים אחרים, ודוחה עצמו להלך, וכן בכל יום ויום, עד שרב ימיהם פלים בזה להבל ולריק חסו-ושלום.

ובאמת בודאי: פפי התגברות השתטחות והתפשטות הסטרא-אחרא שבכל יום ויום, בודאי קשה מאד לעסק בעבודת-השם.

אבל צריכין לידע היטב: שאף-על-פי-כן, זה היום הוא יום, ועולה בחשבון, ובודאי יש בו טוב. הינו: כי בכל יום ויום יש בו חכמה ושכל מיחד דקדשה, שיכולין להפיר ולהשיג הבורא יתברך על-ידו, שזה העקר, וכל אחד מטל עליו להמשיך זה החכמה והשכל בכל יום ויום פפי בחינתו.

על-כן צריכין להתגבר ולהשתדל בכל יום ויום, לשפר הקלפה, שהם כלל פל המניעות והבלבולים הנ"ל, ולידע ולהאמין: "שדיקא ביום זה יכול להתקרב להשם-יתברך, ולמצא הטוב שבזה היום דיקא, פל אחד לפי בחינתו".

וזה יסוד כלל 'קבלת-התורה', בבחינת: "היום הזה אנכי מצוה" וכו', וכתוב (דברים ו, ז): "אשר אנכי מצוה היום", וכן הרבה.

שזה בחינת (תהלים צה, ז): "היום אם בקלו תשמעו" - שמי שרוצה לדבק עצמו בהשם-יתברך, ולשמע בקולו, ולקבל עליו על תורה ועבודת-השם - צריך לידע בכל יום ויום: "שהעקר הוא 'היום הזה' דיקא שהוא עומד בו, ולא לדחות מיום להברו פלל!"

מ"ט 'שערי-תשובה', הם בחינת מ"ט אותיות שיש בשמות בני ישראל הבאים מצרימה, להזדבך שם.

[בלקוטי-עצות (מועדי ה' ספירה ושבועות ג): 'ארבעים-ותשעה ימי הספירה', הם כנגד 'ארבעים-ותשעה שערי-תשובה', שהם כנגד 'ארבעים-ותשעה אותיות שבשמות השבטים' - שעל-ידי אלו האותיות והשערים, אנו צריכין לשוב בתשובה אליו ותברך. - ו'שבועות' - הוא בחינת 'שער החמשים', שהוא בחינת ה'תשובה של השם-יתברך', מה שהוא יתברך צריך לשוב בתשובה כפי-כול, דהינו: שישוב אלינו ברחמים.

וכל אלו השערים, זוכין להגיע אליהן ולפתחן, על-ידי אמירת תהלים. - על-יפן צריכין לזהר ביותר ב'ארבעים-ותשעה ימי הספירה', לומר תהלים בכונה! - כדי לזכות על-ידי 'תהלים', לכל 'שערי-תשובה' הנ"ל, שהם כנגד 'ימי הספירה', שבהם אנו צריכים לטהר מזמנתנו ולשוב אליו ותברך, כדי שהוא יתברך ישוב אלינו בשבועות, כנ"ל]. **[תפלה ב - ספירת העמר]**

יט. שיח-שרפי-קדש החדש ח"ג תנח;
נחלי-אמונה נ - אומר מוהרנ"ת ז"ל: **פי המ"ח קנינים המבארים במסכת אבות (פ"ו מ"ו) - הם כנגד מ"ט ימי הספירה. והמדה המ"ט היא תפלה.**

"כדי שיטהרו נפשות עמך ישראל מזמנתם"

כ. לקוטי-הלכות, תפלין ו, לב - תכה ב'מחרתו של פסח' שצריכין להתחיל לזבך עצמו מזמנת-מצרים, ולהמשיך ה'דעת-הקדוש' על-עצמו - לזכות ל'קבלת-התורה' ב'שבועות' - צריכין להביא 'עמר שעורים', ולהניפו, ולהתחיל 'ימי הספירה' מאותו היום. **פי עקר הטהרה מזמנת-מצרים', הוא לטהר עצמנו מ'פגם-הברית' וכו'.**

וזה בחינת 'עמר שעורים' - פי עקר הטהרה מ'פגם-הברית' הוא על-ידי 'טהרת-המחשבה' - שכל אדם, אפלו אם הוא כמו שהוא, צריך לשמר עצמו, מעתה על-כל-פנים, לבל תצא מחשבתו לחוץ כלל.

כי צריך לזכר היטב ולידע: **"שהמחשבה ביד האדם להטותה פרצונו וכו'. פי אי-אפשר שיהיו שני מחשבות יחד בשום אפן" וכו' (לקוטי מוהר"ן ח"ב נ).**

אבל צריכין לחזר זאת ולזכר זאת היטב היטב, בכל פעם בכל יום ובכל עת - פי הרבה בנתי העוורים נלכדו בזה וכו', מחמת שנדמה להם: פאלו אין מחשבתם בידם חסיושלום, ובאמת לא כן הוא, כי המחשבה ביד האדם תמיד.

וזה בחינת 'מצות ספירת-העמר', שהוא 'הכנה לקבלת-התורה!' - להורות: שאי-אפשר לקבל התורה, כי אם בשיודעיו: **"שהעקר הוא היום הזה שהאדם עומד בו, ולא לדחות מיום ליום" - פי כל ימי האדם מנויים וספורים, והלואי שיפרע חובת כל יום ביום בזמנו.**

ועל-ידי שסופרין 'שבע שבתות' קדם 'קבלת-התורה' - יוצאין מטמאה לטהרה, וממשיכין האמת והקדשה על-עצמו, שידע תמיד בכל יום יום: שהעקר הוא היום הזה' דיקא.

ועל-יפן צריכין לספר בפה מלא - פי הדבור יש לו כח גדול להזכיר את האדם, אפלו בעת שאינו נקי עדין מזמנתו בשלמות.

אבל אחר 'קבלת-התורה' בשבועות - אזי אין צריכין עוד לספר הימים בפה מלא בכל יום בשאר ימות השנה, כי כבר המשכנו עלינו הקדשה על-ידי 'מצות ספירת-העמר' ו'קבלת-התורה', עד שממילא צריכין לזכר זאת בכל יום יום שזה היום מנוי וספור, וצריכין לצאת בו חובת היום בזה היום דיקא, שזה עקר הקדשה.

"עד ממחרת השבת השביעית, תספרו חמשים יום" (ויקרא כג, טז)

יח. ח"ב נג - עקר הזדככות שנים-עשר שבטי י"ה, שהם מ"ט אותיות, שהם בחינות מ"ט שערי תשובה, היה ב'מצרים', שהוא בחינת 'מצר הגרון', שהוא בחינת 'תשובה עלאה' (פרי-עץ-חיים, שער חג המצות פ"ז).

ועל-יפן אחר שנזדככו שם במצרים וזכו לצאת משם - ספרו מ"ט ימי הספירה, כנגד מ"ט 'שערי-תשובה', בחינת מ"ט אותיות הנ"ל.

וביום החמשים - אז (שמות יט, ט): **"וירד ה' על הר סיני",** זה בחינת (מלאכי ג, ז): **"ואשובה אליכם" - בחינת התשובה של השם-יתברך בעצמו כפי-כול, בחינת 'שער החמשים'.**

וזהו (שמות א, א): **"ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו" - סופי תבות הם אותיות 'תהלים' ואותיות 'תשובה'.**

פי על-ידי 'תהלים', זוכין ל'תשובה', שהיא בחינת 'שמות בני ישראל הבאים מצרימה' וכו'. פי

וזה מרמז 'מצות ספירת העמר' - שהוא לטהר
ה'מחשבה שבמה' מ'פגם הברית' וכו', כי צריכין
להביא 'עמר שעורים' דיקא, שהוא 'מאכל בהמה',
שהוא בחינת 'פחית המדמה' - שמשם כל הבלבולים,
וכל ההרהורים, וכל הדמיונות.

ועל ידי 'מצות עמר שעורים' - מבררין ה'מדמה',
ונמשך על האדם קדושה, שיוכל להתחזק עצמו בנגד
כל ההרהורים והדמיונות הבאין מ'פחית המדמה' וכו'.

וזה בחינת 'עמר שעורים' - הינו: שבחינת
'שעורים', בחינת 'פחית המדמה' בנ"ל, שמשם כל
הנסיונות הבאים על האדם כפי המחשבות שחושב.
וכל אלו ה'מחשבות' הם בחינת 'שערות' 'מותרי
מחין', בידוע. וזה בחינת 'שעורים' - לשון
'שערות'. וכל אלו ה'שערות' וכו', שהם בחינת
'שעורים', כלם הם בבחינת 'עמר' ו'מדה'.

וזהו בחינת 'עמר שעורים' - שצריכין לידע:
שהמה יש לו מדה וגבול, ואין יכול לכנס בו יותר
ממחשבה אחת בשום אופן, כמו כלי שמחזקת מדה
אחת, ויותר מזה אי אפשר לכנס בה.

כמו כן ה'מח' - הוא כלי שאי אפשר לכנס בו כי
אם 'שערה אחת', שהיא 'מחשבה אחת', ויותר מזה
אי אפשר לכנס בו בבת אחת וכו'. וכשיחשב
מחשבה אחרת - בודאי תדחה המחשבה הראשונה
בלי מלחמה, רק בשב ואל תעשה.

וזה בחינת 'עמר שעורים' - שה'מחשבות', שהם
בחינת 'שערות', הם ב'מח' בבחינת 'עמר' ו'מדה',
ואי אפשר לכנס שתי מחשבות בפעם אחת בשום
אופן בנ"ל.

וזה עקר הטהרה מ'זהמת מצרים' - שהוא
להטהר מ'פגם הברית', שבא על ידי 'פגם'
המחשבה. כי עקר ה'טהרה', על ידי ששומרין
המח ב'חוט השערה' לבל תצא חוץ לגבול. ואפלו
אם כבר יצא כמו שיצא - בקל יכולין להתזירו על
ידי 'חוט השערה' - דהינו: על ידי ששומרין
מעשה להתחיל לחשב 'מחשבה אחרת'. כי תכף
פשייתחיל ב'חוט השערה' לחשב מחשבה אחרת
בשרה - תהיה נדחה המחשבה הראשונה ממילא,
בנ"ל.

כא. לקוטי הלכות, ברפת הפרות ה, יד -
ב'ימי הספירה', אנו מטהרין עצמנו מבחינת

ה'דמים רעים', שהם בחינת 'זהמת מצרים',
כמבאר בכונות פסח וספירה: "שעקר הטהרה, הוא
מבחינת ה'דמים' שמהם היו יונקים המצרים"
וכו'.

כב. לקוטי הלכות, ברפת הריח וברפת -
הודאה ד, יז - וזה בחינת 'ספירת העמר', שהוא
"כדי שיטהרו נפשות ישראל מזהמתם", הינו:
מ'זהמת מצרים', שהיא בחינת 'זהמת הנחש', שהיא
בחינת 'בלבול המדמה'.

ועקר הקדושה והטהרה של איש ישראל הוא:
בשזוכה לטהר ולברר ה'מדמה', שזהו בחינת הברור
והטהרה מ'זהמת הנחש' - שזהו עקר עבודת האדם
בידוע.

ובשביל זה צריכין לספר 'ספירת העמר', קדם
'קבלת התורה' - כדי לטהרנו מ'זהמת הנחש', הינו:
מ'בלבול המדמה'.

כג. לקוטי הלכות, ראש חדש ו, ז - ז
בחינת גדל הצעקה מעמק הלב שנוהגין בני
ישראל הפשרים לצעק בשעת הספירה!

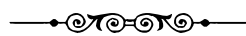
כי הוא בחינת צעקת הלב "ממעמקים" (תהלים קל,
א) - כדי שנוזף להמשיך 'עצות עמוקות', כדי
שנוזף לטהר על ידי מזהמתנו ומטמאתנו -
כדי שנוזף לקבל ה'תורה' ב'שבועות' וכו'.

כד. לקוטי הלכות, סימני בהמה וחייה -
טהורה ד, ב - בכל ימי הספירה, אנו צריכין
לצאת מטמאה לטהרה, כדי לזכות לקבלת התורה
ב'שבועות'. דהינו: שאנו צריכין לצאת מטמאת
וזהמת מצרים שהיינו שם בגלות.

ועקר הגלות הוא: מה שהטוב של נשמות
ישראל פבוש בגלות אצלם, שמשם עקר תקוף
מרידות כל הגליות בגשמינות ורוחניות, ומשם
נמשכין כל העברות והתאוות, בבחינת (תהלים קו, לה):
"ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם".

ובכל ימי הספירה - אנו צריכין לטהר עצמנו
מטמאתם וזהמתם של העכו"ם בכל דור ודור, כי
"כל הגליות מכנים בשם גלות מצרים" (בראשית

רבה טז, ד).

חֲדָשׁ אֵייר

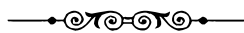
היגו: פְּשִׁישׁ מַחֲלֶקֶת - נִקְרָאת 'אַרְצֵי-פְּנֵעוּ'.

אָבֵל פְּשִׁישׁ 'שְׁלוֹם' - הִיא נִקְרָאת 'אַרְצֵי סָתָם'.

וְאִזִּי הִיא בַּחֲנִינָה (תְּהִלִּים טז, ז): "אַרְצֵי נְתָנָה יְבוּלָה" - שְׁנוֹתֶנָה כַּחוֹתֶיהָ לְכָל 'יְבוּל הָאָרֶץ' - וְאִזִּי יֵשׁ כַּח לְכָל הָרְפוּאוֹת.

וְעַל־כֵּן אוֹתִיּוֹת 'אֵייר', רָאשֵׁי-תִבּוֹת (שָׁם ו, יא): "אֵיִבִי יִשׁוּבוּ יִבְשׁוּ רִגְעִי" (מִגְלַח-עֲמֻקּוֹת אוֹפֵן קֶכָּא; דְּרִידִין מֵאֵמֶר ז) - כִּי אִזִּי הֵם כָּל הָרְפוּאוֹת שֶׁהֵם בַּחֲנִינָה 'שְׁלוֹם', בַּחֲנִינָה: "אַרְצֵי נְתָנָה יְבוּלָה".

[תְּפִלָּה א - חֲדָשׁ אֵייר]

א. ח"א רעז - כָּל הָרְפוּאוֹת בָּאִין מִן הָאָרֶץ, וְעַל־כֵּן בַּעַת שֶׁהָאָרֶץ נֹתֶנָה יְבוּלָה שְׁנוֹתֶנָה כַּח בְּכָל הָאֵילָנוֹת וְהַצְמָחִים, בְּזִמְנֵי הַחֲנִיטָה ב'חֲדָשׁ אֵייר' - אִזִּי יֵשׁ כַּח יוֹתֵר בְּכָל הָרְפוּאוֹת, כִּי אִז נֹתֶנָה הָאָרֶץ בָּהֶם כַּח.

אָבֵל בְּזִמְנֵי אַחֵר - אֶפְלוּ אִם יִקְחוּ אוֹתָן הָרְפוּאוֹת בְּעֲצָמוֹ, אִין לָהֶם זֶה הַכַּח.

וְעַל־כֵּן לוֹקְחִין רְפוּאוֹת ב'חֲדָשׁ אֵייר', שֶׁהוּא 'מֵיִיא' [חֲדָשׁ הַלְעִזִּי].

וְעַקֵּר הוּא 'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל' - כִּי כָּל הָאָרְצוֹת מְקַבְּלִין מ'תְּמַצִּית אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל'. וְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל, לְפַעְמִים נִקְרָאת 'אַרְצֵי-פְּנֵעוּ', וְלְפַעְמִים נִקְרָאת 'אַרְצֵי סָתָם'.

לְקוּטֵי תְּפִלוֹת עַל הַתּוֹרָה - פְּרִשְׁת שְׁמִינִי

תְּפִלוֹת בְּעַנְיָן: וְיִהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי | וַיֵּרָא כְבוֹד ה', הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה בַּמִּשְׁכָּן | מֵאֲכָלוֹת-אֲסוּרוֹת | חַיּוֹת-טְהוּרוֹת וְחַיּוֹת-טְמֵאוֹת | שְׁבִירַת כְּלֵי-חָרָס

בַּחֲנִינָה "מִשְׁכַּן כְּבוֹדָךְ", אֲשֶׁר קִדַּשְׁתָּ שְׂכִינָתְךָ אֶלְקוּתָךְ נִמְשָׁךְ וְשׁוֹכֵן אֶצְלָם תָּמִיד. כִּי הֵם עֲנָוִים בְּאֵמֶת שְׂמִשְׁמִימִים עֲצָמָם כְּעַפְרָה.

אֲשֶׁר כָּל הַבְּרִיאָה עִם כָּל פְּרִטְיָהּ, הַכֹּל כַּאֲשֶׁר לְכָל, עוֹמֵד עֲלֵיהֶם, וְהַכֹּל נִמְשָׁךְ מֵהֶם. כִּי הֵם צְדִיקֵי יְסוּדֵי עוֹלָם, שֶׁהֵם יְסוּד כָּל הַבְּרִיאָה, וְהַכֹּל צְרִיכִים לְמִשְׁךְ אֲלֵיהֶם לְקַבֵּל חַיּוֹת וְקִיּוֹם מֵהֶם.

כִּי עֲלֵיהֶם עוֹמֵד הַכֹּל, וְכָל יִשְׂרָאֵל כָּלָם הֵם עֲנָפִים מֵהֶם, וְנִמְשָׁכִים אֲלֵיהֶם, וּמְקַבְּלִים כָּל הַחַיּוֹת וְהַשְּׂפַע מֵהֶם, כִּי הֵם מַחֲיִין אֶת כָּלָם, וַיֵּשׁ לָהֶם 'כַּח-הַמוֹשֵׁךְ', לְהַמְשִׁיךְ אֶלְקוּת אֶצְלָם, וְלְהַמְשִׁיךְ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם אֶצְלָם, לְקַרְבָּם כָּלָם אֵלָיךְ תִּתְבַּרֵךְ לְנִצְחָה.

וְנִצְבָּה כָּלָנוּ לְהִתְקַרֵּב לְהַצְדִּיקִים-אֱמֵתִיִּים בְּהִתְקַרְבוֹת גְּדוּלָה, וְלִשְׁמַע תּוֹרָתָם

⊙ [א] לְקוּטֵי-תְּפִלוֹת ח"א ע ⊙
(עַל-פִּי לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א ע, וְיִהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי - לְעֵיל 'פְּרִשְׁת שְׁמִינִי אוֹת א')

"וְיִהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי, קִרְא מִשֶּׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו, וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל" (וַיִּקְרָא ט, א)

"מִשְׁכַּנִּי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה". כְּבוֹדָךְ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הָעִירָה וְהַקִּיצָה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, אֲשֶׁר מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדָךְ, וּבְחֶסֶדְךָ הַגְּדוֹל נָתַתָּ לָנוּ צְדִיקִים-אֱמֵתִיִּים בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, אֲשֶׁר כְּבוֹדָךְ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ שׁוֹכֵן אֶצְלָם.

וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים הוֹדַעְתָּ לָנוּ, כִּי אִין דּוֹר יָתוּם, וְגַם בַּדּוֹרוֹת הַלְלוּ הַכֹּלֶאת חֶסֶדְךָ עִמָּנוּ, וְנָתַתָּ לָנוּ צְדִיקִים-אֱמֵתִיִּים גְּדוּלִים וְנוֹרָאִים, קְדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמָם, אֲשֶׁר כָּל הַכְּבוֹד-דְּקִדְשָׁה שׁוֹכֵן אֶצְלָם. כִּי הֵם

שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם, וַיִּמְלֹא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל
הָאָרֶץ אֲמֵן וְאֲמֵן.

⊗ [ב] תְּפִלּוֹת־זִתְחֻנוּנִים ח"ב ז ⊗

(על-פי שיחות-ה"ר מ - לעיל 'פְּרֻשַׁת שְׁמִינִי' אוֹת ד)

"וַיֵּרָא כְבוֹד ה' אֶל כָּל הָעָם וְגו'" (ויקרא ט. כג)

- עֲנִין 'הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה' ב'מִשְׁכָּן' -

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה הוֹדַעְתָּנוּ: כִּי עָקֹר
הֲגֵאלָהּ שֶׁנֶּאֱמַרְתָּ אוֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם,
הִיָּה בְּשִׁבִיל הַתְּכֵלִית הַזֶּה, שֶׁנִּזְכָּר לְכַנֵּס
לְאָרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְלִבְנוֹת שֵׁם אֶת הַבַּיִת־
הַמְקֻדָּשׁ.

אֲשֶׁר שֵׁם זְכוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל לְרֹאוֹת בְּהַתְגַּלּוֹת
גְּדוֹל וְנִפְלָא, עֲנִין זֶה שֶׁל "עֲלִיּוֹנִים
לְמַטָּה וְתַחְתּוֹנִים לְמַעְלָה", כִּי אַתָּה תִּתְבַּרֵךְ
לְמַעְלָה מִן הַכֹּל, וְאִין לְמַעְלָה מִמֶּךָ. וּבְמִקוֹם
גְּדֻלָּתְךָ, שֵׁם נִמְצָא עֲנוּתְנוּתְךָ. וְהוֹרְדָתָ
שְׂכִינָתְךָ בְּבִיכּוֹל לְמַטָּה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וַעֲשׂוּ
לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֵתִי בְּתוֹכְכֶם".

וְצִוִּיתָ לָנוּ, לְהַקְרִיב שֵׁם קַרְבָּנוֹת לְפָנֶיךָ,
דִּיקָא מִמִּינֵים הַשְּׁפָלִים מִבְּהֵמוֹת
וְעוֹפוֹת, וְגַם מִמִּינֵים הַדּוֹמְמִים וְהַצּוֹמְחִים,
דְּהֵינּוּ: מִלַּח וּסְלֵת וַיִּין וְשֶׁמֶן וּמַיִם.
וְהַבְּטַחְתָּנוּ: שֶׁיַּעֲלוּ הַקַּרְבָּנוֹת לְרִיחַ־נִיחוּחַ
לְפָנֶיךָ. וְעַל־יְדֵי חֲכֻמֶיךָ־הַקְּדוֹשִׁים גְּלִיתָ לָנוּ:
כִּי "סְלוּקָא דְקַרְבָּנוֹת, עַד אִין־סוּף בְּבִיכּוֹל".

אֲשֶׁר מִכָּל זֶה רָאוּ וְהִבִּינוּ: כִּי אַתָּה כָּל
יָכוֹל וְכוֹלְלָם יַחַד, כִּי בְּכֹס מִשְׁרַשׁ
אֶחָד יֵצְאוּ, וְאַתָּה בְּרֹאֵת אֶת כָּלֶם, וּבִיָּדְךָ כַּחַ
וְגִבּוֹרָה, לְהַפְּךָ כָּל דָּבָר מִרְאשׁוֹ לְסוּפוֹ
וּמִסּוּפוֹ לְרֹאשׁוֹ. וְלַעֲשׂוֹת מַעֲלִיּוֹנִים, שִׁיְהִיו
תַּחְתּוֹנִים. וּמִתַּחְתּוֹנִים, שִׁיְהִיו עֲלִיּוֹנִים.

כִּי אַתָּה "כָּל תּוֹכֵל וְלֹא יִבְצֹר מִמֶּךָ
מִזְמָה". "וְלֹא יִפְלֹא מִמֶּךָ כָּל דָּבָר", וּמִי
יֹאמֵר לְךָ מַה תַּעֲשֶׂה וּמַה תַּפְעֵל.

עַל־כֵּן חוֹס וְרַחֵם עָלֵינוּ גַם עַתָּה, וְהַעֲלֵה
אוֹתָנוּ מֵעַמְּךָ נְפִילָתָנוּ וַיְרִידְתָּנוּ

הַקְּדוֹשָׁה, וְלִלְמַד סְפָרֵיהֶם הַקְּדוֹשִׁים, וְלִקְרֹא
אֶת כָּל דְּבָרֵיהֶם וְעֲצוֹתֵיהֶם וְשִׁיחוֹתֵיהֶם
הַקְּדוֹשׁוֹת בְּשִׁלְמוֹת, בְּאֵמֶת וּבִתְמִימוֹת,
כְּרֻצֹנְךָ וְכְרֻצֹנֵם הַקְּדוֹשׁ.

עַד אֲשֶׁר נִזְכָּר עַל־יְדֵי־זֶה, לָשׁוּב אֵלֶיךָ
בְּתִשׁוּבָה־שְׁלֵמָה מִהֲרָה, בְּאֵמֶת וּבְלִב־
שָׁלֵם, "בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב מֵרַב כָּל".

וְתִזְכְּנוּ לְשִׁבְר וְלִבְטָל, כָּל הַתְּאוֹת־רַעוֹת,
וְכָל הַמַּדוֹת־רַעוֹת, וְנִזְכָּר לְבִטֵּל
עֲצֻמְנוֹ לְגִמְרֵי, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּר לְעֲנוּה אֱמֶתִיית
בְּבַחֲיַת 'עֶפְר' מִמֶּשׁ.

עַד שֶׁנִּזְכָּר, שִׁיְהִיָּה לָנוּ גַם־כֵּן 'כַּח־
הַמוֹשֵׁד', וְנִזְכָּר לְהַמְשִׁיךְ אֶלְקוּתְךָ
וְקִדְשָׁתְךָ אֵלֵינוּ, וְלְהַמְשִׁיךְ כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ
לְאִמּוֹנָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, וְלְצַדִּיקֶיךָ־הָאֱמֶתִיִּים,
וְלַעֲבוֹדָתְךָ וְלַתּוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, אֲשֶׁר גְּלִיתָ
לָנוּ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאָךָ, וְעַל־יְדֵי כָּל צַדִּיקֵי־
הַדּוֹר הָאֱמֶתִיִּים.

וְעֲזָרְנוּ וְזַכְּנוּ, לְבָרַח מִן הַכְּבוֹד בְּתַכְלִית
הָאֵמֶת. וְתַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ כְּבוֹד־
דְּקֻדְשָׁה, לְמַעַן שִׁמְךָ בְּאֵמֶת, כְּבוֹד הַנִּמְשָׁךְ
מִהַצַּדִּיק־הָאֵמֶת שִׁישׁ לוֹ 'כַּח־הַמוֹשֵׁד', אֲשֶׁר
הוּא מְקִים אֶת הַמִּשְׁכָּן תָּמִיד, וְאֶצְלוֹ שׁוֹכֵן
כָּל הַכְּבוֹד הָאֵמֶת דְּקֻדְשָׁה, אֲשֶׁר כָּל זְקֵנֵי
יִשְׂרָאֵל, וְרֵאשִׁיּוֹ, וְשׁוֹטְרֵיוֹ, וְשׁוֹפְטָיו, מְקַטְּנִין
וְעַד גְּדוֹל, כָּלֶם מְקַבְּלִים כָּל כְּבוֹדֶם וְגִדְלָתְכֶם
מִמּוֹנוּ.

זַכְּנוּ לְכְבוֹד־דְּקֻדְשָׁה כְּזֶה, אֲשֶׁר עַל־יְדֵי
יְתַגַּלְה וְיְתַגַּדֵּל וְיְתַקְדָּשׁ כְּבוֹדְךָ הַגְּדוֹל
בְּעוֹלָם תָּמִיד, וְתַמְלֵךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ
בְּכְבוֹדְךָ מִהֲרָה, וּכְבוֹדְךָ יִמְלֹא כָּל הָאָרֶץ.

וַיִּקְרִים מִקְרָא שְׁכַתּוֹב: "אֲנִי ה' הוּא שְׁמִי,
וּכְבוֹדִי לֹא אֶחָד לֹא אֶתָּן, וְתַהֲלֵתִי
לְפָסִילִים". וְנֹאמַר: "סִפְרוּ בְּגוֹיִם אֶת כְּבוֹדוֹ,
בְּכָל הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו. כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ
יֹאמְרוּ, וְגִבּוֹרָתְךָ יִדְבְּרוּ". "בְּרוּךְ ה' אֱלֹקִים
אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל, עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ. וּבְרוּךְ

וּשְׁפֹלוּתָנוּ, וּבִנְיַת עֵירֶךָ, וּשְׁכָלְךָ הַיְכָלְךָ, וּקְבִץ קְבוּצַי־גְּלוּיֹת, וּפְדָה צֹאנֶךָ, וּשְׁמַח עֲדַתְךָ.

"זָכַר עֲדַתְךָ קִנִּית קֶדֶם, גְּאֻלַּת שְׁבַט נִחַלְתָּךְ, הִר צִיּוֹן זֶה שְׁכֵנֶת בּוֹ". בָּנָה בֵּיתְךָ בְּבִתְחִלָּה, וּכְוִן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנּוֹ, וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ, וּשְׁמַחְנוּ בְּתִקְוֵנוּ, וְהִשְׁב כַּהֲנִים לְעִבּוּדְתֶם, וְלוֹיִם לְשִׁירִם וּלְזִמְרָם, וְהִשְׁב יִשְׂרָאֵל לְגוּיָהֶם, וְשֵׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת קִרְבָּנוֹת חֹבוֹתָנוּ, תְּמִידִים כְּסֻדְרָם, וּמוֹסָפִים פְּהִלְכֶתֶם. וְקִיָּם לָנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: **"כִּי שָׁחָה לְעֶפְרַיִם נַפְשֵׁנוּ, דָּבַקָה לְאַרְצָךָ בְּטַנְנּוֹ. קוֹמָה עֲזָרְתָה לָנוּ, וּפְדָנוּ לְמַעַן חֲסֹדְךָ".** אָמֵן כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן.

ג] לְקוּטֵי־תַפְלוּת ח"א יז
(על-פי לקוטי־מוהר"ן ח"א יז, וְיִהְיֶה הֵם מְרִיקִים שְׁקִיָּהֶם - לעיל 'פְּרֻשַׁת שְׁמִינִי' אוֹת טו)
"זֹאת הַחֲתִיָּה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ וְגו' . אַךְ אֵת זֶה לֹא תֹאכְלוּ וְגו'" (ויקרא יא, ב"ד)
"זֹאת תֹּאכְלוּ, וְזֹאת לֹא תֹאכְלוּ"
(רש"י: ח'לִין מ.ב. וְיִקְרָא דְרַבָּה יג, ד; תַּנְחומָא שְׁמִינִי ח; סְפָרָא שְׁמִינִי ב)
- עֲנִין 'מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת' -

וְתִהְיֶה בְּעִזְרָנוּ, וְתִשְׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים, וְתִצְלִלְנוּ מִכָּל מִינֵי 'מֵאֲכָלוֹת־אֲסוּרוֹת', הֵן מ'אֲסוּרֵי ד'אוֹרֵייתָא', הֵן מ'אֲסוּרֵי ד'רַבָּנָן'.

וְתִשְׁמַר אוֹתָנוּ תְּמִיד, שְׁלֹא יֵאָרַע לָנוּ שׁוֹם מְכַשׁוֹל לְעוֹלָם חֲסִי־שְׁלוֹם, וְלֹא יָבֹא לְתוֹךְ פִּינּוּ, שׁוֹם מֵאֲכָל הָאֲסוּר לָנוּ.

כִּי אַתָּה יְדַעַת רְבוּנוּ דְּעֻלְמָא כְּלָא, שְׂאִי אֲפָשֶׁר לְבַשְׂר־וֹדָם, לְהִזְהַר וּלְהִשְׁמַר בְּעַצְמוֹ מִכָּל מִינֵי 'מֵאֲכָלוֹת־אֲסוּרוֹת' וּמִתְעַרְבוּתֵיהֶם, אֲשֶׁר פְּרִטִּיהֶם וְדַקְדוּקֵיהֶם רַבִּים מְאֹד וְעַצְמוֹ מְסֻפָּר, וְאַתָּה יוֹדֵעַ גְּדֹל הַפָּנִים הָעֲצוּם הַפּוֹגֵם בְּנַפְשׁ יִשְׂרָאֵל עַל־יְדֵי 'מֵאֲכָלוֹת־אֲסוּרוֹת' חֲסִי־שְׁלוֹם.

עַל־כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַנְךָ, וְעִזְרָנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ, וְשִׁמְרֵנוּ אֶת נַפְשֵׁנוּ,

שְׁנִזְפָּה לְהִיּוֹת נְצוּלִים וּפְרוּשִׁים וּמְבַדְּלִים לְגַמְרֵי, מִכָּל מִינֵי 'מֵאֲכָלוֹת־אֲסוּרוֹת', מִנְּבִלוֹת, וּטְרָפוֹת, מְשַׁקְצִים, וּמְרַמְשִׁים, מ'בְּשָׂר־בְּחֻלְבּ, וּמ'יֵי־נֶסֶךְ, מ'חֻלְב־וֹדָם, מ'גִּידֵי־הַנֶּשֶׁה, וְאֵבֶר מִן הַחֵי, וּמִפֶּת שֶׁל עֵבוֹ"ם, וּמ'בְּשׁוּלֵי עֵבוֹ"ם, וּמִשְׂאֵר כָּל מִינֵי 'מֵאֲכָלוֹת־אֲסוּרוֹת', מֵהֶם וּמִתְעַרְבוּתֵיהֶם, וּמִמַּשְׁהוֹ חֲמִץ בַּפֶּסַח.

מִכָּל־מִינֵי תִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלִלְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָעֲצוּמִים, שְׁלֹא יִכְּסוּ לְתוֹךְ פִּינּוּ, וְלֹא יִטְמְאוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ, וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצִאֲצָאֵינוּ, נְקִיִּים וְטְהוּרִים וּמְבַדְּלִים מֵהֶם לְגַמְרֵי, וְתִקְדָּשׁנוּ בְּקִדְשֶׁתְךָ הַעֲלִיּוֹנָה.

וְתִקְיִים בָּנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: **"וְהִייתֶם לִי קְדוֹשִׁים, כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי".** חוּס וְחַמֵּל עָלֵינוּ, וּפְדָנוּ וְהִצִּילְנוּ וּמְלֻטְנוּ, מִכָּל מִינֵי טוּמְאוֹת, וּמִכָּל הַדְּבָרִים הַמְּשַׁקְצִין אֶת הַנַּפֶּשׁ, וּקְדָשׁנוּ בְּכָל מִינֵי קִדְשׁוֹת.

וְנִזְפָּה עַל־יְדֵי אֲכִילְתָנוּ בְּקִדְשָׁה, לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל כְּפִילוֹת דַּעְתָנוּ, וּכְעוֹר מַעֲשֵׂינוּ, וְתַעֲזְרֵנוּ שִׁיְהִיָּה נִשְׁלָם דַּעְתָנוּ עַל־יְדֵי אֲכִילְתָנוּ, בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה פְּרֻצוֹנְךָ הַטּוֹב.

ד] לְקוּטֵי־תַפְלוּת ח"א לז
(על-פי לקוטי־מוהר"ן ח"א לז, ד'רְשׁוֹ ה' וְעִזו')
"זֹאת הַחֲתִיָּה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ וְגו' . אַךְ אֵת זֶה לֹא תֹאכְלוּ וְגו'" (ויקרא יא, ב"ד)
"זֹאת תֹּאכְלוּ, וְזֹאת לֹא תֹאכְלוּ"
(רש"י: ח'לִין מ.ב. וְיִקְרָא דְרַבָּה יג, ד; תַּנְחומָא שְׁמִינִי ח; סְפָרָא שְׁמִינִי ב)
- עֲנִין 'מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת' -

וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלִלְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מ'מֵאֲכָלוֹת־אֲסוּרוֹת', וְלֹא יָבֹא לְתוֹךְ פִּינּוּ שׁוֹם דְּבַר הָאֲסוּר לָנוּ, וְלֹא נַפְשֶׁל לְעוֹלָם בְּנִבְלוֹת וּטְרָפוֹת, אֲפָלוּ בְּשׁוֹגֵג וּבְאָנָס.

וְתִצְלִל אוֹתָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, מ'שׁוֹחֲטִים שְׂאִינִם־הַגּוֹנִים', וְתִפְרִישׁ אוֹתָנוּ,

⊗ [ה] לקוטי תפלות ח"ב נ

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב כט, 'כְּשֶׁאַרְעֵי שְׂאֵלָה בְּבֵית הָאָדָם')

"זאת החיה אשר תאכלו וגו'. אך

את זה לא תאכלו וגו'" (ויקרא יא, ב"ד)

"זאת תאכלו, וזאת לא תאכלו"

(רש"י: חלין מב. ויקרא י"ב, ד; תנחומא שמיני ח; ספרא שמיני ב)

– ענין 'מאכלות אסורות' –

ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי
אבותינו, עשה נפלאות בכליעת,
שתהיה עמי תמיד, ותשמר אותי שלא
אכשל לעולם בשום מאכלות-אסורות חסי-
ושלום, ולא יזדמן שום תערובות אסור
בהתר בביתי לעולם.

ואכלו אם לפעמים באיזה אונס יתערב
מעט אסור בהתר, יהיה בטל
במעוטו בהתר, שיהיה ההתר מרבה ממנו
כשעור שיוכל לבטלו כפי דיני תורתך
הקדושה.

⊗ [ו] תפלות ותחנונים ח"א לט

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א רלג, 'כְּשֶׁמִתְגַּבְּרִים מִחֻשְׁבוֹת זְרוֹת' – לעיל 'פְּרֻשַׁת שְׁמִינִי' אוֹת יז)

"זאת החיה אשר תאכלו וגו'. אך את זה לא

תאכלו וגו', טמא הוא לכם וגו'" (ויקרא יא, ב"ח)

– ענין 'חיות טהורות' ו'חיות טמאות' –

"ה' אלקי אברהם יצחק וישראל אבותינו,
שמרה זאת לעולם ליצר מחשבות
לבב עמך, והכן לבבם אליך. למה ה' תעמד
ברחוק, תעלים לעתות בצרה. בנאות רשע
ידלק עני, יתפשו במזמות זו חשבו. רבת ה'
ריבי נפשי, גאלת חיי. ראיתה ה' עותתי,
שפטה משפטי. ראיתה כל נקמתם, כל
מחשבתם לי. שמעת הרפתם ה', כל
מחשבתם עלי. ה' הפיר עצת גוים, הניא
מחשבות עמים."

רבוננו של עולם, אתה ידעת גדל רבוי
המחשבות רעות והרהורים רעים

ותבדיל אותנו, מכל מיני נבלות וטרפות
דאורייתא ודרבנן.

ותזמין לנו ברחמיך תמיד, שוחטים
הגונים וכשרים, ותהיה עמם
תמיד, ותשמר אותם ואותנו, שלא יפשלו
עמך ישראל עלידם לעולם בנבלות
וטרפות חסיושלום.

ונזכה, שיהיה נמשך עלידייזה עלינו,
שפע טובה וברכה ורחמים וחיים
ושלום, ונזכה לפרנסה טובה בכבוד, בלי
שום יגיעה וטרחא וטרדא כלל.

רבוננו של עולם, רחם עלינו למען שמך,
ולמען שכנת עזך, ולמען אבותינו
אברהם יצחק ויעקב, ולמען כל הצדיקים-
אמתיים. ועזרנו, והושיענו, והצילנו,
ומלטנו, משוחטים רעים, משוחטים
שאינם-הגונים.

ושמרנו תמיד, שלא יבא לתוך פינו, שום
מכשול נבלה וטרפה, פי אתה
"כל תוכל, ולא יבצר ממך מזמה", ובידך
הכל, ואתה יכול לשמר אותנו גם עכשיו
בדורות הללו, מנבלות וטרפות, ומשוחטים
שאינם-הגונים.

חוס וחמל עלינו, למענה ולא למעננו,
וקדשנו בקדשתך, ותבדילנו מן
'מאכלות אסורות', כמו שכתוב: "ואבדיל
אתכם מן העמים להיות לי."

ונזכה לקים מקרא שכתוב: "ואנשי קדש
תהיון לי, ובשר בשדה טרפה לא
תאכלו, לכלב תשלכון אתו". וכתיב:
"והתקדשתם והייתם קדושים, כי קדוש
אני". ויקים מקרא שכתוב: "טרף נתן
ליראיו, יזכר לעולם בריתו."

הַשׁוֹטְפִים עַל מַחֲנוּ בְכָל־עֵת, כִּי עַקֵּר הָאָדָם
הוּא הַמַּחֲשֶׁבֶה, וְעַל־כֵּן מִתְגַּבְּרִין בְּכָל־פַּעַם
הַמַּחֲשָׁבוֹת־רַעוּת שֶׁהֵם מִבְּחִינַת "אָדָם
דְּסִטְרָא־אַחְרָא, אָדָם בְּלִיעַל", וְזוֹלֵי ה' שֶׁהִיא
לָנוּ בְּקוּם עָלֵינוּ אָדָם, אִזִּי חַיִּים בְּלַעֲוֵנוּ".

עַל־כֵּן חוּס וְחַמַּל נָא עָלֵינוּ, וְתֵן בָּנוּ כַח
וְגִבּוּרָה וְעֶזְרָה וְשִׁכְל־דְּקַדְשָׁה, אִיךְ
לְהַתְּגַבֵּר עָלֵיהֶם וּלְנַצֵּחַ אוֹתָם.

כִּי אַתָּה הוֹדַעְתָּ לָנוּ: גְּדֹל יִקְרַת הַמַּחֲשָׁבוֹת
קְדוֹשׁוֹת, שֶׁהֵם מִבְּחִינַת הַחַיּוֹת טְהוֹרוֹת
וְקְדוֹשׁוֹת, שֶׁבְּמִרְכָּבָה הָעֲלִיּוֹנָה הַקְּדוֹשָׁה
וְהַנּוֹרָאָה. וְלִהְפֹךְ: גְּדֹל גְּנוּת וּפְגַם הַמַּחֲשָׁבוֹת־
רַעוּת, שֶׁהֵם מִבְּחִינַת הַחַיּוֹת טְמֵאוֹת,
שֶׁבְּמִרְכָּבָה דְּסִטְרָא־אַחְרָא רַחֲמָנָא־לִיַּצְלָן.

וּכְשֶׁהָאָדָם מִתְגַּבֵּר עַל הַמַּחֲשָׁבוֹת־רַעוּת,
שֶׁהֵם מִבְּחִינַת הַחַיּוֹת־
טְמֵאוֹת, וּמְנַצֵּחַ אוֹתָם, יֵשׁ לְהַשִּׁיב־יִתְבָּרֵךְ
תַּעֲנוּג גְּדוֹל מְזֵה.

וְאַתָּה הוֹדַעְתָּנוּ: שְׂאִי־אֶפְשֶׁר בְּשׁוּם אִפֵּן
בְּעוֹלָם שִׁיְהִיו שְׁנֵי מַחֲשָׁבוֹת בִּיחָד.
עַל־כֵּן בְּנִקְל יְכוּלִין לְגַרֵּשׁ הַמַּחֲשָׁבוֹת־רַעוּת
רַק בְּשֵׁב וְאִל־תַּעֲשֶׂה, דְּהֵינּוּ: שְׂלֵא לְחַשֵּׁב
אוֹתָהּ הַמַּחֲשָׁבָה. רַק לְהַמְשִׁיךְ הַמַּחֲשָׁבָה
תְּכַף, לְתוֹךְ מַחֲשָׁבָה אַחֶרֶת שֶׁל תּוֹרָה
וְעִבּוּד־תְּהִשֵּׁם, אוֹ אֶפְלוֹ שֶׁל מִשְׁאֵי־וּמְתָן,
וּמִמִּילָא תִּסְתַּלַּק הַמַּחֲשָׁבָה־רַעָה.

וְאִין צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת מְלַחְמוֹת עִם
הַמַּחֲשָׁבוֹת־רַעוּת, וְלֹא לַעֲשׂוֹת
תְּנוּעוֹת מְשֻׁנוֹת, כְּגוֹן לְנַעֲנַע בְּרֵאשׁוֹ וּכְיוּצָא,
בְּכַדֵּי לְגַרֵּשׁ הַמַּחֲשָׁבוֹת־רַעוּת, רַק לְבַלִּי
לְהַשְׁגִּיחַ עָלֵיהֶם כֻּלָּל, וְלַעֲשׂוֹת אֶת שְׁלוֹ בְּמַה
שֶׁהוּא עוֹסֵק בְּתוֹרָה אוֹ תַּפְלָה אוֹ מִשְׁאֵי־וּמְתָן,
וְלְבַלִּי לְהַסְתַּכֵּל לְאַחֲזִרְיוֹ כֻּלָּל, וְעַל־יַד־יִזְיָה
מִמִּילָא יִסְתַּלַּקוּ מִמֶּנּוּ כָּל הַמַּחֲשָׁבוֹת־רַעוּת.

עַל־כֵּן זָכְנוּ נָא מַעֲתָהּ, לְגַרֵּשׁ אֶת
הַמַּחֲשָׁבוֹת־רַעוּת, וְלְבַטְּלָם בְּבִטּוּל

גְּמוּר, שְׂלֵא יַעֲלוּ עוֹד עַל דַּעְתָּנוּ כֻּלָּל, וְלְחַשֵּׁב
תָּמִיד רַק מַחֲשָׁבוֹת קְדוֹשׁוֹת וְטְהוֹרוֹת.

וַיִּקְרָא בָּנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "גַּל אֵל ה'
מַעֲשִׂיךְ, וַיִּכְנֹנוּ מַחֲשַׁבְתִּיךְ". וַנֵּאמֶר:
"רַבּוֹת מַחֲשָׁבוֹת בְּלֵב אִישׁ, וְעֵצַת ה' הִיא
תְּקוּם. עֵצַת ה' לְעוֹלָם תַּעֲמֹד, מַחֲשָׁבוֹת לְבוֹ
לְדָר וָדָר". וַנֵּאמֶר: "כִּי אֲנֹכִי יוֹדַעְתִּי אֶת
הַמַּחֲשָׁבָה אֲשֶׁר אֲנֹכִי חָשַׁב עָלֵיכֶם נָאִם ה',
מַחֲשָׁבוֹת שְׁלוֹם וְלֹא לְרַעָה, לְתַת לָכֶם
אַחֶרֶת וְתַקְוָה". אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

☪ [ז] לְקוּטִי־תַּפְלוֹת ח"ב מו ☪

(עַל־פִּי לְקוּטִי־מִזְמֹרֵי ח"ב צ, 'טַעַם שְׁבִירַת כְּלִי־חֶרֶס' -
לְעִיל פְּרִשְׁת שְׁמִינִי אוֹת כַּט)

"וְכָל כְּלִי חֶרֶס אֲשֶׁר יִפֹּל מֵהֶם אֵל תּוֹכוֹ,
כֹּל אֲשֶׁר בְּתוֹכוֹ יִטְמָא, וְאַתּוּ תִשְׁבְּרוּ" (וַיִּקְרָא יֵא, לֵג)
"שְׁבִירַתֵּן הוּא טְהוֹרַתֵּן" (פְּלִים פ"ב מ"א)
- עֲנִין 'שְׁבִירַת כְּלִי חֶרֶס' -

"אֵלֶיךָ ה' אֶקְרָא, וְאֵל אֲדֹנָי אֶתְחַנֵּן. מַה
בָּצַע בְּדַמִּי, בְּרַדְתִּי אֵל שַׁחַת,
הַיּוֹדֵךְ עֶפֶר הַיִּגִּיד אִמְתָּךְ. שָׁמַע ה' וְחַנּוּנִי, ה'
הִיָּה עוֹזֵר לִי". וְרַחֵם עָלַי וְעַל זְרַעִי, וְעַל כָּל
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְהַצִּילֵנוּ מִדִּינָה שֶׁל גֵּיהֶנָם.

וּבְכֵן תְּרַחֵם עַל כָּל עַמְּךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל
הַצְּרִיכִים לְמַצָּא זְוֹגָם, שִׁיזְכּוּ לְמַצָּא
זְוֹגָם מִחֶרֶה, זְוֹגָם הָאִמְתִּי, זְוֹגָם הַהֲגוֹן לָהֶם
מִן־הַשָּׁמַיִם.

וַיִּזְכֶּה כָּל אֶחָד לְהַתְּעוֹרֵר אֵלֶיךָ בְּשַׁעַת
הַהַתְּקַשְׁרוֹת, לְזַכֵּר בְּהַתְּכַלִּית
וְהַסּוּפָה, בְּשַׁעַת 'שְׁבִירַת כְּלִי־חֶרֶס' בְּעַת
הַתְּנָאִים. שִׁיזְכּוּ עַל־יַד־יִזְיָה "בְּשַׁעַר הַחֶרֶסִית
שֶׁהִיא בִירוּשָׁלַיִם, שֶׁהוּא פֶתַחַה שֶׁל גֵּיהֶנָם".

לְמַעַן לֹא יִבְגַד בְּאַשְׁתּוֹ הַכְּשָׁרָה, וַיִּזְחַר
מִלְּגַרְשָׁה אֶפְלוֹ אִם יֵשׁ לוֹ יְסוּדִים
מִמֶּנָּה חֲסִיד־שְׁלוֹם, כִּי יִזְכֵּר בְּעַנְשׁ הַמֵּר שֶׁל
גֵּיהֶנָם שִׁינְצֵל מִמֶּנּוּ עַל־יַד־יִזְיָה.

כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: "שמי שיש לו אשה רעה, אינו רואה פני גיהנם, וצריך לקבל באהבה".

וכן יזכיר את עצמו: שאם תהיה אשה טובה פרצונו, שיהיה זהיר וזהיר מלהרבות תאותו חסוֹשֶׁלּוֹם, ויזכר ויזכר שיש גיהנם, ויחמל על עצמו, ויקדש את עצמו בזווגו, בתכלית הקדשה פראוי לאיש הישראלי, ויזכר ולא ישפח ענש המר של

גיהנם שבא על פגם־הברית, חסוֹשֶׁלּוֹם רחמנא־לצלן.

רחם עלי ועל זרעי ועל כל ישראל, ותסבב ברחמיך סבות לטובה, באפן שנזכה למלט ולהציל נפשנו מן הגיהנם, ומכל מיני עונשים ודינים בזה ובבא, כי "מה בצע בדמי ברדתי אל שחת, היודך עפר היגיד אמתך". "יהיו לרצון אמרי־פי והגיון לבי לפניך, ה' צורי וגואלי".

לקוטי תפלות ל'ספירת העמר' ז

רבוננו של עולם, זפני להיות רגיל מאד באמירת תהלים הרבה בכל יום, בכונה גדולה, בהתעוררות נפלא, בכונת הלב באמת, עד שאזכה על־ידי־זה להרגיש פאב עונותי, ולשוב עליהם בתשובה שלמה.

מלא רחמים, זפנו לצאת מ'גלות־מצרים', ומכל הגליות של הנפש והגוף, אשר כלם מכנים בשם 'גלות־מצרים'.

זפני, שאזכה לטהר ולזכך ולגלות כל הארבעים־ותשעה שערי־תשובה, על־ידי 'אמירת תהלים' הכולל את כל "שמות בני־ישראל הבאים מצרימה", שיש בהם ארבעים־ותשעה אותיות, פנגד ארבעים־ותשעה שערי־תשובה.

ועל־ידי־זה תוציאני, מארבעים־ ותשעה שערי־טמאה, ותכניסני בתוך ארבעים־ותשעה שערי־ קדשה.

ותוציאני ממצר־הגרון, שלא יהיה "נחר גרוני", כי כבר קראתיך ממצר־הגרון הרבה.

הוציאני למרחב, וזפני והעלני מבחינת 'ארץ מצרים', מ'מצר־הגרון', עד שאזכה להרחיב פי, ואתה תמלאהו בכל

☉ [א] לקוטי־תפלות ח"א י ☉
(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א י, 'זאלה המשפטים - המקאת כף ורקודיך' - לעיל 'ספירת העמר' אות א)

וזפני ברחמיך הרבים, לקיים מצות ספירת העמר, בקדשה ובטהרה, ובלב טוב, ובשמחה גדולה, עם כל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצוות התלוים בה.

ועל־ידי־זה נזפה - להכניע, ולשבר, ולעקר, ולבטל, 'קלפת המוֹעֲמֶלֶק, מן העולם.

☉ [ב] לקוטי־תפלות ח"ב לו ☉
(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"ב עג, 'תהלים מסגל לתשובה' - לעיל 'ספירת העמר' אות יח)

מה רב טובך אשר עשית עמנו, מה נשיב לך כל תגמולוהי עלינו. וברחמיך הרבים גלית לנו: "אשר על־ידי אמירת תהלים זוכין לתשובה", כי חפץ חסד אתה, ורוצה אתה בתשובתם של רשעים, ואין אתה חפץ במיתתם.

על־כן הקדמת תרופה למפותנו, וחוננת אותנו בספר תהלים הקדוש הזה, הפותח לנו כל שערי רחמים, כל שערי התשובה, שהם חמשים שערי־תשובה, פנגד חמשים שערי־בינה.

טוב אִמְתִּי וְנִצְחִי, בְּאִפְךָ שְׁאֵזְפָה לְהִתְקַרֵּב
וּלְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאִמֶת בְּכֹל לֵב
בְּגוֹף וּבְנֶפֶשׁ וּמְמוֹן.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, "זְכוּר רַחֲמֶיךָ ה' וְחַסְדֶיךָ,
כִּי מַעֲוֹלָם הָמָּה". זְכוּר נָא הַחֶסֶד
הַנִּפְלָא וְהַנּוֹרָא אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ, אֲשֶׁר
הוֹצֵאתָנוּ מִמִּצְרַיִם "בְּכַח גְּדוֹל וּבִיד חֲזָקָה",
וְגַלִּיתָ לָנוּ אִמֶתת אִמוּנָת אֱלֹקוֹתֶיךָ בְּאוֹר גְּדוֹל
וְנִפְלָא וְנִעֲרַב, וְעָשִׂיתָ אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים
גְּדוֹלִים וְנוֹרָאִים, כְּדִי לְגַלּוֹת אֱלֹקוֹתֶיךָ
וְאֶחָדוּתֶךָ וּמְשֻׁלְתֶךָ אֲשֶׁר בְּכֹל מְשֻׁלָּה.

וּמֵאֵז קִרְבַּת אוֹתָנוּ לְךָ לְעַם קְדוֹשׁ,
וְהוֹצֵאת אוֹתָנוּ מֵאַרְבַּעִים וְתִשְׁעָה
שְׁעָרֵי טְמָאָה, וְהִכְנַסְתָּ אוֹתָנוּ אֶרְבַּעִים
וְתִשְׁעָה שְׁעָרֵי קְדוּשָׁה, שֶׁהֵם אֶרְבַּעִים
וְתִשְׁעָה שְׁעָרֵי תִשׁוּבָה, הַכְּלוּלִים בְּאַרְבַּעִים
וְתִשְׁעָה אוֹתִיּוֹת שֵׁישׁ בְּשִׁמּוֹת שְׁבַטֵי יִשְׂרָאֵל.

וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים צוִּית אוֹתָנוּ לְסַפֵּר בְּגִיד
זֶה, אֶרְבַּעִים וְתִשְׁעָה יָמֵי
הַסְּפִירָה, כְּדִי לְטַהֵר נַפְשׁוֹת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
מִזְהָמָתָם, לְמַעַן נִזְכֶּה עַל־יְדֵי מִצְוֹת סְפִירַת
הָעֵמָּה, לְצֵאת מִטְּמָאָה לְטַהֲרָה, לְצֵאת
מֵאַרְבַּעִים וְתִשְׁעָה שְׁעָרֵי טְמָאָה, וּלְכַנֵּס
בְּאַרְבַּעִים וְתִשְׁעָה שְׁעָרֵי קְדוּשָׁה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, זְכֵנוּ
בְּחַסְדֶיךָ הָעֲצוּמִים, לְקַיֵּם מִצְוֹת
סְפִירַת הָעֵמָּה בְּזַמְנוֹ, בְּקְדוּשָׁה גְּדוֹלָה,
וּבְהִתְעוֹרְרוֹת נִפְלָא וְנוֹרָא, שֶׁנִּזְכֶּה לְהִתְעוֹרֵר
עַל־יְדֵי קְדוּשַׁת מִצְוָה נוֹרָאָה הַזֹּאת, לְשׁוּב
אֵלֶיךָ בְּאִמֶת, וּלְצֵאת מִכָּל טְמָאוֹתֵינוּ, לְבַעַר
מִקְרַבְנוּ כָּל מִינֵי טְמָאוֹת וְזָהָמוֹת שֶׁנִּדְבַק בָּנוּ
עַל־יְדֵי מַעֲשֵׂינּוּ הָרָעִים.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם,
הוֹשִׁיעֵנוּ בְּכֹל מִינֵי יְשׁוּעוֹת, כִּי אַתָּה
יודֵעַ הַכָּה שֶׁל כָּל מִצְוָה וּמִצְוָה, כַּמָּה גְּדוֹל
כַּחַח לְהוֹצִיא אוֹתָנוּ מִמְּקוֹמוֹת שֶׁנִּפְלְנוּ לְשֵׁם
בְּעִזּוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים וּלְקִרְבָנוּ אֵלֶיךָ.

וּבְכַפָּרְט מִצְוָה הַזֹּאת שֶׁל סְפִירַת הָעֵמָּה,
שֶׁהִיא הַכְּנָה לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה,
שֶׁהִיא תַּחֲלַת הַתְּקַרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לְאֲבִיהֶם
שֶׁבַשְׁמַיִם, אֲשֶׁר נָתַתָּ לָנוּ מִצְוָה הַקְּדוּשָׁה
הַזֹּאת, כְּדִי לְצֵאת מֵאַרְבַּעִים וְתִשְׁעָה שְׁעָרֵי
טְמָאָה, וּלְכַנֵּס לְאַרְבַּעִים וְתִשְׁעָה שְׁעָרֵי
הַקְּדוּשָׁה.

זְכֵנוּ בְּמִקּוֹם שְׂאֵנִי שֶׁם עֲכָשִׂיו, שְׁאֵזְפָה
לְקַיֵּם מִצְוָה הַזֹּאת בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת
הָאֲפְשָׁרִי לְאִישׁ בְּעַרְכִּי לְקַיֵּם מִצְוָה הַזֹּאת.

וְאַתָּה תִּמְלֵא רַחֲמִים עָלַי, וְתַעֲזְרֵנִי
וְתוֹשִׁיעֵנִי עַל־יְדֵי־יְהוָה, וְתוֹצִיאֵנִי
מִהָרָה מִטְּמָאָה לְטַהֲרָה, מֵחֵל לְקְדוּשָׁה, מִיָּגוֹן
לְשִׂמְחָה, מִשְׁעָבוֹד לְגֵאֻלָּה, וּמֵאֲפֵלָה לְאוֹר
גְּדוֹל.

עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת הַקְּדוֹשׁ, בְּיוֹם
הַחֲמִשִּׁים, שְׂאֵתָה תִשׁוּב אֵלֵינוּ, וְתַפְתַּח
לָנוּ שַׁעַר הַחֲמִשִּׁים הַקְּדוֹשׁ, וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ
רַחֲמִים גְּדוֹלִים וְחַסֵּד עֲלִיוֹן מִשָּׁם, בְּאִפְךָ
שֶׁנִּזְכֶּה לְתַקֵּן הַכֹּל וּלְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאִמֶת תָּמִיד.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, צוּפָה וּמַבִּיט עַד סוֹף כָּל
הַדּוֹרוֹת, חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַּח
מִמֶּךָ נְדָח, אַתָּה יוֹדֵעַ תַּקְּףָה מְרִירוֹת הַגְּלוּת
הָאַחֲרוֹן הַזֶּה לְהִיכֵן נַפְלָנוּ וְיִרְדָּנוּ בְּעִזּוֹנוֹתֵינוּ
הַרְבִּים, אֲשֶׁר יִרְדָּתֵינוּ עִמָּקָה יוֹתֵר
מֵאַרְבַּעִים וְתִשְׁעָה שְׁעָרֵי טְמָאָה.

וּבְעִזּוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים נֹאמַר עָלֵינוּ עַל
עַתְצָרָה הַזֹּאת:
"וְתִרְדַּ פְּלָאִים אֵין מְנַחֵם לָהּ. כִּי טְבַעְנוּ בִּיּוֹן
מִצוּלָה וְאֵין מַעֲמָד, בָּאֵנוּ בְּמַעֲמָקֵי מַיִם
וְשִׁבְלַת שְׁטָפְתָנוּ. הַבֵּט יָמִין וְרָאָה וְאֵין לִי
מְכִיר, אֲבָד מְנוּס מִמֶּנִּי אֵין דּוֹרֵשׁ לְנַפְשִׁי".

חֲזַרְתִּי עַל כָּל הַצְּדָדִים, וַיִּשׁוּעָה רַחֲמֶיךָ
מִמֶּנִּי, וְכֵּן אֹמַר וְעִזּוֹנוֹתֵי עָשׂוּ לִי
מָה שֶׁעָשׂוּ, "לְכוּלֵי תוֹרַתֶךָ שֶׁעָשִׂיתָ, אֲזַ
אֲבַדְתִּי בְּעַנְיִי. כִּי חֶסֶדְךָ גְּדוֹל עָלֵינוּ, וְהִצַּלְתָּ
נַפְשָׁנוּ מִשְׂאוֹל תַּחְתִּיָּה".

פי האף אמנם זה הגלות האחרון הכביד, פי נפלנו וירדנו למקום שירדנו, יותר ויותר מגלות מצרים.

אבל זאת נחמתנו בענייננו, פי אמרתך היטנו. פי כבר הקדמת תרופה למכותנו, פי כבר נתת לנו תורתך הקדושה, על ידי משה נביאך, אשר בגלות מצרים לא זכינו לזה עדין, ויצאנו משם קדם קבלתי התורה, פעבדא דברה מרבוניה, שזה גרם לנו מה שגרם לנו.

אבל עתה, כבר הפלאת הסדך עמנו, ונתת לנו כבר תורתך הקדושה, על ידי משה נביאך נאמן ביתך, וכבר זכינו שהיה לנו כמה וכמה צדיקים גדולים ונוראים בכל דור ודור, וגם זכינו לספר תהלים הקדוש על ידי דוד מלך ישראל.

מלא רחמים, זכני להרבות באמירת תהלים, בכונה גדולה ובהתעוררות נפלא בלב שלים.

עד שאזכה, שתשפיע עלי בכל עת הארה וקדושה גדולה, משערי החמשים של

הקדושה, שהוא כולל כל שערי קדושה. באופן שתוציאני מהרה מכל החמשים שערי טמאה, ותכניסני לכל החמשים שערי קדושה, פי אין לנו על מי להשען, פי אם עליך אבינו שבשמים, פי לית אתר פנוי מנך.

עזרנו נא מעתה, והושיענו ישועה שלמה פנאה לך, באופן שאזכה להתחדש לגמרי, שאעזב דרכי הרע ומחשבותי הרעות לגמרי ולא אשוב עוד לכסלה, "לב טהור ברא לי אלקים, ורוח נכון חדש בקרבי".

ואזכה מהרה על ידי אמירת תהלים, לבא ולהגיע להאות והשער של תשובה השיך לנפשי, כפי שרש נשמתי בארבעים ותשעה אותיות שבטי ייה.

באופן שאזכה לשוב אליך באמת ובלב שלם, ולעבדך באמת ביראה ובאהבה "בשמחה ובטוב לבב מרב כל". השיבני ואשובה פי אתה ה' אלקי. השיבנו ה' אליך ונשובה, חדש ימינו פקדם". יהיו לרצון אמריי פי והגיון לבי לפניך, ה' צורי וגואלי". אמן ואמן.

לקוטי תפלות לחדש אייר

ומכאובי עמד בית ישראל. ובפרט ב'חדש אייר, הוא ירח זיו, שבו פורחים וחונטים כל יבול הארץ.

רחם עלינו, שלא נצטרך לעסק חסיו שלום עם שום דאקטורים ורופאים שבעולם. רק תברך את כל יבול הארץ, ותשפיע בהם פח לרפאות כל תחלואי ומכאובי עמד בית ישראל.

ותעלה מהרה רפואה שלמה לכל תחלואינו ולכל מכאובינו ולכל מכותינו (ובפרט וכו'), פי קל מלך רופא נאמן ורחמן אתה. ואין לנו שום סמיכה על שום רפואה של הרופאים והדאקטורים, פי אם עליך לבד, בורא רפואות. רפאינו ה' ונרפא. הושיענו ונושעה פי תהלתנו אתה.

☪ [א] לקוטי תפלות ח"א קז ☪
(על פי לקוטי מוהר"ן ח"א רעז, צדיק פקמך יפרח' - לעיל 'חדש אייר' אות א)

ותזכני להמשיך עלי ועל כל ישראל קדשת ארץ ישראל. ותבטל אחיזת המחלקת מארץ ישראל, ולא תהיה נקראת בשם 'ארץ פגעו, רק בשם 'ארץ הקדושה, 'ארץ ישראל'.

ותמשיך שפע טובה וברכה גדולה מארץ ישראל לכל הארצות, ותברך את יבול הארץ ואת כל פרי האדמה, ויקים מקרא שכתוב: "ארץ נתנה יבולה, יברכנו אלקים אלקינו".

וברחמיך הרבים, תתן פח בכל יבול הארץ, לרפאות את כל תחלואי